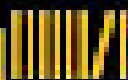
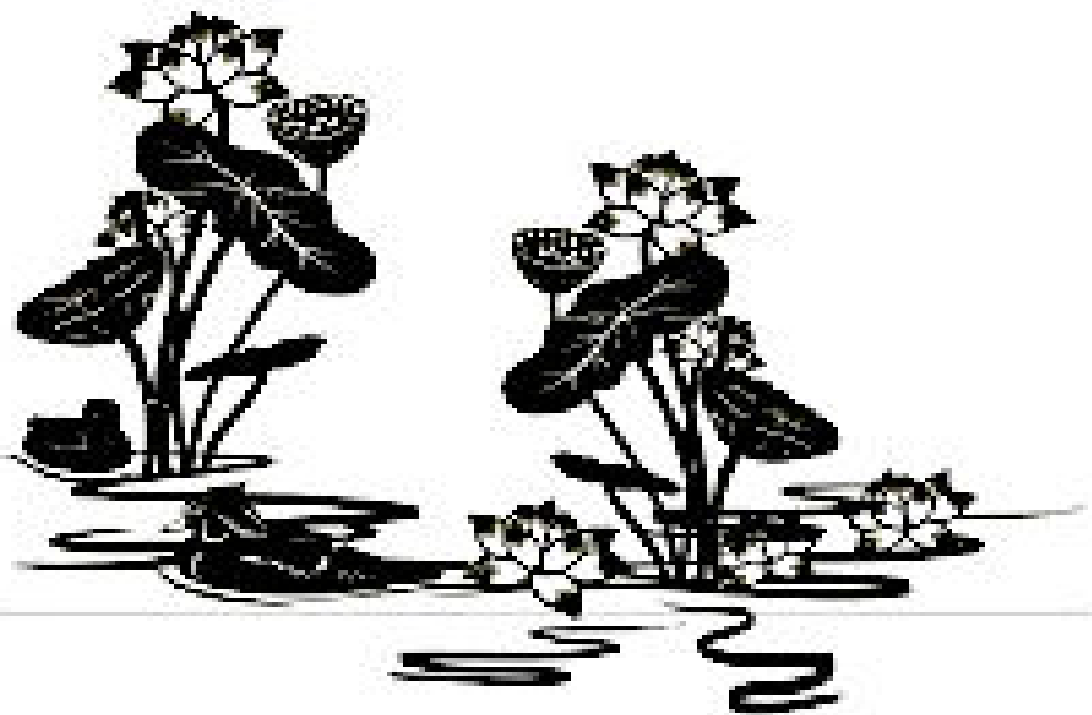

A KÍNAI DETEKTÍV

Robert van Gulik

AZ ELÁTKOZOTT TÓ LEGENDÁJA

ROBERT VAN GULIK

A kínai detektív

Az elátkozott tó legendája

Sorozat Könyvek Kiadó,
Budapest, 2012

Fordította
Upor László

A fordítás alapjául szolgáló kiadás
Robert van Gulik: *The Chinese Lake Murders*

Borító terv My Way

Copyright © 1960 by Robert van Gulik
Hungarian translation © Upor László, 2012

ISBN 978 963 8942 17 3

TARTALOM

ELŐSZÓ

SZEREPLŐK

ELSŐ FEJEZET

MÁSODIK FEJEZET

HARMADIK FEJEZET

NEGYEDIK FEJEZET

ÖTÖDIK FEJEZET

HATODIK FEJEZET

HETEDIK FEJEZET

NYOLCADIK FEJEZET

KILENCEDIK FEJEZET

TIZEDIK FEJEZET

TIZENEGYEDIK FEJEZET

TIZENKETTEDIK FEJEZET

TIZENHARMADIK FEJEZET

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

TIZENHATODIK FEJEZET

TIZENHETEDIK FEJEZET

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

HUSZADIK FEJEZET

UTÓSZÓ

ELŐSZÓ

Az elátkozott tó legendája című könyvem bemutatja, hogyan oldott meg Di bíró három bonyolult esetet 666-ban, nem sokkal az után, hogy kinevezték Han-jüan járásfőnökévé.^[1]

Han-jüan kicsinyke, régi város volt, alig száz kilométerre a fővárostól, de mert magas hegyek vették körül, mindig megmaradt a maga elzártságában, máshonnan érkezettek ritkán telepedtek le itt. Egy rejtélyes hegyi tó partján terült el, amelyről régtől fogva különös legendák terjedtek el. A vízbe fúltak teteme sosem került elő, de szellemük állítólag az élők között bolyongott. A tó ugyanakkor az úgynevezett virágos hajókról, afféle úszó bordélyházakról is híres volt, ahol a vendégek szépséges kurtizánok társaságában szórakozhattak, és az egész éjszakát a vízen tölthették.

Di bíró kegyetlen gyilkosságra derít fényt, majd épphogy belekezd a nyomozásba, két újabb rejtélyes esettel kerül szembe. Hamarosan a politikai ármánykodás, a gátlástalan kapzsiság és tilalmas, sötét szenvedélyek labirintusában találja magát.

Az Utószóban az olvasó röviden képet kap a korabeli Kína közigazgatási és jogrendszeréről, valamint néhány gondolatot a könyvben megjelenő sajátos témákról.

SZEREPLŐK

Állandó szereplők

DI DZSEN-CSIE – a fővárostól mintegy száz kilométerre, nyugatra fekvő hegyvidékes kis terület, Han-jüan járásfőnöke

HUNG LIANG – Di bíró bizalmas tanácsadója, a járásfőnökség törvénybiztosa

MA DZSUNG, CSIAO TAI, TAO GAN – Di bíró segédei

A vízbe fojtott kurtizán történetében érintett személyek

HAN JÜNG-HAN – gazdag földbirtokos, Han-jüan befolyásos polgára

FÜZBARKA – a lánya

MANDULAVIRÁG, SZELLŐRÓZSA, BARACKVIRÁG – a Fűzfa-negyed kurtizánjai

VANG – az aranyművesek céhének nagymestere

PENG – az ezüstművesek céhének nagymestere

SZU – a jádecsiszolók céhének nagymestere

KANG PO – gazdag selyemkereskedő

KANG CSÜNG – az öccse

Az eltűnt ara történetében érintett személyek

DZSANG VEN-DZSANG – irodalomprofesszor

DZSANG HU-PIAO – az irodalomtudomány tanársegéde

LIU FEI-PO – gazdag kereskedő a fővárosból HOLDTÜNDÉR – a lánya

KUNG – teakereskedő, Dzsang professzor szomszédja

MAO JÜAN – ács

MAO LU – az unokaöccse

A pazarló tanácsos történetében érintett személyek

LIANG MENG-KVANG – császári tanácsos, nyugdíjba vonulása óta Han-jüanban él

LIANG FEN – az unokaöccse és titkára

VAN I-FAN – üzletkötő

Továbbá

MENG KI – a legfőbb perzekutor

ELSŐ FEJEZET

*Amelyben egy betegeskedő hivatalnok hátborzongató
élményeit különös eset koronázza meg,
Di bíró pedig díszvacsorán vesz részt egy virágos hajón*

Az égi szerző tudja csak, ki megírta,
Hol indul s hol zárul az élet tekercse.
Mi halandók e titkos írást nem értjük,
Azt sem látjuk, a szöveg merről merre fut.

De a bíró, ha skarlát asztalánál ül
Élet-halál ura égi hatalommal.
Ám tudása nem égi, sose feledjük,
Ne ítéljünk meg mást, hogy ne ítéltesünk.

Nem hiszem, hogy bárki lebecsülendőnek minősíthetné azt a húsz esztendő, amelyet fenséges császáruk szolgálatában töltöttem. Igaz, néhai apám ötven évig maradt hivatalban – végül már államtanácsosi rangban –, és nem sokkal a hetvenedik születésnapja után halt meg. Én viszont három nap múlva leszek negyvenéves – de adná az ég, hogy már ne érjem meg.

Elgyötört elmém egyre ritkább tiszta pillanataiban az elmúlt évekhez kanyarodom vissza gondolatban – ez az egyetlen megnyugvás, az egyetlen menekvés, ami még megmaradt számomra. Négy éve a császári bíróság vizsgálóbiztosává léptettek elő, ami egy harmincöt éves hivatalnok számára komoly megtiszteltetés. Mindenki fényes jövőt jósolt. Milyen büszke voltam a nekem kiutalt szép nagy palotára! Hogy imádtam a gyönyörű kertben kézen fogva sétálgatni a lányommal! Kicsi volt még, alig tizennégy éves, de máris hibátlanul sorolta az összes virág költői és tudományos nevét, mutathattam bármelyikre. Négy esztendő – milyen távolinak tűnik ez most! Mintha egy másik, korábbi létezés emlékei bukkannának elő.

És most, fenyegető árny, újra rám telepszél, én pedig rémülettől parányira zsugorodva kénytelen vagyok engedelmeskedni neked. Irigyled tőlem még ezt a lélegzetvételnyi nyugvást is? Talán nem tettem meg mindent, amit parancsoltál? Múlt hónapban, hazatérvén Han-jüan baljóslatú városából, amely annak az elátkozott tónak a partján terül el, talán nem választottam-e meg haladék nélkül a szerencsésnek ígérkező napot lányom esküvőjére? Nem adtam-e férjhez a múlt héten? Mit mondasz? Érzéseimet eltompítja az elviselhetetlen fájdalom, nem hallak tisztán. Azt mondod... azt mondod, hogy a lányomnak meg kell ismernie az igazságot? Te jóságos ég! Hát szemernyi könnyörület sincs benned? Hisz ez a tudás teljesen összetörné a szívét, porrá sújtaná szegényt... Ne, ne bánts, kérem ne; megteszem, amit követelsz, csak ne bánts... Igen, írom, máris.

Írok, ahogy álmatlan éjszakákon át mindig, amidőn fölém magasodsz, kíméletlen hóhérom. Azt mondod, csak én látlak, senki más. De vajon nem úgy van-e, hogy amint valakit a halál megérintett, a többiek meglátják rajta a jelet? Valahányszor a mára kihalt folyosókon találkozom valamelyik feleségemmel vagy ágyasommal, azonnal elfordítja az arcát. Amikor az irodámban fölpillantok papírjaimból, a hivatalnokaimat sokszor azon kapom, hogy engem fürkésznek. És ahogy sietve elkapják rólam a tekintetüket, és újra az akták fölé hajolnak, tudom, hogy titokban megmarkolják amulettjüket, amelyet egy ideje maguknál hordanak. Egészen biztosan megérezték, hogy Han-jüanból visszatérvén nem csupán súlyos betegségbe estem. A beteget szánni szokás, de akit démon szállt meg, az elől menekülnek.

Nem értik. Pedig szánniuk kellene. Ahogy azt szánjuk, akire azt az embertelen büntetést szabták ki, hogy önmagán hajtsa végre az *elnyújtott halál* szörnyű büntetését: akit hóhérra arra kényszerít, hogy saját kezével, apránként metélje le magáról a húst. Minden levél, amelyet megírtam ezekben a napokban, minden kódolt üzenet, amelyet kiküldtem, az eleven húsból leszelt kis darab volt. A régóta szótt hálónak, amelyet oly sok leleménnyel terjesztettem ki az egész császárságra, összes szálát egyenként metszettem most el.

Minden elszakított szál egy meghíúsult remény, egy elszállt illúzió, egy teljesületlen álm. Mostanra minden nyom eltörölve, senki nem fog megtudni semmit. Valószínűleg még a *Birodalmi Újságban* is megjelenik a nekrológom, és azt írják majd, hogy alattomosan támadó kór törte félbe egy tehetséges ifjú hivatalnok ígéretes karrierjét. Alattomosan támadó, az bizony: olyan alattomosan támad, hogy véráztatta élő tetem vagyok már csupán.

Ez volna az a pillanat, amikor a hóhér belemártja hosszú kését az agyonkínzott bűnös szívébe, megadván neki a kegyelemdőfést. Akkor hát te – félelmes árny, aki egy virág nevét viseled – miért ragaszkodsz hozzá, hogy tovább nyújtsd a szenvedésemet? Miért kell darabokra szagatnod a szívemet, miért kényszerítesz, hogy elpusztítsam szegény lányom lelkét? Ő soha semmit nem követett el, semmiről nem tudott... Hallom a szavad, rettentő asszony, hallom: azt mondd, akkor is le kell írnom, mindent papírra kell vetnem, hogy a lányom megtudja. El kell neki mesélnem, hogyan tagadta meg tőlem az Ég a gyors, magam választotta véget, hogyan ítelt lassú, gyötrelmes halálra a te kezeid között. Méghozzá épp azután, hogy egyetlen rövid pillantást vethettem arra... ami lehetett volna.

Igen, mindent meg fog a tudni a lányom. A tóparti találkozásunkról, arról a régi legendáról, amit nekem elmeséltél, mindenről. De esküszöm, ha van fölöttünk mennyország, a lányom megbocsát majd nekem: az árulónak, a gyilkosnak meg fog bocsátani, hidd el, de neked semmiképp! Nem bizony, mert te csak szintiszta gyűlöletből vagy, sőt, maga a megtestesült gyűlölet, és velem együtt meghalsz te is, meghalsz örökre. Nem, ne húzd el a kezem, te parancsoltad, hogy írjak, akkor most úgy is teszek. Az Ég legyen irgalmas hozzám és... igen, hozzád is. Mert immáron – túl későn – valóban annak látlak, ami vagy, és rádöbentem, hogy hívatlanul sosem bukkansz fel. Csak azokat szállód meg, csak azokat gyötröd halálra, akik a maguk sötét cselekedeteivel előhívják téged.

Elmondom hát, hogyan történt.

A bíróság Han-jüanba vezényelt, hogy egy bonyolult sikkasztás – bizonyos kormányzati pénzek hűtlen kezelése – ügyében nyomozzak, azt gyanították ugyanis, hogy a helyi hatóságok is vétkesek.

Emlékszel, idén korán köszöntött be a tavasz. Reményteli érzésektől vibrált a langymeleg levegő, egy felelőtlen pillanatomban még arra is gondoltam, hogy magammal viszem a lányomat Han-jüanba. Ez a pillanat elmúlt, és inkább legfiatalabb ágyasommal, Fehér Krizantémmal utaztam. Így reméltem helyreállítani megkínzott lelkem békéjét, mert Fehér Krizantém nagyon kedves volt nekem – azelőtt. Han-jüanba megérkezvén azonban rájöttem, hogy reményem hiú. Az a bizonyos, akit magam mögött hagytam, jelenvalóbb volt, mint valaha; távoli lénye kettőnk közé állt, arra sem voltam képes, hogy megfogjam szegény Fehér Krizantém finom, karcsú kezét.

Szerettem volna felejteni. Lázás lendülettel, minden energiámmal belevetettem magam a bűnügy felgöngyölítésébe. Egy hét alatt megoldottam: kiderült, hogy a vétkes egy fővárosi hivatalnok, be is vallotta a bűnét. Utolsó Han-jüanban töltött estémen a helyi vezetés csodálatos búcsúvacsorát rendezett tiszteletemre a Fűzfa-negyedben, a dalos lányok évszázados hírű lakhelyén. Vendéglátóim nem fukarkodtak a hála és az elismerés szavaival, hogy ilyen gyorsan sikerült lezárnom ezt a kínos esetet. Csak az bántotta őket, hogy nem szórakoztathatnak Mandulavirág előadásával, aki egy valaha élt híres szépség után kapta a nevét, és szerintük az egész negyed legkifinomultabb mozgású, legszépségesebb táncosa. De sajnos a lány aznap reggel nyomtalanul eltűnt. Bárcsak néhány nappal meghosszabbíthatnám ott-tartózkodásomat, tették hozzá bánatosan, minden bizonnyal ezt a rejtélyt is megoldanám. Jólesett a sok bók, a szokásosnál több bort is ittam, és meglehetősen emelkedett hangulatban értem vissza a rendelkezésemre bocsátott fényűző lakhelyre. Úgy éreztem, minden rendbe jön, végre megtörhetem a gonosz varázst!

Fehér Krizantém őszibarackszín hosszú ruhában várt, amely csodásan kiemelte sudár alakját. Rám emelte szép szemét, és én már zártam volna is szorosán a karomba. De akkor hirtelen megjelent előttem az a másik, a tiltott nő, és már nem voltam rá képes.

Heves reszketés lett úrrá rajtam. Motyogtam valami képtelen mentségfélét, és kirohantam a kertbe. Úgy éreztem, megfulladok, mindenáron levegőre van szükségem. De a kertben fülledt meleg

volt, szabadba kellett mennem, ki a tóhoz. Lábujjhegyen elosontam a kapus mellett, és kiléptem a kihalt utcára. Ahogy odaértem a partra, hosszú ideig csak álltam egy helyben, bámultam a nagy, csendes víztükrot, lelkezet mélységes elkeeredés töltötte be. Mire megyek gondosan kiérlelt terveimmel? Hogyan parancsolhatna másoknak, aki önmagának sem ura? Végül beláttam, hogy egyetlen megoldás maradt.

Amint ezt eldöntöttem, béke és nyugalom szállt meg. Elöl meglazítottam lila köntösömet, magas fekete fövegemet hátratóltam izzadó homlokomról. Kényelmes tempóban lépegettem a part mentén, kerestem azt a helyet, amely céljaimnak legjobban megfelelné. Azt hiszem, még dudorásztam is valamit. Hát nem akkor érdemes otthagyni a festett dísztermet, amikor a gyertyák még égnek és az aranykupákban ki sem húlt a bor? Gyönyörködtem az elbűvölő környezetben. Bal felől mandulafák; a dús fürtű fehér virágok tömény illata betöltötte a langyos tavaszi levegőt. Jobb felől pedig a tó tükrenek holdfényben ragyogva szétterülő ezüstje.

Akkor pillantottam őt meg, amikor a kanyargós ösvényt követve élelet fordultam.

A parton állt, egészen közel a vízhez, fehér selyemruháját széles zöld öv fogta össze, hajában fehér vízililiom díszlett. Ahogyan felém fordult, a holdfény megvilágította szépséges arcát. Azon nyomban megéreztem, hogy végre találkoztam azzal a nővel, aki a bénító átkot megtörheti, azzal, akit az Ég nekem rendelt.

Ő is megérezhette, mert amikor odamentem hozzá, elmaradt a megszokott üdvözlés és udvarias kérdezősködés, és csupán ennyit szólt:

– Idén nagyon korán virágzik a mandula.

Mire én azt válaszoltam:

– A váratlan öröm a legigazibb öröm!

– Igazán? Mindig? – kérdezte incselkedő mosollyal. – Gyere, megmutatom, hol üldögéltem eddig.

Bement a fák közé, én pedig követtem az út menti kis tisztásra. Leültünk egymás mellé egy dombocskára a magas fűben. A mandulafák ágai virágfürtös kupolaként borultak fölénk.

– Milyen különös! – mondtam boldogan, ahogy hűvös, kecses kezét a kezembe fogtam. – Mintha egy másik világban volnánk!

Ő erre kacéran rám pillantott, és mosolygott. Átkaroltam a derekát, és számat nedves, forró ajkára szorítottam.

És valóban: megtörte a gonosz varázst, amely mindaddig megnyomorított. Ölelése gyógyított, lángoló szenvedélyünk kiégette a lelkemen tátongó mély sebet. Mámoros ujjongással gondoltam, lám, mégis rendbe jöhet minden.

Miközben ujjaimmal szórakozottan jártam be az ágak árnyékának kacskaringós ösvényeit hófehér bőre sima alabástromán, azon kaptam magam, hogy a rám telepedett rontásról mesélek neki, amitől épp most szabadított meg. Ő kecses mozdulattal lesöpörte a gyönyörű keblére időközben ráhullott virágszirmokat, aztán felült.

– Egyszer réges-régen hallottam valami hasonlót – mondta lassan, aztán hozzátette: – Nem vagy te véletlenül bíró?

Fövegemre mutattam, amelyet egy lenyúló ágon hagytam; a holdfény csillogott a rangomat jelző aranydíszítésen. Fanyar mosollyal feleltem:

– Még annál is jobb: a császári bíróság vizsgálóbiztosa vagyok!

Komolyan bólintott, aztán visszadőlt a fűbe. Formás fejét összefont karjára hajtva elgondolkozva kezdte:

– Akkor ez a régi történet érdekelni fog. Egy okos bíróról szól, aki itt, Han-jüanban szolgált járásfőnökként sok száz évvel ezelőtt. Akkoriban...

Nem tudnám megmondani, milyen hosszan hallgattam halk hangon, de magával ragadóan előadott meséjét, ám amikor befejezte, jeges rémület markolt a szívembe. Fölpattantam, magamra kaptam a köntöst, és megkötöttem derekamon a hosszú selyemövet. Amikor a föveget is föltettem, szárazon így szóltam:

Tóparti találkozás

– Fölösleges, hogy mindenféle képtelen történettel bolondíts! Azonnal áruld el, honnan ismered a titkomat!

De ő csak nézett rám elbűvölő arcán kihívó mosollyal. Ez a végtelen szépség elsöpörte minden haragomat. Mellé térdeltem, és felkiáltottam.

– Nem mindegy, honnan tudta meg? Nem érdekel, ki vagy, ki voltál. Mert alaposabb, gondosabb tervet eszeltem ki, mint amelyet

előadtál, és esküszöm, hogy te leszel az én királynóm; csak te és senki más!

Gyengéden pillantottam rá, kézbe vettem a ruháját, és azt mondtam:

– Hűvös szél fúj a tó felől. Meg ne fázz!

Lassan megrázta a fejét, de én fölálltam, és ráteríttem a selyemköntöst gyönyörű meztelen testére. Váratlanul hangos beszédet hallottam meg a közelből.

Egy csapat férfi jelent meg a tisztáson. Nagy zavaromban odaálltam a fűben fekvő nő elé. Az újonnan érkezettek között a rangidős férfin Han-jüan járásfőnökére ismertem. Gyors pillantást vetett a hátam mögé, aztán mélyen meghajolt, és tiszteletteljes hangon így szólt:

– Látom, uram, ráleltél! Amikor a Fűzfa-negyedben az este megtaláltuk a szobájában a levelét, azonnal erre a környékre indultunk. Feltételeztük, hogy itt kell keresnünk, mert a felszín alatti áramlat ebbe az öbölbe sodorhatja. Tényleg döbbenetes, hogyan sikerült nálunk gyorsabban kiderítened mindent! Azzal viszont igazán nem kellett volna fáradnod, uram, hogy fölcipeled a partról!

Azzal odafordult az embereihez:

– Hozzátok ide a hordágyat!

Sebesen hátrafordultam, és lenéztem a fűbe. A csuromvizes fehér ruha mint ázott halotti lepel fedte a szoborszerű testet; a nő merev, élettelen arcára hajfürtjeibe gabalyodott nyálkás hínár tapadt.

Beállt az esti szürkület. Di bíró lassan szürcsölgette teáját a járásfőnökség második szintjének tágas teraszán. Egyenes derékkal ült az alacsony faragott korlát mellé állított karosszékben, és elmerült a szeme elé táruló látványban.

Az alant elterülő városban – háztetők sűrű erdejében – sorra gyúltak fel a lámpák. Az épületeken túl a nyugalmasan szélesre terülő sötét víztükör – a tó. A túlpartot eltakarta az odaát magasodó hegyek lábánál gomolygó köd.

A tikkasztóan forró napra fülledt este következett. A fákon levél sem rezdült.

A bíró kényelmetlenül fészkelődött keményített hivatali díszöltözékében. A szótlanul mellette álló öreg aggódó pillantást vetett gazdájára. Ezen az estén a város előkelőségei a tavon adnak díszvacsorát Di bíró tiszteletére egy virágos hajón. Az öreg arra gondolt, hacsak az időjárás meg nem változik, nem lesz ez nagyon élvezetes kirándulás.

A bíró szórakozottan simogatta szakállát, miközben tekintetével egy – ilyen távolságból kicsinyke pontnak tűnő – csónak útját követte, amelyet most kormányzott a mólóhoz egy elkésett halász. Amikor a bárka eltűnt a szeme elől, a bíró hirtelen fölpillantott, és így szólt:

– Még mindig nem szoktam meg, törvénybiztosom, hogy olyan városban lakunk, amelyet nem vesz körül fal. Valahogy olyan... bizonytalanul érzi itt magát az ember.

– Han-jüan alig száz kilométerre esik a fővárostól, bíró úr – felelte az öreg –, vagyis nincs messze a császári gárda. Ráadásul a tartományi helyőrségek...

– Ez igaz, de nem is katonai szempontból értettem! – vágott közbe türelmetlenül a bíró. – Én a városon belüli helyzetről beszélek. Az az érzésem, hogy sok minden zajlik itt, amiről fogalmunk sincs. Fallal körülvárt városokban az est beálltával bezárják a kapukat, az ember joggal érezheti, hogy kézben tartja a helyzetet, hogy úgy mondjam. De egy ilyen nyitott település a hegyek lábánál, a tóparton elterülő külvárosokkal... Úgy járhatnak ki és be a legkülönfélébb emberek, ahogy kedvük tartja!

Öreg társa és hűséges segítője, Hung Liang, tanácstalanul tépkedte gyér ősz szakállát, nem tudta, mit mondhatna. Valamikor régen Di családjánál szolgált, a bírót gyermekkorában a karján hordozta, aztán amikor gazdája három éve megkapta első járásfőnöki kinevezését, Hung, élemedett kora ellenére, ragaszkodott hozzá, hogy elkísérhesse Peng-lai városába. A bíró akkor nevezte ki a járás törvénybiztosává – de csak hogy hivatalos rangot adjon neki, valójában legbizalmasabb

tanácsadójaként tartotta maga mellett, akivel bármilyen kérdést nyíltan, fenntartások nélkül megvitathatott.

– Két hónap telt el, amióta megérkeztünk ide, Hung – folytatta Di bíró –, és még egyetlen fontosabb ügyet sem hoztak a bíróság elé.

– Ez azt jelenti, uram, hogy a város lakói törvénytisztelő polgárok.

A bíró megrázta a fejét.

– Nem, Hung – mondta. – Ez azt jelenti, hogy bármi történik, nem kötik az orrunkra. Ahogy te is mondtad, Han-jüan közel esik a fővároshoz. De mert egy hegy lábánál és egy tó partján fekszik, többé-kevésbé mindig elszigetelt maradt, más vidékről kevesen költöztek ide. Ilyen zárt közösségben az ügyeket igyekeznek mindenáron eltitkolni a járásfőnök elől, akit kívülállónak tekintenek. Ismétlem, Hung, sok minden lehet itt, amiről sejtelmünk sincs. Ráadásul a tóról keringő különös legendák...

Nem fejezte be a mondatot.

– Te hitelt adsz ezeknek, uram? – kérdezte Hung.

– Hogy hitelt adok-e? Arról azért szó sincs. De amikor azt hallom, hogy tavaly négyen fulladtak bele, és egyikük holtteste sem került elő, én...

Ebben a pillanatban két egyszerű barna ruhát és fekete fejedőt viselő, tagbaszakadt férfi jelent meg a teraszon: Ma Dzung és Csiao Tai, a bíró másik két hűséges segédje. Jó száznyolcvan centis, tapasztalt harcoshoz méltón széles vállú, erős nyakú alak volt mindkettő. Miután illően köszöntötték a bírót, Ma Dzung szólalt meg:

– Közeledik a díszvacsora órája, bíró úr! A hordszék odalent vár.

Di bíró fölállt. Egy ideig a két előtte álló férfin pihentette a tekintetét. Ma Dzung és Csiao Tai korábban egyként az „erdei testvériséghez” tartozott – kevésbé udvarias kifejezéssel élve: útonálló volt. Három évvel korábban egy félreeső útszakaszon megtámadták Di bírót, de rettenthetetlen és tekintélyt parancsoló egyénisége olyan mély benyomást tett rájuk, hogy odahagyták erőszakos mesterségüket, és kérelték a bírót, hogy fogadja őket

szolgálatába. Őt pedig annyira megindította az egyenességük, hogy teljesítette a kérésüket. Úgy tűnik, jól ítélte meg őket, mert a két derék férfi azóta is hűségesen szolgált, és rendkívül nagy segítségére volt veszélyes bűnözők elfogásában, valamint más nehéz feladatok elvégzésében.

– Épp azt mondtam a törvénybiztos úrnak – szólalt meg a bíró –, hogy sok minden történik ebben a városban, amit előlünk eltitkolnak. Amíg a virágos hajón tart a díszvacsora, ti ketten ne sajnáljátok a bort a személyezettől és a szolgálától, és beszéltesétek őket!

Ma Dzsung és Csiao Tai szélesen elvigyorodott. Egy kis italozás egyiknek sem volt ellenére.

A négy férfi lesétált a járásfőnökség központi udvarára vezető széles kőlépcsőn. A járásfőnök ünnepi alkalmakra való díszes hordszéke ott állt készenlétben. Di bíró Hung törvénybiztossal együtt beszállt, tizenkét markos férfi pedig vállára emelte a rudakat. Elöl két talpas haladt, kezében nagy lámpással, amelyen „Han-jüan járásfőnöksége” felirat díszelgett. Ma Dzsung és Csiao Tai a hordszék mögött lépdelt, a nyomukban hat poroszló, piros övvel átkötött bőrzekében, fején acélsisakkal.

Az őrség kinyitotta a vasveretű kaput, és a menet elindult az utcán. A biztos léptű hordszékvivők gyorsan leereszkedtek a meredek lépcsősoron, és elindultak a város utcáin. Hamarosan megérkeztek a Konfucius temploma előtti vásártérre, ahol sűrű embertömeg gomolygott az éjszakai standok petróleumlámpáinak fényében. A talpasok megszólaltatták kis rézgongjukat, és nagy hangon hirdették:

– Utat, utat! A nagytiszteletű járásfőnök úr közeledik!

A tömeg tiszteletteljesen félrehúzódott. Idősek és fiatalok egyaránt álmélkodva nézték az előttük elhaladó díszes menetet.

Az út ismét lefelé vitt, átvágtak a szegények negyedén, majd megérkeztek a tóparton futó széles országúthoz, amelyről hat-hétszáz méterrel később egy fűzek szegélyezte barátságos kis mellékútra tértek le. Ezekről a sudár fákról kapta nevét a híres Fűzfa-negyed, a kurtizánok és dalos lányok hona. A házak falán színes

selyemlampionok vidám fénye táncolt, megannyi dalfoszlány, húros hangszerek pendülése-cincogása töltötte be az estét. Tarkabarka ruhába öltözött fiatal nők sereglettek a piros lakkfa teraszokra, és élénk csevegés közepette nézték az alattuk elvonulókat.

Ma Dzsung, aki szerette magát a borok és asszonyok ínycsakértőjének feltüntetni, mohón pillantott fel, és vette szemügyre a szépség e pazar kirakatát. Sikerült is elkapnia egy megnyerően kerek arcú, kövérkés lány tekintetét, aki épp a legnagyobb ház balkonjának korlátján hajolt át. Ma Dzsung nagyot kacsintott, amire bátorító mosoly jött válaszul.

A hordozók leeresztették Di bíró hordszékét a kikötőhídra, ahol fénylő brokátruhába öltözött nemes urak csoportja várakozott. Aranyvirágmintás lila köntöst viselő magas férfi vált ki közülük, és mély meghajlással üdvözölte a bírót. Han Jüng-han volt az, jómódú földbirtokos, Han-jüan polgárainak legelsőbbike. Családja évszázadok óta lakott abban a tágas udvarházban, amely fönt a hegyoldalon, a járásbíróssággal egy szinten állt.

Han a bírót a hídhez kikötött tündökletes virágos hajóhoz vezette, amelynek széles előfedélzete épp a mólóval egy vonalban ingott. A főkabin tetején körbefutó füzér – száz és száz színes lampion – borította fénybe a hajót. Amikor Di bíró és Han belépett az étkezőbe, a bejárat mellett ülő zenészek vidám dallammal üdvözölték őket.

Süppedős, vastag szőnyegen lépdeltek; Han a díszvendéget megillető helyre – a terem végében álló magas asztalhoz – vezette a bírót, és a jobbára ültette. A többi vendég az övékre merőlegesen – oldalt egymással szemközt – beállított két asztal mögé ült le.

Di bíró érdeklődve mérte fel a helyet, ahová csöppent. Sokat hallott már a híres han-jüani virágos hajókról; ezek afféle úszó bordélyházak voltak, ahol a vendég hölgyek társaságában szórakozhat, és a vízen töltheti az éjszakát. A pazar berendezés azonban minden várakozását felülmúlta. A mintegy tíz méter hosszú termet mindkét oldalon bambuszfüggöny zárta le. A vörösre lakkozott mennyezetről négy jókora festett selyemlampion függött, a karcsú faoszlopokat gondosan kimunkált, aranyozott faragás díszítette.

Enyhe ringás jelezte, hogy a hajó elhagyta a mólót. Amikor a zene elhallgatott, hallani lehetett az alatt dolgozók evezőinek ritmikus csobbanását.

Han röviden bemutatta a többi vendéget. A jobb oldali asztal fő helyén enyhén hajlott hátú, sovány idősebb férfi ült: Kang Po, a gazdag selyemkereskedő. Amikor fölállt és háromszor meghajolt a díszvendég felé, Di bíró megfigyelte, hogy szája idegesen remeg, tekintete jobbra-balra cikázik. A mellette ülő önelégült képű, kövér figuráról kiderült, hogy az öccse, Kang Csung. A bíró magában megállapította, hogy a fivérek kinézetre és természetre egyaránt nagyon különböznek egymástól. Harmadik asztaltársuk fennhéjázó ábrázatú, gömbölyded alak volt: Vang, az aranyművesek céhének nagymestere.

Szemben velük az asztal fő helyén széles vállú, magas úr ült aranyhímzéses barna köntösben, fején szögletes sapkával. Kissé sötétebb bőre, markáns vonásai tekintélyt parancsoló kifejezést kölcsönöztek arcának. Egyenes fekete szakállával, hosszú oldalszakállával úgy festett, mint valami tisztviselő, de Han bemutatásából kiderült, hogy ő Liu Fei-po, a fővárosból érkezett gazdag kereskedő. Liu évekkel ezelőtt fényűző villát épített a Han-palota mellé, ahol korábban a nyarait töltötte. Ennél az asztalnál foglalt még helyet Peng és Szu, az ezüstművesek, illetve a jádecsiszolók céhének nagymestere. A bírót megdöbbenette a kettejük közötti ellentét. Peng csontsovány, idős úr volt, hosszú fehér szakállal, Szu viszont testes fiatalember, akinek széles válla, vastag nyaka inkább birkózóhoz illett volna; kissé közönséges arcán mogorva kifejezés ült.

Han Jüng-han tapsolt egyet. A zenekar ismét rákezdett, ugyanakkor Di bíró jobbján négy felszolgáló jelent meg az ajtóban. Tálcán hideg sülteket és ónkancsóba töltött melegített bort hoztak. Han pohárköszöntőt mondott, azzal kezdetét vette a díszvacsora.

Miközben a csirke- és kacsafalatok között válogatott, Han szívélyes beszélgetést kezdeményezett. Láthatóan jó ízlésű, tanult férfiú volt, de a bíró úgy érezte, hogy udvarias beszédéből hiányzik az őszinte személyesség. Nagyon visszafogottnak tűnt, olyannak, aki nem

szívleli különösebben az idegeneket. Ám miután gyors egymásutánban magába döntött néhány kupányi italt, kissé fölüngedett, és mosolyogva jegyezte meg:

– Úgy látom, én öt csészével is felhajtok, amíg te egyvel, bíró úr!

– Egy korty jó bort szívesen megiszom – felelte Di bíró –, de általában csak kivételes alkalmakkor. Amilyen például ez a mai remek este.

Han meghajtotta a fejét.

– Reméljük és hisszük, bíró úr, hogy élvezni fogod a szerény járásunkban eltöltendő időt – szólt. – Csak azt sajnáljuk, hogy egyszerű vidéki emberek lévén nem tudhatunk méltó társaságod lenni. És attól tartunk, szürkének találsz majd az életet errefelé, hisz itt szinte soha semmi nem történik.

– Valóban – felelte a bíró –, a járásfőnökség irataiból számomra is az derült ki, hogy Han-jüant szorgalmas, törvénytisztelő emberek lakják, egy járásfőnök ennél örömtelibb közállapotokat nem is kívánhatna. De ami a jeles polgárok hiányát illeti, kár a túlzott szerénységért. Itt van mindjárt a magad érdemes személye, és legjobb tudomásom szerint a híres császári tanácsos, Liang Mengkvang is Han-jüanba vonult vissza idős korára.

Han újabb kupa bort kínált oda a bírónak, csak aztán válaszolt:

– A tanácsos jelenléte nagyon megtisztelő a számunkra! És nagyon sajnáljuk, hogy az utóbbi fél évben romló egészségi állapota miatt nem láthattuk hasznát az útmutatásainak.

Azzal egy hajtásra kiitta a borát. Di bíróban felmerült, hogy Han kicsit túl sokat iszik.

– Két hete bejelentkeztem, hogy udvariassági látogatást tehessek az idős tanácsosnál, akkor kaptam a hírt, hogy beteg – mondta. – De remélem, nem komoly.

Han fürkésző szemmel pillantott a bíróra, aztán lassan szólalt meg:

– Majdnem kilencvenéves már. Ennek ellenére a reuma alattomos támadásait és némi látásproblémát leszámítva mindig irigylésre méltóan jó állapotban volt. De vagy fél év óta a szelleme valahogy...

Nos, bíró úr, talán Liu Fei-po többet mondhatna, szomszédos a kertjük, ő gyakrabban találkozik a tanácsos úrral, mint én.

– Nagyon meglepett – jegyezte meg a bíró –, hogy Liu kereskedő. Úgy fest, mint akit az ég is hivatalnoknak teremtett.

– Majdnem az is lett! – suttogta Han. – Régi fővárosi famíliából származik, és eredetileg hivatalnoknak tanult. De a második nagy vizsgát nem tudta letenni, és ez úgy bántotta, hogy megszakította a tanulmányait, és kereskedőnek állt. Ebben viszont olyan sikeresnek bizonyult, hogy az egész tartományban alig akad ma nála gazdagabb, vállalkozásai pedig kiterjednek az egész császárságra. Ezért is utazik annyit. De kérlek, ne említsd neki, amit tőlem hallottál, mert a régi kudarc emléke még ma is nyomasztja.

Di bíró bólintott. Han tovább ivott, a bíró addig kicsit belehallgatott a többi asztalnál folyó párbeszédbe. A joviális Kang Csüng lelkesen Liu Fei-po felé emelte boroscsészéjét, és felkiáltott:

– Igyunk az ifjú párra! Éljenek örömben-boldogságban, amíg csak hófehér dér nem lepi be a fejüket!

Mindenki lelkesen tapsolt, de Liu Fei-po csak biccentett a fejével. Han Jüng-han sietve elmagyarázta a bírónak, hogy Liu lánya, Holdtündér előző nap ment feleségül Dzsang professzor, a klasszikus irodalom nyugalmazott tanárának egyetlen fiához. Az esküvő – amelyet a professzor házában ünnepeltek, a város másik végében – nagyszabású mulatság volt. Han ezután a többiek felé fordult.

– Nem élvezhetjük ma a tanult professzor társaságát! Megígérte, hogy velünk tölti az estét, de az utolsó pillanatban kimentette magát. Talán megártott neki a saját bora!

Ez a megjegyzés általános derültséget keltett, de Liu Fei-po unott arccal vont a vállát. Di bíró magában megállapította, hogy valószínűleg ő is kissé másnapos a jól sikerült esküvői vacsora után. A bíró is megfogalmazta a maga jókívánságait, aztán még hozzátette:

– Sajnálom, hogy ma nem ismerhettem meg a professzor urat. Biztosan sokat tanultam volna a beszélgetésünkből.

– Egy magamfajta egyszerű kalmár – szólt Liu Fei-po mogorván – nem dicsekedhet azzal, hogy eligazodik a klasszikus irodalomban. De hallottam már olyan véleményt, hogy a könyvek tanulmányozása még nem feltétlenül pallérozza a jellemet is!

Zavart csönd állt be. Han sietve jelt adott a felszolgálóknak, mire azok feltekerték a bambuszfüggönyöket.

A vendégek egy emberként tették le az evőpálcikát, hogy a látképben gyönyörködhessenek. Jócskán kint jártak már a nyílt vízen, a tó szélesen elterülő tükrén túl Han-jüan miriád fénye villódzott. A virágos hajó egy helyben állt, és lassan ringott a lágyan fodrozódó hullámokon. Az evezősök esti rizsadagjukat fogyasztották.

Di bíró balján hirtelen csilingelve félrehúzódott a kristálygömböcskék füzéréből készült függöny. Hat kurtizán lépett be és hajolt meg a díszvendég felé.

Han Jüing-han kiválasztott kettőt, aki majd őt és a bírót szórakoztatja, a másik négy az oldalsó asztalokhoz ment. Aki a bíró mellett állt meg, Han elmondása szerint a híres táncos, Mandulavirág volt. Bár szerényen lesütötte a szemét, a bíró megállapíthatta, hogy arca nagyon szabályos és csinos, noha kifejezése kicsit hűvös. A másik lány, Szellőrózsa, elevenebbnek tűnt: a bemutatáskor röpke mosolyt villantott a bíróra.

Miközben Mandulavirág bort töltött neki, a bíró megkérdezte, hány éves. A lány halkán, tanult fiatal nőhöz illő modorban azt válaszolta, nemsokára betölti a tizenkilencet. Kiejtése a bírót arra a vidékre emlékeztette, ahonnan ő maga származott, és ez kellemesen meglepte.

– Csak nem Sanszi tartományba valósi vagy? – kérdezte.

A lány fölemelte a tekintetét, és komolyan bólintott. Most, hogy hatalmas fénylő szemét is láthatta, a bíró megállapította, hogy Mandulavirág valóban nem mindennapi szépség. Tekintetében ugyanakkor valami bús, sötét fényt is fölfedezni vélt, ami elég furcsán hat egy ilyen elbűvölő lánynál.

– A mi családunk, a Di család, Tai-jüanban lakott – magyarázta a bíró. – És a tiéd?

– Méltatlan szolgálód Ping-jangból származik – felelte a lány csendesen.

Di bíró odakínálta neki ivásra a saját poharát. Most már értette, miért olyan különös a lány tekintete. A Tai-jüantól csak néhány kilométerrel délebbre fekvő Ping-jang asszonyai ősidőktől fogva híresek voltak arról, hogy a bűbájolás és boszorkányság mesterei, ráolvasással és varázsigékkal gyógyítanak, némelyekről az járta, a fekete mágiát is űzik. A bíró elmélázott, vajon hogyan eshetett meg, hogy a messzi Sanszi tartományból – ráadásul láthatóan jó családból – származó szépséges lány ennél a balsorsú mesterségnél kötött ki, még hozzá épp a jelentéktelen Han-jüan járásban. Úgy döntött, elbeszélget a lánnyal Ping-jang körzet gyönyörű természeti adottságairól és csodás műemlék épületeiről.

Han Jüng-han eközben érdekes vetélkedőt játszott Szellőrózsával. Verssorokat idéztek felváltva, és aki nem tudta kapásból folytatni a másik idézetét, büntetésből megivott egy csésze bort. Han szemlátomást gyakran vesztett, mert beszéde egy idő után kásás lett. Mostanra hátradőlt a széken, és üdvözült mosollyal figyelte a többieket. A bíró észrevette, hogy vendéglátója szemhéja egészen leereszkedett, úgy tűnt, Han el-elbóbiskol. Szellőrózsa megkerülte az asztalt, és szemből figyelte nagy érdeklődéssel Han erőfeszítéseit, hogy ébren maradjon. Egyszer csak kuncogni kezdett.

– Hozok neki friss melegített bort – szólt át az asztal fölött Mandulavirágnak, aki Han és a bíró között állt.

Azzal sarkon fordult, átment a Kang fivérek asztalához, és megtöltötte Han csészejét abból a nagy kancsóból, amelyet a felszolgáló épp az imént tett le eléjük.

Di bíró fölemelte a poharát. Han halkán hortyogott. A bíró arra gondolt, hogy nemcsak unalmassá válik, de egyenesen nyűg lesz az este, ha a vendégek szép sorban lerészegednek. Meg kell próbálni valahogy korán elköszönni. Épp amikor belekortyolt a borba, meghallotta, hogy Mandulavirág halkán, de kristálytisztán megszólal mellette:

– Találkoznunk kell később, jó uram. Veszélyes összeesküvést szőnek ebben a városban!

MÁSODIK FEJEZET

*Amelyben Di bíró
a Felhőtündér táncában gyönyörködik, majd
hátborzongató fölfedezést tesz*

Di bíró azonnal letette a poharat, és hátrafordult. A lány azonban kerülte a tekintetét, és ráhajolt Han vállára, aki időközben abbahagyta a horkolást. Szellőrózsa két kezében egy-egy színültig töltött kupával közeledett. Mandulavirág – továbbra is anélkül, hogy a bíróra pillantott volna – gyorsan így szólt:

– Remélem, bíró úr, szereti a játékokat, például a vei-csit, mert...

De nem folytatta, mert Szellőrózsa már ott állt az asztal előtt. Mandulavirág előrehajolt, elvette a csészét, és Han szájához emelte. Az mohón belekortyolt, aztán nagyot nevetett.

– Hé, te szemtelen! Azt hiszed, már a poharat se tudom tartani?

Átkarolta Mandulavirág derekát, magához húzta a lányt, úgy folytatta:

– Nem volna kedved eltáncolni valamit a bíró úrnak?

Mandulavirág elmosolyodott, és bólintott. Úgyesen kisiklott Han öleléséből, mélyen meghajolt, majd eltűnt a kristályfüggöny mögött.

Han meglehetősen zavaros előadásba kezdett a különféle táncokról, amelyeket a régiek hagytak Han-jüan kurtizánjaira. Di bíró szórakozottan hallgatta, közben azon töprengett, amit Mandulavirág az imént mondott neki. Unalma egy csapásra elpárolgott. Szóval helyes volt a megérzése, valakik valóban gonosz tervet forralnak a városban! Amint a lány befejezte a táncot, rögtön alkalmat kell rá találni, hogy négyszemközt beszélhessenek. Ha egy

kurtizán elég ügyes, a mostanihoz hasonló vacsorákon rengeteg titkot megtudhat a vendégek beszélgetéseiből.

A zenekar dobütésektől lüktető csábító zeneszámba kezdett. Két kurtizán a terem közepére perdült, és jól megkoreografált kardtáncot adott elő. Hosszú szablyával a kézben siklottak egyik vívópozícióból a másikba, a pengék harcias ritmusoktól kísérve csaptak össze.

A dobok fináléját elnyomta a vendégek lelkes tapsa. Di bíró elismeréssel nyugtázta az előadást, de házigazdája lekicsinylően felelte:

– Ugyan, ez csak ügyes mutatvány volt, bíró úr, a művészettől messze van! Várj, majd ha Mandulavirág táncát meglátod! Már jön is!

Mandulavirág beállt a szőnyeg közepére. Meztelen testét hosszú, bő ujjú vékony fehér selyemruha fedte, derékban zöld övvel összekötve. Vállára vetett zöld fátyolsála a földet söpörte. Haját magas kontyba kötötte, dísznek egyetlen szál fehér vízililiomot tűzött bele. Meglebbentette a ruhaujját, és jelt adott a zenekarnak. A fuvolák földöntúli, éteri dallamba kezdtek.

Mandulavirág a feje fölé emelte a kezét. A lába nem mozdult, de csípője ringani kezdett a zene ritmusára. A vékony ruha kiemelte ifjú testének vonalait; a bíró megállapította magában, hogy ritkán látni ilyen tökéletesen formázott női alakot.

– Ez a Felhőtündér tánca lesz – suttogta a fülébe Han.

Megszólaltak a csattogók, mire a táncos vállmagasságig engedte a kezét, a sál végét hosszú ujjai közé fogta; karja hullámzó mozgására a zöld fátyolsál repdesni kezdett körülötte, ahogy felsőtestével ide-oda ringott. A citerák és hegedűk vették át a prímet, a lüktető ritmusra a lány most már a térdét is megmozdította, míg végül egész teste hullámzani kezdett – miközben eredeti helyéről még mindig egy centit sem mozdult el.

Di bíró még életében nem látott ilyen lenyűgöző táncot. A lány szenttelen – szinte gögös – arckifejezése, földre szegezett tekintete mint ellenpont még jobban kiemelte hajlékony testének érzéki vonaglását, amely mintha egyenest az égő szenvedély lobogó lángját

testesítette volna meg. Félrecsúszott köntöse szabadon hagyta tökéletes formájú, csupasz keblét.

A bírót is megérintette a nőből intenzíven sugárzó érzéki vonzeró. Elfordult, tekintetével végigpásztázta a többi vendéget. Az öreg Kang Po egyáltalán nem figyelte a táncost, borospoharába bámult, gondolatai láthatóan másfelé jártak. Öccse ellenben megbabonázva követett minden mozdulatot: egyetlen másodpercre sem vette le szemét a lányról, úgy sűgött oda valamit a mellette ülő Vang céhmesternek, mire mindketten alattomos képpel elnevették magukat.

– Nem hinném, hogy azok ott a táncról beszélnek! – jegyezte meg szárazon Han, akit az elfogyasztott alkohol láthatóan nem fosztott meg jó megfigyelőképességétől.

A bíró látta, hogy a két céhmester, Peng és Szu egyként átszellemült arccal bámulja a táncost, Liu Fei-po magatartásában viszont különös feszültséget vélt felfedezni. A kereskedő mozdulatlanul ült, erélyes vonásain rezdülés sem látszott, koromfekete bajsza alatt a keskeny ajkak keményen összeszorítva; de szeméből mintha furcsa tűz – vad gyűlölet, ugyanakkor valami mély elkeseredés – áradt volna.

A Felhőtündér tánca

A zene lehalkult, lágy, csaknem suttogásszerű melódiára váltott. Mandulavirág, miközben saját tengelye körül pörgött, a teremben nagy körívet járt be lábujjhegyen; fehér köntösének hosszú ujjá és a zöld fátyolsál fenségesen szállt körülötte.

Váratlanul fülsiketítő gongütés hallatszott, és a zene egy csapásra elhallgatott. A táncosnő megmerevedett, lábujjhegyen, feje fölé emelt karral állt moccanatlanul, mint egy kőszobor. Csak csupasz keble emelkedett és süllyedt. A teremben pissenés sem hallatszott.

Aztán Mandulavirág leeresztette a kezét, a sálat vállára borította, és meghajolt Di bíró asztala felé. Kitört a tapsvihar, a lány az ajtóhoz sietett, és már el is tűnt a kristályfüggöny mögött.

– Valóban párját ritkító előadás volt! – fordult a bíró Han felé. – Ez a táncosnő akár őfelsége színe előtt is felléphetne!

– Liu barátja is pont ugyanezt mondta a múltkor! – felelte Han. – Magas rangú fővárosi hivatalnok volt, és a Fűzfa-negyedben látta táncolni a lányt egy vacsorán. Rögtön föl is ajánlotta Mandulavirág tulajdonosának, hogy bemutatja a császári szeráj főnök asszonyának. De a lány hallani sem akar róla, hogy elhagyja Han-jüant, mi, a város polgárai pedig nagyon hálásak vagyunk neki ezért.

Di bíró föltápáskodott, és megállt az asztal előtt. Poharát megemelve köszöntőt mondott Han-jüan kurtizánjaira. Szavait nagy lelkesedés fogadta. A bíró aztán átment Kang Po asztalához, hogy eltársalogjanak. Han Jüng-han is fölkelt, a zenészekhez lépett, és gratulált a vezetőjüknek.

A jó öreg Kang Po láthatóan alaposan felöntött a garatra: piros foltok lüktettek az arcán, homlokán verejtékcseppek gyöngyöztek. Ennek ellenére sikerült összefüggően válaszolnia Di bírónak a város üzleti életét illető kérdéseire. Kis idő múltán öccse mosolyogva jegyezte meg:

– Örülök, hogy végre földerült kicsit a bátyám. Az utóbbi napokban szüntelenül aggodalmaskodott egy egészen biztonságos tranzakció miatt.

– Biztonságos? – fortyant föl a bátyja. – Ez neked biztonságos tranzakció? Kölcsönözni annak a Van I-fannak?

– Azt mondják, ha az ember komoly nyereséget szeretne, kockázatot is kell vállalnia – mondta Di bíró békítőleg.

– Van I-fan közönséges gazember – mormogta Kang Po.

– Futóbolond, aki ad az utcai szóbeszédre! – csattant föl Kang Csung.

– Hogy engem... engem a saját öcsém gyalázzon! – dadogta dühösen Kang Po.

– Legalább az öcséd szembesítsen a valósággal, nem?! – vágott vissza Kang Csung.

– Elég legyen a pörlekedésből! – szólalt meg egy mélyebb hang Di bíró mellett. – Mit fog így rólunk gondolni a bíró úr?

Liu Fei-po volt az. A kezében tartott boroskancsóból sebesen töltött a fivéreknek, mire azok engedelmesen megitták a békepocharat. Di bíró megkérdezte Liut, mi hír Liang tanácsos betegségéről.

– Han úrtól tudom – tette hozzá –, hogy a tanácsos úr szomszédjában laksz, és gyakran találkoztok.

– Mostanában nem – felelte Liu. – Fél évvel ezelőtt, igen, akkoriban a tanácsos úr még gyakran hívott át, ha a kertjében sétálgatott, hiszen a két birtok között egy kis kapun át lehet járni. De aztán nagyon szórakozott lett, a beszéde egyre összefüggéstelenebbé vált, gyakran mintha meg sem ismert volna. Már hónapok óta nem is láttam. Szomorú eset ez, bíró úr! Egy nagy ember hanyatlását végignézni nem szívderítő!

Peng és Vang is csatlakozott a társasághoz, mire Han Jüng-han fogott egy boroskancsót, és ragaszkodott, hogy mindenkinek ő maga töltsön. Di bíró elbeszélgetett kicsit a céhmesterekkel, aztán visszatért az asztalához. Han már ott ült, és láthatóan remekül érezte magát Szellőrózsával. Amikor a bíró leült, megkérdezte:

– Hol van Mandulavirág?

– Ó, rögtön itt lesz – felelte Han közömbös arccal. – Ezeknél a lányoknál mindig órákig tart, amíg kifestik magukat!

Di bíró körbepillantott a helyiségen. Mostanra minden vendég visszatért a helyére, és hozzálátott a második fogásként felszolgált töltött halhoz. A négy kurtizán bort töltögetett, de Mandulavirágnak nem volt se híre, se hamva. Di bíró odaszólt Szellőrózsának:

– Menj ki az öltözőbe, mondd meg Mandulavirágnak, hogy várjuk!

– Á! – kiáltott Han. – Nagy megtiszteltetés szeretett városunknak, hogy lányaink vidékiesen egyszerű bája megérintette a nagytiszteletű bíró urat!

A bíró udvariasan csatlakozott az általános derültséghez.

Szellőrózsa visszaérkezett.

– Nagyon furcsa – mondta –, anyácskánk szerint Mandulavirág már jó ideje kijött az öltözőből. Benéztem minden szobába, de sehol nem találtam.

A bíró pár szóval kimentette magát, fölkel az asztaltól, kiment a jobb oldali ajtón, és elindult a hajó fara irányába. A hátsó fedélzeten széles jókedv uralkodott. Hung törvénybiztos, Ma Dzsung és Csiao Tai a kabinhoz támaszkodó padon ült; mindhármuk térde közé fogva boroskancsó, kezében pohár. A személyzet vagy féltucatnyi tagja félkörben helyezkedett el velük szemközt, és feszült figyelemmel itta Ma Dzsung szavait. Di bíró tagbaszakadt segédje a térdére csapott, és így fejezte be történetét:

– Abban a pillanatban, puff, leszakadt az ágy!

Fergeteges hahota követte a poént. Di bíró megkocogtatta Hung vállát. Az fölneézett, aztán gyorsan megbökte a másik kettőt. Fölpattantak, és mindhárman előrementek a bíró nyomában a hajó jobb oldalára. Di bíró ott elmondta nekik, hogy eltűnt egy táncoslány, és ő attól tart, baleset érhet.

– Látott valamelyiktek egy lányt erre menni? – kérdezte.

Hung megrázta a fejét.

– Nem, bíró úr – felelte. – Mindhárman a hajó vége felé fordulva ültünk, a konyhába és a fenékbe nyíló csapóajtó előtt. Csak a felszolgálók jártak ki-be, nőt nem láttunk.

Két felszolgáló haladt arra levesestálakkal az étkező irányába. Ők is azt mondták, hogy nem látták a táncost, amióta kiment átöltözni.

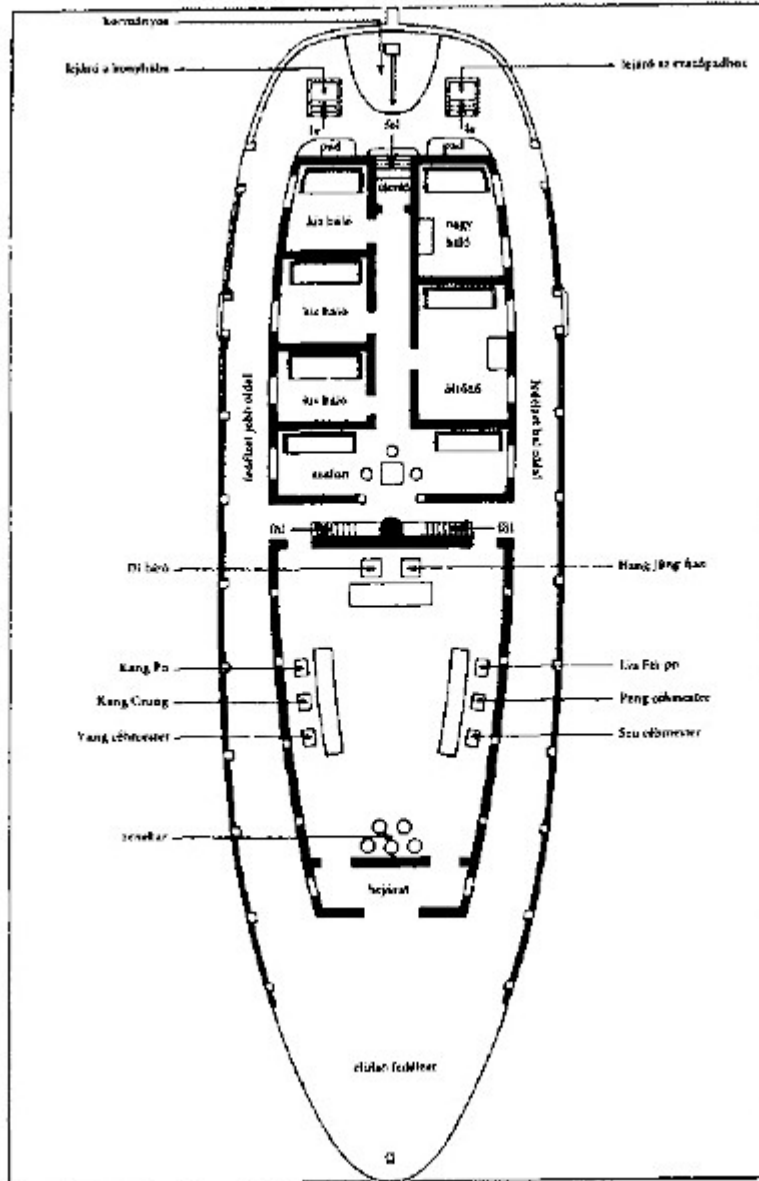
– Amúgy sem lett volna rá lehetőségünk – tette hozzá az idősebbik –, miután az a szabály, hogy mi csak a hajó jobb oldalát használjuk. A hölgyek öltözője a bal oldalon van, a nagy kabin szintén. Oda nekünk nincs bejárásunk, csak ha kifejezetten hívnak.

Di bíró bólintott. Három segítőjével a sarkában visszament a hátsó fedélzetre. Az emberek a kormányost körülállva beszélgettek – érezték, hogy valami van a levegőben.

A bíró a hátsó fedélzeten átment a hajó bal oldalára. A nagy kabin ajtaját sarkig nyitva találta. Benézett a helyiségbe. Az oldalfalnál brokátakaróval leborított faragott rózsafa pamlag állt. A hátsó falnál magas asztal, rajta szépen megmunkált ezüstartóban két égő gyertya. Balra elegáns rózsafa fésülködőasztal és két kisszék. De sehol egy lélek.

Di bíró továbbstietett, és a tüllfüggönyön át bepillantott a szomszédos kabinba. Rögtön látszott, hogy ez a kurtizánok öltözője. Egy karosszékből fekete selyembe öltözött természetes asszonyosság bóbiskolt, mellette egy szolgáló színes köntösöket hajtogatott. Az utolsó ablak – a szaloné – nyitva állt, de a helyiség üres volt.

– A felső fedélzeten körülnéztél már, bíró úr? – kérdezte Csiao Tai.

A virágos hajó főfedélzetének alaprajza

Di bíró megrázta a fejét. A feljáróhoz sietett, és fölhängött a meredek lépcsőn. Lehet, hogy Mandulavirág ide jött egy kis friss levegőt szívni? De egy gyors pillantás elég volt, hogy megállapítsa, a felső fedélzet kihalt. Visszamászott, megállt a feljáró alján, és elgondolkozva simogatta a szakállát. Szellőrózsa már végignézte a jobb oldali kabinsort. A táncosnak nyoma veszett.

– Menjetek, nézzetek be az összes többi kabinba – utasította három segédjét – és a mosdóba is!

Visszasétált a jobb oldalra, megállt a korlátnál. Karját bő köntösujjában összefonva kinézett a sötét víztükörré. Szellő sem rezdült, a levegő forró és fullasztó volt. Az étkezőben még mindig folyt a mulatság, kiszűrődtek a zene és a beszélgetés foszlányai.

Kihajolt, lepillantott a színes lámpionok tükörképére a vízben. Hirtelen megdermedt. Közvetlenül a felszín alól sápadt arcban ülő, tágra nyitott szempár meredt rá.

HARMADIK FEJEZET

*Amelyben a bírósági ülést
szokatlan körülmények között kell megtartani,
egy szolgáló pedig utálatos lényről mesél*

Elég volt egyetlen pillantás. Igen, megtalálta a táncosnőt.

A bíró épp elindult volna lefelé, amikor felbukkant Ma Dzsung. Di bíró szótlanul a víz felé bökött. Ma Dzsung odanézett, majd cifrát káromkodott. Gyorsan leászott a hajólétrán, amíg már térdig a vízben állt. Karjába vette a halott táncosnőt, és fölcipelte a fedélzetre. A bíró bevezette a nagy kabinba, ott együtt a pamlagra fektették a holttestet.

– Szegény lány nehezebb, mint hittem! – jegyezte meg Ma Dzsung, miközben a vizet facsarta ruhaujjából. – Biztos beletettek a kiskabátjába valami nehezéket.

Di bíró azonban ezt nem hallotta meg. Csak állt, és nézte a halott arcot. A merev tekintet mintha egyenest rá szegeződött volna. A lányon még mindig az a fehér ruha volt, amelyben táncolt, csak a tetejére vett egy zöld brokátzekét. A testére tapadt nedves selyem szinte perverz módon rajzolta ki gyönyörű alakját. Di bíró megborzongott. Néhány perce ez a szépség még szédítő pörgéssel varázsolta el a nézőit. És most íme, itt a váratlan vég.

Elhessegette magától a nyomasztó gondolatokat. A holttest fölé hajolva megvizsgálta a jobb halántékon éktelenkedő lila foltot, aztán megpróbálta lefogni a lány szemét. Hiába, a szemhéj nem mozdult, a halott továbbra is mereven bámulta. A bíró elővette ruhaujjából a kendőjét, és ráterítette a mozdulatlan arcra.

Hung és Csiao Tai lépett be a kabinba.

– Ez Mandulavirág, a kurtizán – fordult hozzájuk a bíró. – Meggyilkolták, szinte a szemem láttára. Te állj őrt kint a fedélzeten, Ma Dzsung, és ne engedj át senkit. Nem szeretném, ha zavarnának. És senkinek ne szólj az esetről.

Di bíró fölemelte a lány élettelen karját, és benyúlt a ruhájába. Némi erőfeszítéssel elővett belőle egy bronzból készült kerek füstölőt, amelyben szürke iszappá csomósodott a vizes hamu. Hung kezébe adta az edényt, és a falnál álló asztalhoz ment. A két gyertyatartó között három benyomódást látott a vörös brokátterítón. Odahívta Hungot, hogy helyezze az asztalra a füstölőt. A három láb pontosan beleillett a mélyedésekbe. A bíró leült a fésülködőasztal előtti zsámolyra.

– Egyszerű és hatásos – magyarázta Hungnak és Csiao Tainak. – Becsálták a kabinba, a gyilkos hátulról leütötte, betette a ruhájába a súlyos bronzfüstölőt, aztán kivitte, és szépen beleeresztette a vízbe. Nem csobbant, és egyenest leszállt volna a fenékre. A gyilkos csak azt nem vette észre a nagy sietségben, hogy a lány kabátujja beleakadt egy szögbe a létra alján. Így is megfulladt, mert a túlsúly miatt a feje jóval a felszín alatt maradt.

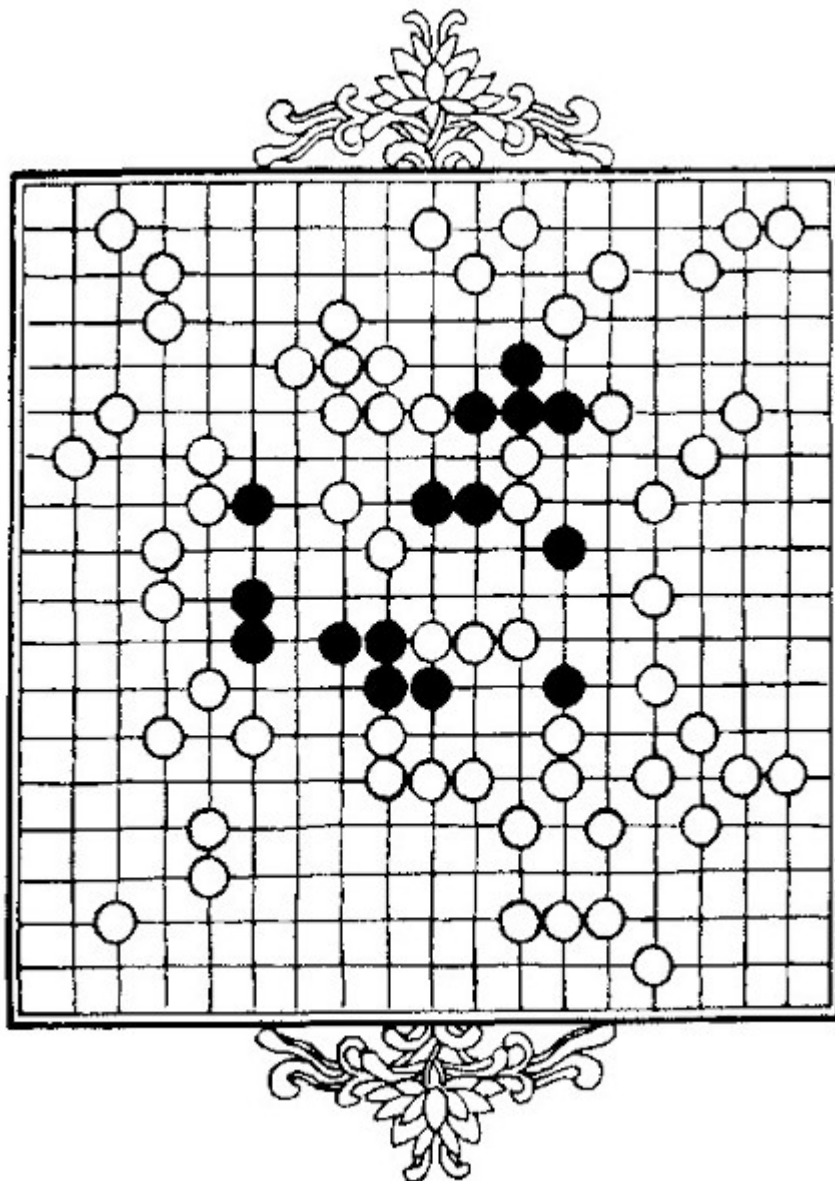
Fáradtan megdörzsölte az arcát.

– Nézd meg, mi van a másik ujjában! – kérte Hungot.

A törvénybiztos teljesen kifordította a lány ruháját. Csupán egy kötegni elázott piros kártya – Mandulavirág névjegye – került elő, valamint egy összehajtogatott papírlap, amelyet Hung rögtön át is nyújtott a bírónak. Az óvatosan szétteregette.

– Ez egy vei-csi-feladvány! – kiáltott fel Hung és Csiao Tai egyszerre.

Di bíró bólintott. Eszébe jutottak az utolsó szavak, amelyeket a kurtizán neki címzett.

A vei-csi-feladvány

– Add ide a kendődet! – szólt Hungnak; belecsmagolta a vizes papírlapot, a ruhaujjába rejtette, fölállt, és kiment.

– Te maradj itt, és őrizd a kabint – utasította Csiao Tait. – Hung és Ma Dzsung visszajön velem az étkezőbe. Le kell folytatnom az előzetes vizsgálatot.

Mialatt a hajó eleje felé haladtak, Ma Dzsung megjegyezte:

– Túl messze mindenesetre nem kell keresnünk, bíró úr. A gyilkos csak ezen a hajón lehet.

A bíró nem válaszolt. Két segédjével a nyomában a kristálygyöngy függönyön át belépett az étkezőbe.

A vacsora a végéhez közeledett, a vendégek az ilyenkor szokásos utolsó tál rizst fogyasztották. Emelkedett hangulatban folyt a társalgás. Amikor a bírót megpillantotta, Han felkiáltott:

– Remek! Épp azt terveztük, hogy fölme gyünk a tetőfedélzetre, és onnan gyönyörködünk a holdban.

Di bíró nem felelt. Keményen megkopogtatta az asztalt, és nagyot kiáltott:

– Csendet kérek!

Döb bent szempárok meredtek felé.

– Legelőször is – mondta a bíró érces hangon –, mint e nemes társaság vendége, szívből köszönetét mondok a nagyszerű estéért. Sajnos azonban meg kell szakítanunk ezt a kellemes együttlétet. Ha mostantól fogva előjárótokként, nem pedig vendégetekként szólok, ezt azért teszem, mert ez a kötelességem az állammal és ennek a járásnak a lakóival szemben – benneteket is beleértve. Megkérlek, hogy ülj át másik asztalhoz! – fordult Han felé.

Han kába tekintettel tápá szkodott föl. Szellőrózsa átvitte a székét Liu Fei-po asztalához. Han lehuppan, a szemét dörgölte.

Di bíró átült az asztal közepére, Ma Dzsung és Hung megállt mellette. A bíró lassan formálta a szavakat:

– Én, Han-jüan járásfőnöke ezennel megnyitom az átmeneti bíróság ülését, hogy megindítsam a vizsgálatot a Mandulavirág néven ismert kurtizán meggyilkolásának ügyében.

Pillantása végigfutott a hallgatóságán. A többség mintha nem fogta volna föl teljesen az elhangzottak jelentését, csak bámult rá néma döbbenettel. A bíró utasította Hung törvénybiztost, hogy menjen el a hajó kapitányáért, valamint író szerért.

Han Jüng-han mostanra összeszedte magát kissé. Miután suttogva váltott néhány szót Liu Fei-póval, és az utóbbi bólintott, Han fölállt.

– Ez teljességgel önkényes eljárás, bíró úr. Mint Han-jüan nemes polgárai, azt kívánjuk, hogy...

– Han Jüing-han tanú most leül – fojtotta belé a szót a bíró –, és majd akkor szólal meg, ha erre felszólítást kap!

Han vöröslő képpel huppant vissza a székére.

Hung törvénybiztos egy ragyás képű férfit vezetett az ideiglenes bírói pulpitus elé. A bíró utasította a kapitányt, hogy térdeljen le, és rajzolja meg a hajó alaprajzát. Amíg amaz remegő kézzel munkához látott, a bíró zord tekintettel vette szemügyre a társaságot. Az, hogy a jókedvű evés-ivás helyét egyszeriben bűnügyi vizsgálat vette át, alaposan kijózanította őket, és most meglehetősen szerencsétlenül festettek. Amikor a hajó kapitánya elkészült a vázlattal, tiszteletudón letette az asztalra. A bíró Hung elé tolta a rajzot, és megkérte, hogy egészítse ki az asztalok elhelyezkedésével és a vendégek nevével. A törvénybiztos magához intett egy felszolgálót, aki sorra a fülébe súgta annak a nevét, akire ő éppen rábökött. Ezek után a bíró keményen így szólt a társasághoz:

– Miután a Mandulavirág néven közismert kurtizán befejezte a táncot és kiment a teremből, meglehetősen nagy volt a kavarodás. Mindannyian helyet változtattatok. Ezért mindenkit arra fogok kérni, hogy írja le részletesen, mit csinált éppen abban az időben.

Vang céhmester fölállt. Bizonytalan léptekkel előretámolygott, és letérdelt a bíró asztala elé.

– Alázatos szolgád – mondta szertartásosan – tisztelettel kéri, bíró úr, hogy adj engedélyt szólnom.

Miután a bíró bólintott, a kövér férfi belekezdett.

– A letaglózó hír, hogy híres táncosnőnket alattomosan meggyilkolták, természetesen mindannyiunkat felzaklatott. De nem szabad, hogy ez az eset – bármilyen szörnyű legyen is – megfosszon bennünket a józan ítélőképességünktől. Miután az évek során sokszor vettem részt ünnepi vacsorán ezen a virágos hajón, nyugodtan mondhatom, hogy úgy ismerem, mint a tenyeremet. Tisztelettel tudatom bíró úrral, hogy alattunk a hajófenékben tizennyolc evezős van – tizenkettő az evezőknél, másik hat, aki

mindig a sorára vár, hogy leváltsa őket. Távol álljon tőlem, hogy rágalmakat szórjak járásunk polgáraitra, de előbb-utóbb magad is rájössz majd, bíró úr, hogy az efféle hajók evezősei általában elég rosszfajta népség: kényszeres italozók és szerencsejátékosok. Így hát köztük kell a gyilkost keresni. Nem ez volna az első eset, hogy valamelyik jóképű gazembernek viszonya van egy kurtizánnal, aztán tettelegességre vetemedik, ha a lány véget akar vetni ennek a kapcsolatnak.

Vang mester itt szünetet tartott. Nyugtalanul pillantott ki a sötét víztükörré, aztán folytatta:

– Van ezenkívül egy másik körülmény is, amelyet figyelembe kellene venni, bíró úr. Ősidők óta rejtélyek övezik a tavunkat. Széles körben elterjedt a hiedelem, hogy a vize valahonnan a föld legmélyéről fakad, és időről időre ocsmány lények bukkannak fel a feneketlen mélységből, hogy az élőknek ártsanak. Kötelességemnek éreztem föl hívni figyelmedet a gyilkosság eme két vonatkozására, hogy a szörnyű bűntettet a megfelelő összefüggésbe helyezzem, valamint hogy jelenlévő barátaimat megkíméljem attól a fölösleges kellemetlenségtől, hogy közönséges bűnözők módjára kelljen egy kihallgatást elszenvedniük.

A vendégek egyetértőleg mormogtak. Di bíró megkopogtatta az asztalt.

– Hálás vagyok minden megfelelő formában előadott tanácsért. Bennem is fölmerült már, hogy a gyilkos talán a hajófenékből való. Ki is fogom hallgatni a személyzetet, amint eljön az ideje. Azonkívül magam sem vagyok hitetlen, tehát egyáltalán nem zárom ki annak lehetőségét, hogy ezúttal alantas erők működtek. Ami pedig a „közönséges bűnözők” kifejezést illeti – amelyet Vang tanú az imént használt –, le kívánom szögezni, hogy e bíróság előtt mindenki egyenlő. Mindaddig, amíg a gyilkos kiléte nem tisztázódik, az itt összegyűltek mindegyike épp annyira gyanúsítható, mint bármelyik evezős a hajófenéken vagy a szakácsok a konyhában. Kíván még szólni valaki?

Peng céhmester lépett előre, és letérdelt a bíró asztala előtt.

– Méltóztatnál-e megvilágítani előttünk, nagytiszteletű bíró úr – kérdezte aggodalmas képpel –, milyen módon lelte halálát a szerencsétlen lány?

– Ezeket a részleteket jelen pillanatban nem árulhatom el – felelte Di bíró gondolkodás nélkül. – Még valaki? – tekintett körbe, de miután senki nem szólalt meg, folytatta: – Mindannyiótoknak lehetősége volt kifejtteni a nézeteit. Mostantól fogva őrizzék meg a nyugalmatokat, én pedig úgy folytatom le a vizsgálatot, ahogy járásfőnöki minőségemben a legmegfelelőbbnek látom. Úgy fogunk haladni, ahogyan előre jeleztem. Peng tanú térjen vissza a helyére, Vang tanú pedig lépjen előre, és részletezze, mit csinált a szóban forgó időben.

– Miután voltál szíves pohárköszöntőt mondani a város táncoslányaira, tisztelt bíró úr – kezdett bele Vang –, a jobb oldali ajtón át kimentem a teremből, és a szalon felé indultam. Miután ott senkit nem találtam, a folyosón át a mosdóba mentem. Onnan visszajövet hallottam, hogy a Kang fivérek veszekszenek, és miután Liu Fei-po úr megbékítette őket, átültem hozzájuk.

– Találkoztál-e valakivel a folyosón, vagy a mosdóban?

Vang megrázta a fejét. Di bíró megvárta, amíg Hung lejegyezi Vang vallomását, majd szólította Han Jüng-hant.

– Odaléptem a zenekarvezetőhöz, hogy megdicsérjem – magyarázta száraz hangerővel Han –, de aztán hirtelen émelygés jött rám. Az elülső fedélzetre mentem, és egy darabig ott álltam a kijárat jobb oldalának dőlve. Miután kigyönyörködtem magam a látképben, kicsit jobban lettem, és leültem az odakint álló porcelán karszékbe. Szellőrózsa ott talált rám, amikor értem jött. A többit már tudod, bíró úr.

A bíró odaszólította a zenekar vezetőjét, aki addig a többi zenésszel együtt a terem távolabbi sarkában ácsorgott.

– Meg tudod erősíteni, hogy Han úr mindvégig nem hagyta el az elülső fedélzetet? – kérdezte.

Amaz rápillantott a zenészeire. Miután megrázták a fejüket, a zenekarvezető szomorúan felelte:

– Nem, bíró úr, a hangszereket hangoltuk, nem néztünk kifelé, csak amikor Szellőrózsa kisasszony jött, és Han úr iránt érdeklődött. Akkor vele együtt kiléptem az elülső fedélzetre, és Han urat ott találtuk a karszékben, ahogy az előbb ő is mondta.

– Elmehetsz! – bólintott Di bíró Han felé.

Ezután Liu Fei-pót vezettette maga elé. Liu most kevésbé tűnt hidegvérűnek, mint korábban; a bírónak feltűnt, hogy a szája széle idegesen meg-megrándul. De a hangja magabiztosan zengett, amikor megszólalt.

– A kurtizán bemutatója után észrevettem, hogy asztaltársam, Peng céhmester nem érzi jól magát. Rögtön azután, hogy Vang elhagyta a termet, a bal oldali ajtón át kivezettem Penget a fedélzetre. Amíg ő ott maradt a korláton áthajolva, én a folyosón át bementem a mosdóhelyiségbe, majd visszatértem Penghez, de közben senki mással nem találkoztam. Peng közölte, hogy már jobban van, ezután együtt visszajöttünk a terembe. Láttam, hogy a Kang fivérek összevitakoztak, és azt javasoltam, hogy ürítsenek egy békepoharat. Ez minden.

Di bíró bólintott, és szólította Peng céhmestert. Ő minden részletében megerősítette Liu Fei-po vallomását. A bíró ezután Szu nagymestert vette sorra.

Szu barátságtalan pillantást küldött felé sűrű szemöldöke alól, majd közömbös hangon darálta:

– Alázatos szolgád először Vangot, majd Liut látta távozni a helyiségből. Miután egyedül maradtam az asztalnál, egy darabig elbeszélgettem a két kurtizánnal, aki a kardtáncot adta elő, majd az egyikük felhívta rá a figyelmemet, hogy a köntösöm bal ujját beszenyeztem halszósszal. Fölkeltem, és elmentem a folyosón a második kabinig. Ez a kabin nekem volt fönntartva, a szolgám előzetesen bekészített egy adag tiszta ruhát és tisztálkodószereket. Gyorsan átöltöztem. Amikor kiléptem a folyosóra, láttam Mandulavirágot áthaladni a szalonon. A fedélzeti folyosón elébe siettem, és megdicsértem a bemutatóját, de ő elég zaklatottnak tűnt, és csak annyit válaszolt sietve, hogy nemsokára találkozunk az

étkezőben. Aztán befordult a sarkon, és átment a hajó bal oldalára. Én pedig a jobb oldali ajtón át visszajöttem a terembe. Láttam, hogy Vang, Liu és Peng még nem ért vissza, úgyhogy tovább társalogtam a két kurtizánnal.

– Milyen öltözéket viselt Mandulavirág, amikor láttad? – kérdezte a bíró.

– Még mindig a fehér ruha volt rajta, amelyben táncolt, bíró úr, de a tetejébe húzott egy rövid zöld brokátkabátkát.

Di bíró visszaküldte a helyére, és utasította Ma Dzsungot, hogy hozza elé a kurtizánok főnök asszonyát az öltözőből.

A testes asszonyság elmondta, hogy férje a tulajdonosa annak a háznak a Fűzfa-negyedben, ahová Mandulavirág és a másik öt kurtizán tartozik. Amikor a bíró megkérdezte, mikor látta utoljára a lányt, a nő így felelt:

– A tánc után visszajött az öltözőbe, nagyméltóságú uram, és milyen tündökletesen szép volt! Mondom neki: „Öltözz át gyorsan, lelkem, hisz csuromvíz vagy, meg ne fázz!” És szólok is a szolgálónak, hogy a szép kék ruháját készítse neki elő. De Mandulavirág hirtelen csak odébbtolja a szolgát, magára kanyarítja azt a zöld kabátkát, és már ott sincs! Akkor láttam utoljára, nagyméltóságú uram, az égre esküszöm. Hogy halt meg az a szegény kismadár? A szolgáló olyan rémeset mesélt, azt mondja, hogy...

– Köszönöm! – szakította félbe Di bíró, és szólt Ma Dzsungnak, hogy vezesse be a szolgát.

A lány hevesen zokogott, amikor belépett. Ma Dzsung mindhiába paskolta bátorítólag a hátát.

– A tó gonosz szörnyetege, az vitte el, bíró úr! – vinnyogta. – Menjünk vissza a partra, bíró úr, könnyörgök, mielőtt, lerántja az egész hajót a mélybe! Borzalmas jelenség, bíró úr, a saját két szememmel láttam, jajjaj, bíró úr!

– Hol láttad azt a jelenést? – kérdezte a bíró meglepetten.

– Kintről hívogatta szegényt, bíró úr, az ablakon túlról! Épp amikor anyácska azt mondta, készítsem ki a kék ruhát, akkor látta

meg Mandulavirág kisasszony! Csalogatta, bíró úr! Hogy állhatott volna ellen egy ilyen túlvilági parancsnak?

Elfojtott hangok hallatszottak a vendégek köréből. Di bíró az asztalra koppantott, aztán megkérdezte:

– Hogy nézett ki az a lény?

– Hatalmas fekete szörny volt, bíró úr, tisztán láttam a tüllfüggönyön át. Az egyik kezében fenyegetően lóbált egy hosszú kést, a másik kezével meg... integetett neki, hogy menjen!

– Ki tudta venni, milyen köntöst és fejfedőt viselt? – kérdezte a bíró.

– Mondtam, hogy szörny volt, nem? – méltatlankodott a lány. – Nem volt neki határozott körvonala, csak egy nagy rémséges, utálatos sötét árnyat láttam.

Di bíró jelzett Ma Dzsungnak, mire az elvezette a szolgálót.

Ezután Szellőrózsa és a másik négy kurtizán került sorra. Szellőrózsát leszámítva – akit a bíró maga küldött el, hogy megkeresse a táncosnőt – egyikük sem hagyta el az étkezdét az adott időben. Egymással, illetve Szu mesterrel beszélgettek, nem látták kimenni Vangot, Liut és Penget, és abban is elég bizonytalanok voltak, hogy Szu pontosan mikor tért vissza.

Di bíró fölállt, és bejelentette, hogy a felszolgálókat és a hajó személyzetét a felső fedélzeten fogja kihallgatni. Hunggal a nyomában elindult fölfelé a meredek lépcsőn, Ma Dzsung pedig elkísérte a kapitányt, hogy összeszedjék a legénységet.

A bíró leült a korlát mellett egy karszékbe. Hátrátolta homlokából a fejfedőt, és így szólt:

– Ugyanolyan fülledt itt is a levegő, mint bent.

Hung rögtön átnyújtotta neki a legyezőjét.

– Ez a kihallgatás sem vitt nagyon előre bennünket, bíró úr! – mondta csüggedten.

– Nem is tudom – felelte a bíró, miközben hevesen legyezte magát.

– Szerintem valamelyest tisztázódott a helyzet. Te jó ég, Vang nem

hazudott, amikor azt állította, hogy az evezősök rosszféle alakok. Nem festenek túl bizalomgerjesztően!

A legénység közeledő csoportja felől dühös morgolódás hallatszott, de Ma Dzsung és a kapitány szitkozódása némiképp ráncba szedte őket, és végül tisztelettudóbb magatartást erőltettek magukra. A felszolgálóknak és a szakácsoknak velük szemben kellett felsorakozniuk. Di bíró úgy döntött, a kormányost és a vendégek szolgálait fölösleges kihallgatnia, miután Hung biztosította arról, hogy ezek mindvégig tátott szájjal hallgatták Ma Dzsung sikamlós történeteit, és eszük ágában nem volt elmocanni a helyükről.

A bíró a felszolgálókkal kezdte, de azoknak nem volt sok mondanivalójuk. Amikor a táncbemutató elkezdődött, ők visszavonultak a konyhára, hogy gyorsan bekapjanak valamit. Csak egyikük ment föl az étkezőbe megnézni, nincs-e valamire szükség. Ő látta is Peng céhmestert a korláton kihajolva hevesen öklendezni, de Liu akkor épp nem volt ott vele.

A szakácsoknak és az evezősöknek fölített keresztkérdések után nyilvánvalóvá vált, hogy egyikük sem hagyta el a hajófeneket. Amikor a kormányos lekiabált nekik, hogy pihenhetnek, az evezősök kártyázni kezdtek, és egyik sem akarta otthagyni a játékot.

Amikor végül Di bíró fölállt, a kapitány, aki egy ideje aggodalmas tekintettel kémlelte az eget, megszólalt:

– Attól tartok, bíró úr, vihar közeledik. Jó volna kikötőbe vinni a kicsit, mert zordabb időben elég rakoncátlan tud lenni.

A bíró bólintott, és lemászott a meredek lépcsőn. Egyenest a nagy kabinba ment, ahol Csiao Tai őrizte a szép kurtizán holttestét.

NEGYEDIK FEJEZET

*Amelyben a bíró
egy halott nő mellett virraszt, majd költeményeket
és szenvedélyes leveleket tanulmányoz*

Di bíró épphogy elhelyezkedett a fésülködőasztal előtti zsámolyon, amikor égzengés reszkettette meg a levegőt. A szakadó eső hangosan dobolt a tetőn, a hajó imbolyogni kezdett.

Csiao Tai kisietett, hogy bezárja a redőnyöket. A bíró szótlanul meredt maga elé, és lassan simogatta az oldalszakállát. Hung törvénybiztos és Ma Dzsung csak állt, és nézte a heverőre kiterített mozdulatlan testet.

Amikor Csiao Tai visszajött, és bereteszelte az ajtót, Di bíró felpillantott három segédjére.

– Hm. Alig pár órája még amiatt panaszkodtam, hogy itt semmi nem történik! – mosolygott komoran, a fejét csóválva. – Most aztán itt van előttünk egy gyilkossági ügy: csupa homály, kétely, gyanú, és még a természetfölötti erők játékát is számba kell venni.

Miután észrevette, hogy Ma Dzsung aggódó pillantást vet Csiao Tai felé, gyorsan folytatta:

– A kihallgatás során csak azért nem zártam ki, hogy valamilyen kísértetlenynek is köze lehet a bűntényhez, mert el akartam altatni a vétkes éberségét. Ne felejtsetek el, fogalma sincs, hol és hogyan fedeztük fel a holttestet. Valószínűleg nem is érti, miért nem süllyedt le a tó fenekére. Ugyanis, barátaim, biztosítalak benneteket: a gyilkos hús-vér ember! És azt is tudom, miért kellett megölnie a táncosnőt!

Ezután beszámolt segédeinek Mandulavirág döbbenetes bejelentéséről.

– Ami azt illeti – zárta le a mondandóját –, Han Jüng-han az első számú gyanúsítottunk, hiszen ő az egyetlen, aki alvást színlelve kihallgathatta, mit mondott nekem a lány. Bár ebben az esetben rendkívüli képességű színész.

– Hannak ráadásul a lehetősége is megvolt rá – jegyezte meg Hung. – Senki nem tudja megerősíteni, hogy az előfedélzetén időzött. Lehet, hogy a bal oldalon hátrament, és az ablakon át kihívta magához a lányt.

– De mi lehet a jelentősége annak a késnek, amit a szolgáló emlegetett? – kérdezte Ma Dzsung.

– Az ilyesmiben erősen szerepet játszhat a képzelet – vont a meg a vállát a bíró. – Ne feledd el, hogy a szolgáló csak akkor állt elő a történetével, amikor hallotta, hogy a táncosnőt meggyilkolták. Valójában csak egy férfi árnyékát látta, aki ugyanolyan bő, hosszú ujjú köntöst viselt, mint mi mindannyian. Intett a lánynak, hogy lépjen ki, a másik kezében meg egy összecsucokott legyezőt tartott – ez lehet az a kés, amiről a szolgáló beszélt.

A hajó most már hevesen imbolygott. Oldalról hatalmas hullám csapódott neki nagy csattanással.

– Sajnos – folytatta a bíró – Han messze nem az egyetlen szóba jöhető gyanúsított. Tény, hogy egyedül ő hallhatta meg, amit Mandulavirág mondott, de bármelyik vendégnek föltűnhetett, hogy sűg nekem valamit, és titokzatos magatartásából – mondtam nektek: beszéd közben még csak rám sem pillantott – könnyen arra juthatott, hogy a lány fontos információt közölt velem. Így aztán az illető úgy döntött, nem kockáztathat.

– E szerint – szólt közbe Csiao Tai – Han mellett még négy lehetséges elkövetőnk van, nevezetesen Vang, Peng és Szu céhmester, valamint Liu Fei-po. Csak a Kang fivérek nem kell számításba vennünk, mert azt mondtad, bíró úr, ők végig nem hagyták el a termet. Az összes többi kiment, hosszabb vagy rövidebb időre.

– Így van – helyeselt Di bíró. – Peng valószínűleg ártatlan, egyszerűen azért, mert hiányzik belőle az a fizikai erő, ami ahhoz kell, hogy leüsse és eszméletlen állapotban a létrához cipelje a lányt. A

legénységet csak azért faggattam ki, mert azt gondoltam, hátha akad köztük Pengnek cinkosa. De ők mindvégig lent voltak a hajófenéken.

– Han, Liu, Vang és Szu ránézésre mind képes lehet egy ilyen gyilkosságra – jegyezte meg Csiao Tai. – Különösen Szu; ő igazán jó erőben van.

– Han után Szu a legkomolyabb jelöltünk – bólintott a bíró. – Ha ő a gyilkos, akkor veszélyes, hidegvérű gonosztevő, hiszen részletesen ki kellett tervelnie mindent, még Mandulavirág tánca közben. Szándékosan beszennyezte az étellel a ruhaujját, hogy később jó okkal hagyhassa el az étkezőt, másrészt, hogy ezzel az ürüggyel át is öltözhessen, ha véletlenül összevizezné a ruháját, amikor a holttestet beleengedi a tóba. Nyilván egyenest az öltöző ablakához kellett sietnie, kihívni a táncost, elkábítani, és a vízbe eresztetni. Csak ezután mehetett a saját kabinjába átöltözni. Menj is be abba a kabinba, Csiao Tai, nézd meg, vizes-e a köntös, amit Szu levetett.

– Megyek én, bíró úr! – ajánlkozott gyorsan Ma Dzsung, mert észrevette, hogy Csiao Tai egyre sápadtabb, és tudta, hogy barátja nem valami vitéz matróz.

Di bíró bólintott. Csendben vártak, amíg Ma Dzsung visszatért.

– Csupa víz az egész kabin! – dörmögte Ma Dzsung, amikor belépett. – Minden elázott, kivéve Szu ruhája, ami csontszáraz.

– Helyes – mondta Di bíró. – Ez nem jelenti azt, hogy Szu ártatlan, de mindenesetre érdemes megjegyezni. Gyanúsítottaink jelenleg: Han, Szu, Liu, Vang és Peng – ebben a sorrendben.

– Liu miért került előbbre, mint Vang, bíró úr? – kérdezte Hung.

– Mert feltételezem, hogy a táncos és gyilkosa között szerelmi viszony volt – felelte a bíró. – Ha nem így volna, a lány biztosan nem követte volna a férfit, és nem jött volna be vele egyedül ebbe a kabinba. Egy kurtizán egész más helyzetben van, mint a hétköznapi örömlányok, akik kénytelenek bárkinek odaadni magukat, aki az árat megfizeti. A kurtizán kegyeit ki kell érdemelni, és akinek ez nem sikerül, kénytelen ebbe belenyugodni. A kurtizánok – főleg a nevezetesebbek, amilyen Mandulavirág is – több pénzt hoznak a dalukkal és a táncukkal, mint azzal, hogy a vendégekkel hálnak, így

aztán a tulajdonosok nem erőltetik, hogy mindenáron kegyeikben részesítsék a férfiakat. Mármost azt könnyen el tudom képzelni, hogy Han vagy Liu – két jó fizikumú, művelt ember – elnyerje egy ilyen szépséges és tehetséges táncos szerelmét. Vagy akár Szu, akiből az a fajta nyers férfierő árad, amelyet sok nő vonzónak talál. De hogy a kövér Vang, vagy Peng, akibe csak hálni jár a lélek... Igen, azt hiszem, Penget végleg le is húzhatjuk a listánkról.

Ma Dzsung nem hallotta a bíró legutolsó szavait, másodpercek óta néma rettenettel meredt a halott nőre, de most kitört belőle:

– Megrázta a fejét!

Mindannyian a pamlag felé fordultak. A holttest feje jobbra-balra görgött, a kendő közben lecsúszott, vizes haján megcsillant a gyertyák pislákoló fénye.

Di bíró föl pattant, és a pamlaghoz lépett. Döbbenet nézte a falfehér arcot: a lány szeme mostanra lecsukódott. A bíró mindkét oldalról kitámasztotta egy párnával a halott fejét, és gyorsan újra letakarta a kendővel. Visszaült a helyére, és nyugodt hangon így szólt:

– Első dolgunk tehát kideríteni, hogy az említett három közül ki ápolt közeli kapcsolatot a kurtizánnal.

A legjobb módszer talán az, ha kikérdezzük a többi lányt ugyanabból a házból; ezeknek a nőknek általában nem sok titkuk van egymás előtt.

– De rávenni őket, hogy ezekről kívülállóknak meséljenek – vetette ellen Ma Dzsung –, az már nem olyan egyszerű!

Időközben elállt az eső, a hajó egyenletesebben haladt. Csiao Tai is valamivel jobban nézett ki.

– Azt hiszem, bíró úr – szólalt meg –, volna egy még sürgetőbb feladatunk, nevezetesen: átkutatni a táncosnő szobáját a Fűzfanegyedben. A tettes rögtönzött: a lány megölését csak azután határozta el, hogy felszálltunk a hajóra. Ha Mandulavirág őrzött a házban leveleket vagy bármilyen más bizonyítékot, ami a

viszonyukra utal, a gyilkos a partraszállás után azonnal oda fog sietni, hogy megsemmisítsen minden nyomot.

– Igazad van, Csiao Tai – bólintott Di bíró. – Amint partot érünk, Ma Dzsung előrefut a Fűzfa-negyedbe, és mindenkit letartóztat, aki be akar lépni a táncosnő házába. Én majd odamegyek gyaloghintón, és együtt átkutatjuk a szobát.

Kintről hangos kiáltozás hallatszott, jelezvén, hogy közelednek a mólóhoz. Di bíró fölállt, és így szólt Csiao Taihoz:

– Te várd meg itt a poroszlókat. Hagyd meg nekik, hogy pecsételjék le ezt a kabint, és álljanak őrt reggelig. Én majd szólok a ház tulajdonosának, hogy holnap küldjön ide egy temetkezési vállalkozót a holttestért.

A fedélzetre kilépve azt látták, hogy a hold újra előbújtt, de a fényében lehangoló kép tárult eléjük. A vihar letépte a színes lampionokat, szétszaggatta az étkező bambuszfüggönyeit. A korábban ünnepi díszbe öltözött hajó most romos csatatérre emlékeztetett.

A mólón elcsendesedett, vert had várta a bírót. A vihar idejére a vendégek bemenekültek a szalonba, de a fojtott levegőtől és a hajó himbálózásától csak még rémesebb állapotba kerültek. Amint Di bíró közölte, hogy hazatérhetnek, ki-ki máris sietve indult a maga hordszékéhez.

A bíró beszállt a gyaloghintóba. Ahogy hallótávolságon kívülre értek, utasította a hordozókat, hogy vigyék a Fűzfa-negyedbe. Amikor beértek Mandulavirág házának első udvarára, hangos nevetést hallottak a hátsó étkezőből. A késői időpont ellenére ott még javában tartott a multság.

A ház főnöke elősietett, hogy fogadja a váratlan látogatókat. Amikor ráismert a bíróra, térdre borult, és homlokát háromszor a földhöz ütötte, aztán alázatos hangon megkérdezte, mivel szolgálhat a járásfőnök úrnak.

– Szeretném megvizsgálni a Mandulavirág néven ismert kurtizán szobáját – mondta a bíró. – Vigyél oda minket!

Amaz sietve egy fényezett fából készült széles lépcsőhöz vezette őket. Fölmenvén, homályos folyosóra értek. A házfőnök megállt az egyik vörösre lakkozott ajtó előtt, majd elsőként lépett be, hogy gyertyát gyújtson. Rémülten kiáltott fel, amikor vasmarok szorítását érezte a karján.

– Ez a ház főnöke, engedd el! – szólt Di bíró. – Hogyan jutottál be?

– Gondoltam, jobb lesz, ha senki nem látja, hogy itt vagyok – felelte Ma Dzsung vigyorogva –, úgyhogy átvetettem magam a kertfalon, aztán fölmásztam a teraszra. Az egyik sarokban aludt egy szolgáló, megkérdeztem, megmutatná-e a táncosnő szobáját. Itt vártam az ajtó mögött, de nem jött senki.

– Ezt ügyesen csináltad! – dicsérte meg a bíró. – Menj vissza a házfőnökkel, és tartsd a szemed a bejáraton!

Di bíró helyet foglalt az ébenfából faragott fésülködőasztal előtt, és sorban kihúzta a fiókokat. Hung törvénybiztos a széles heverő mellett egymásra halmozott ruhásládákhoz lépett. A négy pirosra lakkozott bórdoboz közül először a legfelsőt, a „nyár” feliratút nyitotta ki, és módszeresen megvizsgálta a tartalmát.

A felső asztalfiókból a szokásos szépítőszereken kívül semmi nem került elő, de a lenti tele volt névkártyákkal és levelekkel. A bíró gyorsan átfutotta őket. Néhány levél Sansziból jött: ezekben Mandulavirág anyja megköszönte a hazaküldött pénzt, és beszámolt a lány öccsének iskolai sikereiről. Vagyis az apa már sejthetően nem él. Az asszony szabatos, irodalmi nyelvhasználatát látván a bíró ismét elgondolkodott, vajon a sors milyen kegyetlen fordulata vehet rá egy jó családból való lányt, hogy ilyen kétes foglalkozást válasszon. Ahogy a csodálóktól érkezett verseket és leveleket végiglapozta, Di bíró a díszvacsora valamennyi vendégének aláírásával találkozott – köztük Han Jüng-hanéval is. Ünnepségre szóló meghívók, a lány táncprodukcióját méltató sorok – a szokásos udvarias formában íródtak mind egytől egyig, de közvetlenebb hangnemnek nyoma sem volt sehol. Ennyiből nem igen lehetett megítélni, milyen viszony fűzhetette a kurtizánt a város e jeles polgáraihoz.

Későbbi alaposabb vizsgálat céljából egybehajtotta és a köntösujjába rejtette a papírokat.

– Találtam még, bíró úr! – kiáltott fel ekkor Hung, azzal fölmutatta azt a gondosan selyempapírba csomagolt levélköteget, amelyet a ruhásláda alján talált.

Di bíró első pillantásra megállapította, hogy ezek szenvedélyes szavakba öntött valódi szerelmes levelek. Aláírásként mindegyiken ugyanaz az álnév szerepelt: „A bambuszliget diákja”.

– Ez volt a lány szerelmese! – mondta izgatottan a bíró. – Biztos nem lesz nehéz azonosítani. A kézírás és a stílus egyaránt kifinomult, a legszűkebb művelt körökhöz tartozhat a városban.

A további kutatás során nem bukkantak elő újabb nyomok. A bíró végül kilépett a teraszra, onnan szemlélte egy darabig a lenti kertet és a tájat. A lótuszvirágos mesterséges tavacskák tükrén megcsillant a holdfény a szirmok között. Vajon hány és hány estén állhatott itt a táncosnő ebben a szelíd, melankolikus képben gyönyörködve! A bíró gyorsan sarkon fordult. Úgy látszik, nem szolgál még elég régóta járásfőnökként, hogy érintetlenül hagyja egy szép nő halála.

Elfújta a gyertyákat, aztán Hung törvénybiztossal a nyomában lement a lépcsőn. Ma Dzsung a kapubejárónál állt, és a házfőnökkel beszélgetett. Utóbbi mélyen meghajolt, amikor meglátta a bírót. Amaz összefonta karját a köntöse ujjában, és szigorú hangon így szólt:

– Tisztában vagy vele, hogy – miután gyilkossági ügyben nyomozok – a poroszlóim fenekestül fölforgathatták volna a házadat és kifaggathatták volna az összes vendégedet. Azért nem parancsoltam meg nekik, mert e pillanatban ez nem látszik szükségesnek, és nem szeretem ok nélkül zaklatni az embereket. Te azonban haladéktalanul írd le mindent részletesen, amit a halott táncosnőről tudsz. A valódi nevét, az életkorát, mikor és milyen körülmények között érkezett a házadba, kik azok a vendégek, akikkel rendszeresen érintkezett, milyen játékokat szokott játszani, és így tovább. Kora reggelre kérem a jelentésedet három példányban!

A főnök térdre vetette magát, és hosszadalmas hálálkodásba kezdett, de a bíró türelmetlenül félbeszakította.

– Holnap küldj egy temetkezési vállalkozót a virágos hajóra a holttestért. És intézd el, hogy a családja Ping-jangban értesítést kapjon a haláláról.

Amikor a kijárat felé indult, Ma Dzsung megállította.

– Bíró úr, ha lehet, én csak később jönnék utánad.

A bíró elkapta segédje jelentőségteli tekintetét. Bólintott, aztán Hunggal együtt beszállt a gyaloghintóba. A poroszlók fáklyát gyújtottak, és a menet lassan elindult Han-jüan kihalt utcáin át.

ÖTÖDIK FEJEZET

*Amelyben Ma Dzsung egy táncosnő titkairól mesél,
egy komoly professzort
pedig förtelmes bűnnel vádolnak meg*

Másnap hajnalhasadtakor, amikor Hung törvénybiztos szolgálattételre jelentkezett, Di bírót már a tanácsterem mögötti irodájában találta teljes hivatali öltözékben.

A bíró addigra szabályos kis egységekbe rendezte a kurtizán ruhásládájában talált leveleket. Miközben törvénybiztosa teát öntött, a bíró magyarázni kezdett:

– Figyelmesen végigolvastam ezeket a leveleket, Hung. A lány és „A bambuszliget diákja” között nagyjából fél éve kezdődhetett a viszony. A korábbi írások fokozatosan elmélyülő barátságról árulkodnak, a későbbiek szenvedélyes szerelemről. Körülbelül két hónapja azonban mintha kihunyt volna a szenvedély. Határozott változás érzékelhető a hangnemben, és itt-ott olyan passzusokat is találok, amelyek egyértelmű fenyegetésként is értelmezhetők. Meg kell találnunk ezt az embert, Hung!

– A bíróság vezető írónoka amatőr költő, bíró úr – mondta lelkesen a törvénybiztos. – Szabadidejében a helyi irodalmi kör titkáraként tevékenykedik. Valószínűleg azonosítani tudja az álnevet.

– Remek! – válaszolt a bíró. – Mindjárt átmehetsz a törvényhivatalba, és megkérdezheted. De előbb még hadd mutassak valamit!

Azzal elővett a fiókból egy vékony papírlapot, és kisimította az íróasztalon. Hung felismerte azt a vei-csi-feladványt, amelyet a halott lány ruhaujjában találtak.

– Az éjjel, miután visszaértünk a Fűzfa-negyedből, alaposabban megnéztem ezt a feladványt – bökött mutatóujjával a papírra a bíró.
– Az a legérdekesebb, hogy szerintem semmi értelme az egésznek. Elismerem, hogy nem vagyok szakértő, de azért diákéveimben gyakran játszottam ezt a játékot. Mint látod, függőlegesen és vízszintesen is tizenhét vonal szabdalja a négyzetet, így kétszáznyolcvankilenc pontban keresztezik egymást. Az egyik játékos százötven fehér katonát kap, az ellenfele ugyanannyi feketét. A katonák kis kerek kövek, mindegyik ugyanannyit ér. Üres táblával kezdenek, és felváltva tesznek egy-egy követ egy-egy pontra. A cél, hogy a másik játékos katonái közül a lehető legtöbbet foglyul ejtsd azzal, hogy egymagában, vagy csoportosan teljesen körülrögzöd. Az így foglyul ejtett katonákat azonnal leveszik a tábláról. Az nyer, akinek a legnagyobb számú pontot sikerül elfoglalnia a játékmezőn.

– Ez nem tűnik nagyon bonyolultnak! – jegyezte meg Hung.

– A szabály nem is bonyolult – felelte mosolyogva a bíró de a játék már annál inkább. Azt szokták mondani, egy élet is kevés, hogy minden fortélyát megtanulja az ember. A játék híres mesterei gyakran adtak ki útmutatókat, amelyekben érdekes állások, izgalmas feladványok illusztrációi is szerepeltek részletes magyarázattal. Ez az oldal egy ilyen kézikönyv egyik lapja lehet, még hozzá a legutolsó, hiszen látod a bal alsó sarkában az írást: „vége”. A könyv címe sajnos nem szerepel sehol. Próbáld meg egy veid-csi-szakértőt találni a városban. Ő biztosan meg tudja mondani, melyik könyvből tépték ki ezt a lapot. A feladványhoz tartozó magyarázó szöveget az előző oldalra nyomtathatták.

Ma Dzsung és Csiao Tai lépett be. Miután köszöntötték a bírót, és elhelyezkedtek az íróasztallal szemben, a bíró Ma Dzsunghoz fordult.

– Gondolom, azért maradtál hátra az éjjel, hogy információt gyűjts. Mire jutottál?

Ma Dzsung a térdére támasztotta súlyos öklét, és mosolyogva kezdte:

– Tegnap említetted, bíró úr, hogy egy kurtizán magánéletéről a ház többi hasonszórú lakójából lehet a legtöbbet kisedni.

Véletlenségből úgy esett, hogy amikor este a tó felé tartottunk, a teraszon álló egyik lány eléggé megtetszett. Amikor később meglátogattuk az intézményt, adtam róla egy vázlatos személyleírást a ház főnökének, az pedig, amilyen jótét lélek, azonnal ki is hívatta nekem a mulatságról. Barackvirágnak hívják, és mondhatom, nagyon találó név.

Ma Dzsung itt megállt egy pillanatra. Kicsit megsodorta a bajuszát, szája pedig az eddiginél is szélesebb vigyorra szaladt, ahogy folytatta:

– Igazán nagyon elbűvölő lány, és ki tudja, valahogy úgy tűnt, ő sem talál nagyon ellenszenvesnek. Legalábbis, ahogy...

– Kímélj meg a szerelmi hőstetteid részleteitől! – szakította félbe mogorván Di bíró. – Mindannyian meg vagyunk róla győződve, hogy remekül kijöttetek egymással. Tehát: mit mesélt a halott lányról?

Ma Dzsungnak ez láthatóan rosszulesett. Lemondóan sóhajtott, aztán türelmes belenyugvással folytatta:

– Hát jó, bíró úr. Ez a Barackvirág nevű lány közeli barátnője volt a meggyilkolt kurtizánnak. Mandulavirág nagyjából egy éve érkezett a Fűzfa-negyedbe: egy felhajtó hozta a fővárosból három másikkal együtt. A lány azt mesélte Barackvirágnak, hogy egy sajnálatos eset miatt kellett elhagynia szülővárosát, és soha többet nem térhet vissza Sansziba. Nagyon válogatós volt: egy sor előkelő vendég bármit megtett volna, hogy a kegyeit elnyerje, de ő mindet udvariasan elutasította. Szu céhmester különösen kitartóan ostromolta, elhalmozta drága ajándékokkal, de semmi esélyt nem kapott.

– Ez Szu ellen szól – vetette közbe Di bíró. – A szerelmi kudarc, a megszégyenülés gyakran nagyon erős indíték.

– Barackvirág mégis meg van róla győződve – folytatta Ma Dzsung –, hogy Mandulavirág távolról sem volt érzéketlen nő, sőt egészen biztosan eljárta valami titkos szeretőhöz. Hetente legalább egyszer engedélyt kért a házfőnöktől, hogy elmenjen vásárolni. Miután megbízható és engedelmes lánynak ismerték, aki soha semmilyen formában nem adta jelét, hogy meg akarna szökni, a főnök mindig rábólintott. Ilyenkor egyedül ment el, a barátnője gyanúja szerint

titkos randevúra. De hogy kivel és hová, azt Barackvirágnak sosem sikerült kiderítenie, pedig a fejemet rá, hogy megpróbálta!

– Mennyi ideig volt távol egy-egy alkalommal? – kérdezte a bíró.

– Nem sokkal ebéd után ment el – válaszolta rá Ma Dzsung –, és vacsora előtt ért vissza.

– Ez azt jelenti, hogy nem mehetett a városon kívülre – jegyezte meg Di bíró. – Törvénybiztosom, menj, kérdezd meg a vezető írnokot az álnévről!

Amikor Hung kiment, egy hivatali szolga lépett be, nagy, lezárt borítékkal. Di bíró felnyitotta, és a hosszú levelet – amelyhez két másolatot is csatoltak – kiterítette az íróasztalra. Oldalszakállát lassan simogatva figyelmesen végigolvasta az írást. Épp amikor hátradőlt a széken, Hung visszatért, és fejcsóválva közölte:

– A vezető írnok határozottan állítja, bíró úr, hogy a járásban egyetlen író vagy irodalmár sem használja „A bambuszliget diákja” szerzői álnevet.

– Kár! – felelte Di bíró; aztán fölült a székében, és az előtte fekvő levélre mutatva szaporán folytatta. – Megjött a házfőnök jelentése a Fűzfa-negyedből. A lány valódi neve Fan Ho-i volt, hét hónapja hozta egy fővárosi felhajtó, pontosan, ahogy Ma Dzsungnak mesélte ez a Barackvirág, vagy hogy hívják. Az ára két aranyrúd volt. A felhajtó azt állította, hogy szokatlan körülmények között sikerült megvásárolnia: a lány személyesen kereste fel és egyezett meg vele, hogy eladja magát neki, azzal a feltétellel, hogy csak Han-jüanban adhatja tovább. A felhajtó különösnek találta, hogy önállóan bonyolítja le a tranzakciót, nem pedig a szülein vagy közvetítőn keresztül, ahogyan szokás. Ámde mert a lány csinos volt, ráadásul tehetségesen énekelt és táncolt, komoly nyereséget remélt, úgyhogy nem nagyon faggatta, kifizette a pénzt. De miután a Fűzfa-negyedben álló ház fontos ügyfele, úgy gondolta, bölcsen teszi, ha beszámol a házfőnöknek arról, milyen szokatlan módon sikerült hozzájutnia a lányhoz, nehogy az esetleges későbbi bonyodalmakért őt tegyék felelőssé.

A bíró itt megállt, és dühösen megcsóválta a fejét. Aztán folytatta.

– A házfőnök föltett néhány lényegbevágó kérdést, de miután a lány kerülte az egyenes választ, annyiban hagyta a dolgot. Állítása szerint úgy gondolta, hogy szülei elúzhették otthonról a lányt valami tiltott szerelmi viszony miatt. Ami a házban eltöltött hét hónapot illeti, a beszámoló mindenben megegyezik azzal, amit Ma Dzsung tudott meg a másik kurtizántól. A házfőnök felsorolja azoknak a nevét, akik különös érdeklődést mutattak Mandulavirág iránt – a listán gyakorlatilag Han-jüan minden jeles polgára szerepel, Liu Feipo és Han Jüng-han kivételével. A házfőnök időnként győzködte, hogy fogadja el szeretőjéül valamelyiküket, de a lány makacsul ellenállt. Miután a tánccal is sok pénzt hozott a konyhára, a főnök sosem erőltette. Itt a beszámoló végén az áll, hogy Mandulavirág élvezte az irodalmi játékokat, szépen írt, és az átlagosnál jobb érzékkel festett madarakat és virágokat. De külön kiemelve szerepel, hogy a táblajátékot nem szerette.

Di bíró ismét szünetet tartott. A segédeire emelte a tekintetét.

– Hogyan magyarázzátok e szerint, hogy nekem a játékot emlegette, és hogy egy vei-csi-feladványt találtunk a ruhaujjában?

Ma Dzsung zavarodottan vakargatta a fejét. Csiao Tai viszont megkérdezte:

– Megnézhetném a feladványt, bíró úr? Valamikor nagyon szerettem ezt a játékot.

A bíró eléolta a lapot. Csiao Tai tanulmányozta egy darabig, majd így szólt:

– Ez elég értelmetlen állás, bíró úr! Fehér majdnem az egész táblát elfoglalta. Elég jól vissza lehet következtetni néhány lépésre, hogyan akadályozhatta fekete kibontakozását, de fekete helyzetében az égvilágon semmi logika nincs!

Di bíró összevonta a szemöldökét. Így maradt, mélyen eltöprengve. A főkapunál felfüggesztett nagy gong háromszori ütése ébresztette föl a gondolataiból. A gong végigzengett a járásfőnökség épületein: azt jelezte, hogy hamarosan kezdődik a reggeli meghallgatás.

A bíró visszasüllyesztette a vei-csi-feladványt a fiókba, és nagy sóhajjal föltápáskodott. Hung törvénybiztos segített neki felölteni a

sötétzöld bírói brokátköntöst. Miközben megigazította fején a szárnyas fekete föveget, így szólt három segédjéhez:

– Először is a virágos hajón történt gyilkosságot fogom áttekinteni. Szerencsére nincs más ügy függőben, úgyszólván minden figyelmünket ennek a döbbenetes bűnesetnek szentelhetjük.

Ma Dzsung félrehúzta a dolgozószobát a tanácsteremtől elválasztó súlyos függönyt. Di bíró végighaladt az átjárón, majd fellépett az emelvényre. Leült a bordó brokáttal leterített magas pulpitus mögé. Ma Dzsung és Csiao Tai mögötte állt meg, Hung szokásos helyét foglalta el a bíró jobbján.

A poroszlók két vonalban sorakoztak fel a dobogóra merőlegesen, kezükben korbáccsal, husánggal, vasláncsal, hüvelykszorítóval, hivataluk egyéb kellékeivel. A vezető írnok és két segéde a pulpitus két oldalára állított alacsonyabb asztaloknál helyezkedett el, készen arra, hogy híven lejegyezze a történéseket.

Di bíró végighordozta tekintetét a termen. Magában nyugtázta, hogy rengetegen összegyűltek. A virágos hajón történt gyilkosság híre futótűzként terjedt el, és a város polgárai kíváncsian várták, hogy minden részletet megtudjanak. Az első sorban feltűnt Han Jüng-han, a két Kang fivér, valamint Peng és Szu céhmester. A bíró eltöprengett, vajon Liu Fei-po és Vang miért nincs ott, hisz a főporoszló mindannyiukat értesítette, hogy kötelesek megjelenni.

Kalapácsával az asztalra csapott, azzal a meghallgatás kezdetét vette. Még végére sem értek a szükséges formaságoknak, amikor a bejáratnál kisebb csoport jelent meg, az élen Liu Fei-póval, aki izgatottan kiabálta:

– Igazságtételt követelek! Szörnyű bűneset történt!

Di bíró jelt adott a főporoszlónak, az elébe sietett az újonnan érkezőknek, és a pulpitushoz vezette őket.

Liu Fei-po letérdelt a kőre. Egyszerű kék ruhát és kis fekete fejfedőt viselő magas, középkorú úr ereszkedett mellé. Négy másik férfi állva maradt a poroszlók vonalán túl. Egyikükben a bíró felismerte Vang céhmestert, a másik hármát még sosem látta.

– Bíró úr! – kiáltotta Liu magából kikelve –, a lányomat kegyetlenül meggyilkolták az esküvője éjszakáján!

Di bíró felhúzta a szemöldökét, és kemény hangon így szólt:

– Liu Fei-po panaszos a szabályoknak megfelelően adjon elő mindent! Tegnap este a díszvacsorán megtudtam, hogy a lányod esküvőjét tegnapelőtt ünnepeltétek. Miért ma, két nappal az eset után jelentetted ezt a bíróságnak?

– Minden ennek a gonosz alaknak az ördögi ármánykodása miatt történt! – kiabált tovább Liu a mellette térdelő férfira mutogatva.

– Közöld a nevedet és a foglalkozásodat! – utasította a bíró a középkorú férfit.

– Jelentéktelen szolgád neve Dzsang Ven-dzsang – szólalt meg higgadtan amaz. – Irodalomprofesszor vagyok. Szörnyű sorscsapás érte a házamat, amely egyszerre rabolta el egyetlen szeretett fiamat és fiatal aráját. Ráadásul mintha ez nem volna elég, a jelen lévő Liu Fei-po engem, az apjukat vádol! Tisztelettel kérek, bíró úr, hogy orvosold ezt a szörnyű igazságtalanságot!

– A szégyentelen gazember! – kiáltott fel Liu Fei-po.

Di bíró kalapácsával az asztalra csapott.

– A panaszos Liu Fei-po tartózkodjon a szitkozódástól a bíróság színe előtt – harsogta szigorúan. – Add elő a panaszodat!

Liu Fei-po nehezen vett erőt magán. Láthatóan egészen magán kívül volt a gyásztól és a haragtól – mintha nem is ugyanaz az ember lett volna, akit a bíró előző este megismert. Néhány pillanattal később némileg nyugodtabb hangon kezdett bele:

Liu Fei-po megvádolja Dzsang professzort

– A magasságos égbelieknek úgy tetszett, hogy ne örvendhessek férfisarjnak. Egyetlen gyermekem lánynak született, a neve Holdtündér lett. Idővel bebizonyosodott, hogy ez az egyetlen lány kárpótolt sosemvolt fiamért is. Elbűvölő, szófogadó gyermek volt, életem legnagyobb gyönyörűségének tartottam, hogy láthatom, amint szépséges és okos fiatal nővé fejlődik, miközben...

Itt ellenállhatatlanul rátört a sírás, képtelen volt befejezni a mondatot. Nyelt néhány nagyot, majd remegő hangon folytatta.

– Tavaly megkérdezte, beiratkozhatna-e arra a magántanfolyamra, amelyet ez a professzor a saját házában tart néhány ifjú hölgy számára. Beleegyeztem, mert addig főleg csak a lovaglás meg a vadászat érdekelte, és örültem, hogy immáron az irodalom és a művészetek világa is vonzza. Hogy is láthattam volna előre, milyen sorscsapás következik majd ebből? Holdtündér abban a házban találkozott a professzor fiával, Dzsang Hu-piao tanársegéddel, és beleszeretett. Szerettem volna tudakozódni a Dzsang család felől, mielőtt döntést hozok, de Holdtündér állhatatosan kérlett, hogy minél hamarabb jelentsük be az eljegyzést, ráadásul első asszonyom – az ostoba némbér! – szintén támogatta a kérést, pedig neki igazán lehetett volna több esze. Amikor végül beadtam a derekam, kiválasztottunk egy házasságszerzőt, és elkészült a házassági szerződés. Ekkor azonban üzletkötő barátom, Van I-fan figyelmeztetett, hogy Dzsang professzor szabados erkölcsű ember, aki korábban egyszer az ő lányát próbálta megkörnyékezni alantas vágyaival – szerencsére hasztalan. Úgy határoztam, hogy azonnal felmondom az eljegyzést. De akkor Holdtündér ágynak esett, első asszonyom pedig győzködött, hogy a lányt szerelmi kór sorvasztja, és ha nem másítom meg a döntésemet, abba bele is halhat. Ráadásul Dzsang professzor – megrémülve, hogy a kiszemelt préda elmenekül – nem volt hajlandó felbontani a házassági szerződést.

Liu itt dühös pillantást lövellt a professzor felé, majd folytatta:

– Így aztán bármennyire vonakodtam, beleegyeztem, hogy megtartsuk az esküvőt. Tegnapelőtt meggyújtották a piros gyertyákat a Dzsang-udvarházban, és az ősök lélektáblái előtt ünnepélyesen megköttetett az esküvő. A menyegzőn a város harmincnél is több rangos polgára vett részt, köztük mindazok, akik megjelentek a virágos hajón rendezett díszvacsorán. Ma reggel viszont a professzor feldúltan, futva érkezett hozzám, és bejelentette, hogy Holdtündért tegnap holtan találták a nászi ágyon. Első kérdésem az volt, miért nem értesített azonnal. Erre azt felelte, hogy fia, az ifjú férj nyomtalanul eltűnt, és először őt szerette volna megtalálni. Megkérdeztem, mi volt a halál oka, mire ő csak összevissza motyogott. El akartam menni hozzá, hogy megnézzem a lányom

holttestét. Ez az ember teljes nyugalommal azt válaszolta, hogy már koporsóba tétette, és ideiglenesen elhelyezték a buddhista templomban!

Di bíró fölegyenesedett a székében. Közbe akart szólni, de aztán meggondolta magát, és úgy döntött, végighallgatja Liu elbeszélését.

– Szörnyű gyanú ébredt bennem – nézett föl Liu. – Gyorsan fölkerestem szomszédomat, Vang céhmestert, hogy kikérjem a véleményét. Egyetértett velem abban, hogy a lányom biztosan kimondhatatlanul borzalmas bűntény áldozata lett. Közöltem Dzsang professzorral, hogy a bíróság előtt fogom megvádolni. Vang mester elment Van I-fanéért, hogy tanúnak hívja. Ezennel tehát én, Liu Feipo, bírói széked előtt térdepelve, arra kérlek, jó uram, szabd ki erre a gonosztevőre a megfelelő büntetést, hogy szegény lányom lelke békében nyugodhasson!

Mondandója végeztével homlokát háromszor a kőpadlóhoz koccantotta.

Di bíró lassan simogatta hosszú szakállát.

– Azt állítod tehát, hogy Dzsang tanársegéd megölte a lányodat, aztán megszökött? – kérdezte némi töprengés után.

– Bocsáss meg, bíró úr – felelte Liu habozás nélkül –, meglehetősen feldúlt vagyok, ezért nem fejeztem ki magam elég világosan. Az a nyámnyila ifjú, Dzsang tanársegéd ártatlan. Apja a vétkes, ez a beteges vén kujon! Bűnös vágy ébredt benne Holdtündér iránt, és a bortól feltüzelve rárontott éppen azon az éjszakán, amikor feleségül ment a fiához. Szegény gyermekem öngyilkos lett, Dzsang tanársegéd pedig, apja szörnyű tettétől elborzadva, elbujdosott. A gyalázatos professzor, ahogy másnapra kialudta a mámorát, megtalálta a lányom holttestét. Megrettent utálatos bűne várható következményeitől, ezért azonnal koporsóba tétette, hogy az öngyilkosság tényét elleplezze. Ezért tehát azzal vádolom Dzsang Ven-dzsang professzort, hogy lányomat, Holdtündért meggyalázta, és ezzel halálát okozta.

Di bíró utasította a vezető írnokot, hogy olvassa vissza a nyilatkozatot. Liu megerősítette, hogy pontosan jegyezték le a

szavait, és ujjenyomatával hitelesítette a vallomást. Ezután a bíró így szólt:

– Most pedig a megvádolt Dzsang Ven-dzsang adja elő a történeteket a maga szemszögéből.

– Érdemtelen szolgád – kezdte a professzor kicsit túl körülményesen – alázattal kéri, hogy bocsásd meg helytelen viselkedésemet. Szeretném kijelenteni, hogy tökéletesen tisztában vagyok vele, milyen bolondságot követtem el. A könyveimmel csendes magányban eltöltött évek sajnálatosan alkalmatlanná tettek, hogy hatékonyan működjem olyan szörnyű válságban, amely házamat elérte. Ámde azt határozottan tagadom, hogy fiam arájával kapcsolatban akár csak egyetlen gondolataim is támadtak volna, hát még hogy tettelegességre vetemedtem. Most minden részletében hitelesen előadom, mi történt.

Pillanatnyi szünetet tartott, rendbe szedte a gondolatait, majd folytatta.

– Tegnap reggel a kerti pavilonban reggeliztem, amikor a szolgáló, Bazsarózsa jelentette, hogy hiába kopogott be a nászi szobába, hiába kiabált be, hogy meghozta a reggeli rizst, semminemű választ sem kapott. Azt mondtam neki, nem szabad háborgatni a fiatalokat, és próbálkozzon újra egy órával később. Később, amikor a virágokat öntöztem, Bazsarózsa újból odajött hozzám azzal, hogy a szobából még mindig nem hallani hangokat. Most már én is aggódni kezdtem. Átmentem a másik udvarba, az ifjú pár rendelkezésére bocsátott házrészhez, és hosszan kopogtam az ajtón. Miután semmi válasz nem jött, hangosan kiabálva többször is nevére szólítottam a fiamat, de hiába. Akkor már tudtam, hogy valami szerencsétlenség történt. Elrohantam szomszédoméért és barátoméért, Kung teakereskedőért, hogy kikérjem a tanácsát. Azt mondta, erőszakkal be kell hatolnom a szobába. Hívtam a háznagyomat, aki egy fejszével szétzúzta a zárat.

A professzor ismét kis szünetet tartott, majd színtelen hangon folytatta.

– Holdtündér meztelenül, csurom véresen feküdt az ágyon. A fiamnak nyomát sem láttam. Gyorsan közelebb léptem, és

ráterítettem a lányra egy takarót. Ezután megtapintottam a csuklóját. A pulzusa megszűnt, a keze jéghideg volt. Kétség nem fért hozzá, hogy meghalt. Kung azonnal elment a közelben lakó tanult orvosdoktor Hva úrért, aki el is végezte a halottszemlét. Azt mondta, a halál oka a defloráció következtében előállt heves vérzés. Megértettem, mi történhetett: fiam a veszteségtől tébolyodottan elmenekült a tragikus baleset helyszínéről. Biztosra vettem, hogy valami elhagyatott helyre ment, ahol végezhet magával, ezért azonnal el akartam indulni megkeresni, hogy megakadályozzam elkeseredett terve véghezvitelében. Amikor Hva doktor megjegyezte, hogy ebben a melegben bölcsebb volna azonnal koporsóba zárni a holttestet, kiadtam, hogy keressenek egy temetkezési vállalkozót, aki megmosdatja és elhelyezi egy ideiglenes koporsóban. Kung pedig azt javasolta, hogy a buddhista templomba vigyék, amíg végleges nyughelyéről döntés nem születik. Az összes jelenlévőt arra kértem, hogy tartsa titokban az esetet, amíg a fiamat meg nem találom élve vagy holtan. Aztán a háznagyom és Kung kíséretében elindultam a keresésére. Egész álló nap jártuk a belvárost és a külvárosokat, de alkonyatig semmiféle nyomra nem bukkantunk. Amikor visszatértünk a házba, a kapu előtt várt egy halász, és átadott egy selyemövet, amely a tavon akadt a horgára. Meg sem kellett nézmem a szegélybe hímzett nevet, rögtön láttam, hogy szegény fiamé. Ez a második megrázkódtatás túl sok volt, eszméletlenül rogytam össze. Kung és a háznagyom tett ágyba. A végtelen kimerültségtől egészen ma reggelig aludtam. Ahogy fölébredtem, elsőként az jutott eszembe, mivel tartozom az ara apjának, azonnal a Liu-udvarházhoz siettem, és beszámoltam a bennünket ért borzasztó tragédiáról. Ahelyett, hogy velem együtt átkozta volna a sorscsapást, amely elrabolta tőlünk a gyermekeinket, ez a szívtelen ember a legvadabb vádakát szórta a fejemre, és megfenyegetett, hogy bírósági eljárást kezdeményez ellenem. Esedezem, tisztelt bíró úr, szolgáltass igazságot egyszerű szolgáltnak, aki ugyanazon a napon veszítette el egyetlen fiát és annak ifjú feleségét, ráadásul a szomorú ténnyel is szembe kell néznie, hogy megszakad a családfája.

Ezzel a professzor többször a padlóhoz ütötte a homlokát.

Di bíró intett az írnoknak. Az felolvasta Dzsang professzor lejegyzett vallomását, utóbbi hüvelykujja lenyomatával pedig hitelesítette a dokumentumot. Ezután a bíró így szólt:

– Most meghallgatom mindkét fél tanúit. Van I-fan üzletkötő lépjen elő!

A bíró alaposan szemügyre vette a tanút, akinek a neve előző este is fölmerült a Kang fivérek vitája kapcsán. Van I-fan negyven körüli, sima képű férfi volt. Szakálltalan arcának sápadtságát még jobban kiemelte rövid, fekete bajusza.

Van azzal kezdte, hogy Dzsang professzor második asszonya két évvel azelőtt meghalt, és miután első és harmadik asszonya már korábban elhunyt, a professzor teljesen egyedül maradt. Megkereste ekkor Vant, és azt ajánlotta, hogy magához veszi a lányát ágyasnak. Van felháborodottan visszautasította az ajánlatot, amelyet még csak nem is tisztességes házasságközvetítő révén kapott. Miután kéjvágyát így nem elégíthette ki, Dzsang professzor rosszindulatú pletykákat kezdett terjeszteni, miszerint Van szélhámós, akinek homályos üzleti ügyeit jobb nem is firtatni. Ha már így kiismerte a professzor alantas jellemét, Van kötelességének érezte, hogy figyelmeztesse Liu Fei-pót, milyen család sarjára készül rábízni egyetlen lányát.

Amint Van I-fan befejezte a történetet, Dzsang professzor dühösen kiáltott fel:

– Esedezem, bíró úr, ne adj hitelt a valóságos és valótlan elemek e képtelen vegyülékének! Igaz, hogy gyakran nyilatkoztam kedvezőtlenül erről az emberről, sőt itt és most habozás nélkül megerősítem, hogy Van I-fan tisztességtelen csaló. Amikor második asszonyom eltávozott, éppenséggel ő keresett meg és ajánlotta a lányát ágyasomnak. Azt állította, hogy nem tudja megfelelően gondját viselni, miután a felesége meghalt. Nyilvánvalóan pénzt szeretett volna tőlem, valamint azt, hogy a jövőben ne kritizáljam kétes üzelvei miatt. Éppenséggel én voltam az, aki ezt az arcátlan ajánlatot azonnal visszautasította.

Di bíró öklével a pulpitusra sújtott, és így kiáltott:

– Itt láthatóan gúnyt úznak belőlem, a járásfőnökből! A kettő közül valamelyik nyilvánvalóan szemérmetlenül hazudik! De mindenki biztosra veheti, hogy alaposan végére járok az ügynek, és jaj annak, aki megpróbálta a bolondját járítani velem!

Szakállát dühösen ráncigálva elrendelte, hogy lépjen előre Vang céhmester.

Vang vallomása a tényeket illetően mindenben alátámasztotta Liu Fei-po elbeszélését. Ugyanakkor vonakodott véleményezni a vádlónak a professzor elleni súlyos vádjait. Elmondta, hogy korábban főleg azért bólintott rá Liu teóriájára, hogy végtelenül felzaklatott barátját megnyugtassa, de neki megvan az elképzelése, mi is történhetett a menyegző éjszakáján, csak hogy azt megtartaná magának.

Ezek után Di bíró a másik két tanút vette sorra. Először Kung teakereskedőt hallgatta meg, aki megerősítette, hogy minden úgy történt, ahogy a professzor – ez az egyébként mértékletes életet élő, igen jellemes ember – elmondta. Majd amikor Hva doktor térdelt le a kőpadlóra, Di bíró utasította a főporoszlót, hogy hívassa a bírósági orvosszakértőt, azután szigorúan fordult a doktorhoz:

– Mint hivatásos orvosnak tudnod kellett volna, hogy váratlanul bekövetkezett halál esetén sosem szabad a holttestet koporsóba helyezni, amíg a bíróság részletes jelentést nem kap, illetve amíg a hivatalos halottkém meg nem vizsgálja a tetemet. Vétettél a törvény ellen, és ennek megfelelő büntetésben fogsz részesülni. Most pedig az orvosszakértő jelenlétében írd le, milyen állapotban találtad a holttestet, és hogyan jutottál következtetésre a halál okát illetően!

Hva doktor habozás nélkül hosszasan részletezni kezdte mindazt, amit a halott lányon felfedezett. Miután befejezte, a bíró kérdően tekintett a hivatalos szakértőre, aki így szólt:

– Tisztelt bíró úr, noha igen ritkán fordul elő, hogy egy szűz az ismertetett körülmények között halálozzon el, orvosi könyveink valóban följegyeznek néhány hasonló múltbéli esetet. Kétség nem fér hozzá, hogy a halál is bekövetkezhet, de a hosszú távú eszméletvesztés jóval gyakoribb. Azok a szimptómák, amelyeket Hva

doktor ismertetett, a legapróbb részletekig megegyeznek azzal, amit mértékadó orvosi feljegyzésekből ismerünk.

Di bíró bólintott. Hva doktorra súlyos pénzbírságot szabott ki, majd a hallgatósághoz fordult:

– Úgy terveztem, hogy ma reggel a meggyilkolt kurtizán ügyével foglalkozom, de ez az újabb eset szükségessé teszi az állítólagos bűntény helyszínének azonnali vizsgálatát.

Kalapácsával az asztalra koppantott, és bezárta a meghallgatást.

HATODIK FEJEZET

*Amelyben Di bíró megszemléli
egy diák könyvtárát, majd egy kihalt templomban
tetemvizsgálatra kerül sor*

A folyosón Di bíró Ma Dzsunghoz fordult:

– Szólj a poroszlóknak, hogy kérem a gyaloghintómat, meglátogatom Dzsang professzort; négyen pedig induljanak a buddhista templomba, készítsenek mindent elő a tetemszemléhez. Amint a professzornál végeztem, én is odamegyek.

Ezután belépett a dolgozószobájába.

Hung a forralóhoz lépett, hogy egy csésze teát készítsen a bírónak. Csiao Tai állva maradt, várta, amíg előjárója leül. A bíró azonban leföln kezdett járni a szobában, hátratett kézzel, összeráncolt homlokkal. Csak akkor állt meg, amikor Hung odakínálta neki a teáscsészét. Lenyelt néhány kortyot, azután kezdett bele:

– Nem foghatom fel, miért állt elő Liu Fei-po ezzel a képtelen váddal. Elismerem, hogy a holttest sietős elszállíttatása gyanúsnak tűnhet, de akiben van egy csöpp józan ész, az először is alapos tetemvizsgálatot követelt volna ahelyett, hogy azonnal ilyen súlyosan megvádolná a másikat. És tegnap éjjel Liu nagyon is higgadt és fegyelmezett ember benyomását keltette.

– Az előbb a teremben viszont úgy viselkedett, bíró úr, mint aki megtébolyult – jegyezte meg Hung. – Láttam, hogy remeg a keze és habzik a szája!

– Liu vádja végtelenül nevetséges! – horkant fel Csiao Tai. – Ha tényleg meg volt róla győződve, hogy a professzor gyenge jellem, miért egyezett bele a házasságba? Nem olyan fajtának tűnik, mint

akit dróton rángathat a felesége meg a lánya. A házassági szerződést pedig egyoldalúan is könnyen fölbonthatta volna!

Di bíró mélyen elgondolkodva bólogatott.

– Kell hogy legyen valami e mögött a házasság mögött, amiről nem tudunk – mondta végül. – Nekem ráadásul úgy tűnt, Dzsang professzor elég nyugodtan viselte a súlyos csapást, amelyet olyan megindító sirámokkal ecsetelt.

Ma Dzsung toppant be, és jelentette, hogy a gyaloghintó készen áll. Di bíró három segédjével a nyomában kilépett az udvarra.

Dzsang professzor a járásfőnökségtől nyugatra, a hegyoldalba épített tekintélyes udvarházban lakott. A háznagy kitarta a súlyos kétszárnyú kaput, és a hordozók bemasíroztak a bíró gyaloghintájával. A professzor tiszteletteljesen kiségitette a bírót üléséből, majd Hung törvénybiztossal együtt a fogadóterembe vezette. Ma Dzsung és Csiao Tai a főporoszlóval és két másik poroszlóval együtt hátramaradt az első udvaron.

Ahogy a professzorral szemben leült a teázó asztalhoz, Di bíró alaposan szemügyre vette vendéglátóját. Dzsang magas, erős testalkatú férfi volt, markáns arca értelmet sugárzott. Körülbelül ötvenévesnek látszott – meglehetősen fiatalnak ahhoz, hogy máris nyugállományban legyen. Szó nélkül teát töltött a bírónak, aztán visszaült, és várta, hogy rangos vendége kezdje el a beszélgetést. Hung állva maradt előljárója széke mögött.

A bíró végigtekintett a könyvekkel megrakott polcokon, és megkérdezte, az irodalomnak mely területe foglalkoztatja a professzort. Dzsang szépen fogalmazott, szabatos mondatokkal röviden összefoglalta, hogy kutatásai középpontjában bizonyos régi szövegek kritikai tanulmányozása áll. Di bíró néhány részletkérdésére adott kimerítő válaszából egyértelműen kiderült, hogy komoly szakértője a témának. Egy vitatott részlet hitelességét illetően tett néhány igen eredeti megállapítást, és ehhez fejből idézett néhány kevésbé ismert régebbi forrásmunkából. Egyértelmű volt: jelleme feddhetetlenségét talán meg lehet kérdőjelezni, de tudományos érdemeit semmiképpen.

– A Konfucius templomának iskolájában volt katedrád, de viszonylag fiatalon odahagyta – hozta elő a bíró –, miközben sokan hetvenéves korukig, vagy még tovább megtartják ezt a rangos pozíciót. Miért?

Dzsang professzor gyanakvó pillantást vetett a bíróra.

– Úgy döntöttem, inkább minden időmet a kutatásnak szentelem – felelte hűvösen. – Tanári tevékenységemet két magánkurzusra korlátoztam. Kiemelkedő diákokat oktatok a klasszikus irodalom tárgykörében, itt, a saját házámban.

Di bíró felállt, és közölte, hogy szeretné megnézni a tragédia helyszínét. A professzor némán bólintott. Egy nyitott folyosón át a második udvarra vezette, majd megállt egy kecses ívű kapunyílás előtt.

– Innen nyílik az az udvar – mondta lassan –, amelyet a fiának adtam át. Szigorúan utasítottam a személyzetet, hogy senki nem léphet be oda az után, hogy a koporsót elszállították.

Belül kis díszkert nyílt. Közepén rusztikus kőasztal állt, mellette két kis csoport bambusz nőtt, a suhogó zöld levelek némiképp feledtették a fullasztó hőséget.

*Dzsang professzor megmutatja fia dolgozószobáját
a bírónak és Hung törvénybiztosnak*

Amikor a szűk bejáróba beléptek, Dzsang professzor először benyitott egy bal oldali ajtón, és megmutatta a vendégeknek a kis könyvtárszobát. Odabent épp csak az ablak előtt álló íróasztalnak és egy régi karosszéknek volt hely. A könyvespolcon halomban álltak a könyvek és kézirattekercsek. A professzor halk hangon szólalt meg:

– A fiam nagyon szerette ezt a kis könyvtárszobát. Kitalált magának egy szerzői álnevet: „A bambuszliget diákja”, bár az a pár

szál bambusz odakint igazán nem nevezhető ligetnek.

Di bíró belépett, hogy megvizsgálja a könyveket a polcon. Dzsang professzor és Hung kint maradt az ajtó előtt. A bíró visszafordult feléjük, és szinte mellékesen így szólt:

– A könyvek összeállításából látom, hogy nagyon széles körű volt a fiad érdeklődése. Milyen kár, hogy a Fűzfa-negyed hölgyeire is kiterjedt!

– Ki tömte tele a fejed ilyen nevetséges fantazmagóriákkal?! – kiáltott föl dühösen a professzor. – A fiam szilárd jellem volt, bíró úr, és sosem járt el éjszaka. Kitől származik ez a gyalázatos feltételezés?

– Mintha valahol valaki ilyesmire utalt volna – felelte bizonytalanul a bíró. – De bizonyára félreértettem. Ha a fiú ilyen szorgalmas diák volt, felteszem, hogy nagyon szépen írt.

A professzor az asztalon heverő papírhalomra bökött, és mogorván így szólt:

– Az ott a válogatott Konfucius-idézetekhez fűzött kommentárjainak kézírata. Ezen dolgozott az utóbbi időben.

Di bíró átlapozta a papírokat.

– Különleges kézírás – jegyezte meg, ahogy kilépett az ajtón.

A professzor a szemközti nappali szobába vezette őket. Barátságatlan arckifejezése elárulta, hogy még mindig bántja a fia kicsapongó életére utaló iménti megjegyzés.

– Ennek a folyosónak a végén van a hálószoba – mondta. – Ha megengeded, bíró úr, én itt megvárlak.

Di bíró bólintott. Hung törvénybiztossal a nyomában elindult a gyengén megvilágított folyosón, amelynek a végén sarkából kifordult ajtót találtak. A bíró belépett, és a küszöbről megszemlélte a félhomályos helyiséget. Nem volt nagy a szoba, és csak az egyetlen ablak áttetsző papírtábláján beszűrődő napfény világította meg valamelyest.

– Ezek szerint Dzsang tanársegéd volt Mandulavirág szeretője! – suttozta Hung izgatottan.

– Ő pedig vízbe fojtotta magát! – felelte Di bíró bosszúsan. – Megtaláltuk „A bambuszliget diákját”, de rögtön el is veszítettük. Van azért itt némi furcsaság. Az íráskép erősen eltér a szerelmes levelekétől. Nézd csak! – mondta, miután lehajolt. – Vékony porréteg fedi a padlót. Úgy látszik, a professzor igazat mondott, amikor azt állította, hogy senki nem járt itt, amióta Holdtündér holttestét elszállították.

Egy darabig a hátsó falnál álló széles ágyat vizsgálta. A gyékényborításon néhány sötétvörös folt látszott. Jobboldalt állt egy fésükdőasztal, baloldalt a ruhásládák felhalmozva. Az ágy mellett egy kis teázóasztal két zsámollyal. A szobában nagyon fülledt volt a levegő.

Di bíró az ablakhoz ment, hogy kinyissa, de azt egy vastagon poros keresztléc zárta le, amelyet csak némi erőlködéssel tudott félretolni. A vasrácson át magas téglafallal körülvett zöldségeskert sarkára látott rá. A falban kis ajtó nyílt, valószínűleg azon át szokott közlekedni a szakács, ha friss zöldséget akar szedni.

A bíró elképedve ingatta a fejét.

– Az ajtó belülről volt bezárva, az ablak előtt erős vasrács van, különben sem nyitották ki napok óta. A magasságos ég tudja, hogyan jutott ki innen a Dzsang fiú azon a vészterhes éjszakán.

Hung tanácstalanul nézett a gazdájára.

– Ez nagyon különös! – mondta, majd némi habozás után hozzátette: – Talán nyílik valahol egy rejtekajtó, bíró úr!

Di bíró fölpattant. Eltolták az ágyat a faltól, és centiméterről centiméterre megvizsgálták a falat és a padlót. Aztán sorra az összes többi falat és a szoba padlóját, de mindhiába. Di bíró visszaült előbbi helyére. Leporolta a térdét, és így szólt:

– Menj vissza a nappali szobába, Hung, mondd meg a professzornak, hogy írja föl egy listára az összes ismerősét és barátját, valamint a fiáét is. Én még itt maradok körülnézni.

Miután segédje kiment, a bíró összefonta a karját. Itt van tehát egy újabb megoldásra váró rejtély. A halott táncosnő esete annyival

egyszerűbb, hogy legalább néhány konkrét nyomot találtak. Az indíték világos: a gyilkos meg akarta akadályozni, hogy a lány figyelmeztesse a bírót a készülő összeesküvésre. Van négy gyanúsított: módszeresen föl kell tárnai a kurtizánhoz fűződő viszonyukat, és azonmód lelepleződik a tettes, azután már a titkos tervre is hamar fény derül. A vizsgálat a legjobb úton haladt, amikor fölmerült ez az igazán zűrzavaros eset: egy olyan ügy, amelynek két főszereplője van, és mindkettő halott. Miközben úgy tűnik, seholy semmi nyom! A professzor különös figura, de igazán nem tűnik nőcsábásztípusnak. Másrészt persze a látszat gyakran csal, és Van I-fan aligha merhetett hazudni a bíróság előtt a lányát illetően. Na de a professzor hogyan mert volna hazudni, amikor azt állította, hogy a fia nem járt a Fűzfa-negyedbe?! Hiszen elég okos ahhoz, hogy tudja, ilyesminek könnyű a végére járni. Hátha Dzsang professzor maga bonyolódott viszonyba a táncosnővel, és a fia szerzői álnevét használta a szerelmes leveleiben? Igaz ugyan, hogy már nem fiatal, de imponáló személyiség, és különben is, ki tud eligazodni a nők ízlésén? Mindenesetre a professzor írását össze kell majd hasonlítani a szerelmes levelekkel: az a lista, amit Hung írat e pillanatban, megfelel majd mintának. Na de hogy ölhette volna meg a professzor a lányt, hisz nem is volt ott a hajón?! Lehet, hogy a lány szerelmi viszonya végső soron mégsem függ össze a gyilkossággal.

A bíró fészkelődni kezdett a székében. Hirtelen az a kényelmetlen érzése támadt, hogy figyelik. A nyitott ablak felé fordult. Sápadt, elgyötört arc meredt rá tágra nyitott szemmel.

A bíró föl pattant, és szaladt volna az ablakhoz, de megbotlott a második zsámolyban. Föltápáskodott, ám mire az ablakhoz ért, már csak a kerti ajtó csukódását látta.

Kirohant az első udvarra, és utasította Ma Dzsungot és Csiao Tait, hogy azonnal kutassák végig a környező utcát: keressenek egy középmagas férfit, akinek a feje borotvált, mint a szerzeteseké. Aztán szólt a főporoszlónak, hogy gyűjtse össze a házbelieket mind a fogadóterembe, és járja végig az épületet, nem bújt-e el valaki. Majd szemöldökét komoran összevonva, lassú léptekkel maga is elindult a fogadóterem felé.

Hung és a professzor futva érkezett, hogy lássa, mi ez a nagy zűrzavar. Di bíró válasza sem méltatta a kérdéseiket. Szigorúan Dzsang professzor felé fordult:

– Miért nem közölted velem, hogy a nászi szobának van egy rejtekajtaja?

A professzor álla leesett a csodálkozástól.

– Rejtekajtaja? – kérdezte elhűlve. – Mi szüksége volna efféle szerkezetre egy nyugállományú professzornak, aki a csend és nyugalom birodalmában éli életét? Személyesen felügyeltem annak idején az építkezést, biztosíthatlak róla, bíró úr, hogy ilyesmi sehol nincs az egész házban!

– Ez esetben – mondta szárazon a bíró – magyarázd meg, hogyan hagyta el a fiad a szobát. Az egyetlen ablak előtt rács van, az ajtó pedig belülről volt bezárva.

A professzor a homlokára csapott, és bosszúsan kiáltott fel:

– Hogy énnekem ez föl sem tűnt!

– Lesz rá lehetőség, hogy ezen a feladványon töprengj! – szolt kurtán a bíró. – További intézkedésig nem hagyhatod el a házat. Most megyek, és a buddhista templomban levezetem a tetemszemlét. Ezt a lépést szükségesnek ítélem, hogy az igazságra fény derülhessen, úgyhogy a tiltakozással ne is fáradj!

Dzsang professzorban láthatóan forrt a düh, de türtőztette magát. Sarkon fordult, és egyetlen szó nélkül kiment a teremből.

A főporoszló jó tucatnyi férfit és nőt terelt be a helyiségbe.

– Összesen ennyien voltak, bíró úr – jelentette.

Di bíró gyorsan végignézett az összegyűlteken. Egyikük sem hasonlított ahhoz a jelenséghez, akit az ablakon túl látott az imént. Ezek után kikérdezte a Bazsarózsa névre hallgató szolgálot, hogy is volt, amikor megpróbálta fölébreszteni az újdonsült házasságokat, de a lány válaszai mindenben megegyeztek azzal, amit a professzor vallott a bíróságon.

Miután a bíró mindenkit elengedett, megjelent Ma Dzsung és Csiao Tai. Előbbi megtörölte izzadt homlokát, és így szolt:

– Átfésültük az egész környéket, bíró úr, de hiába, sehol egy lélek. Egyetlen árva limonádéárust találtunk, az is ott horkolt a targoncája mellett. A déli hőség miatt teljesen kihaltak az utcák. A kertkapu mellett két köteg tűzifát találtunk, biztos valami házaló hagyta ott, de neki se bukkantunk a nyomára.

Di bíró röviden elmesélte nekik, milyen furcsa figura leste az ablakból, majd utasította a főporoszlót, hogy menjen el Liu Fei-po, illetve Vang mester házához, és rendelje oda őket a buddhista templomba a tetemvizsgálathoz. Ma Dzsungnak meghagyta, hogy menjen előre, és ellenőrizze, mindent rendben előkészítettek-e a poroszlók. Csiao Tainak pedig a következő utasítást adta:

– Maradj itt két poroszlóval! Gondotok legyen rá, hogy Dzsang professzor ne hagyja el a házat! És tartsd nyitva a szemed, hátha észreveszed valahol azt a fura fickót, aki meglesett!

Azzal köntöse bő ujját dühösen suhogtatva a gyaloghintóhoz ment. Hung törvénybiztossal együtt beszállt, és a buddhista templomhoz vitette magát.

Ahogy fölfelé lépdelt a templom kerítésbejárójának széles lépcsősorán, Di bírónak feltűnt, hogy mindent benőtt a gaz, a hatalmas kapu magas oszlopairól pedig hámlik a vörös lakkfesték. Eszébe jutott, amit korábban hallott, hogy a szerzetesek éveken keresztül elhagyták ezt a templomot, és az épületet egy idős gondnokra bízták.

A bíró és Hung egy romos folyosón át a templom oldalsó csarnokába jutott. Ma Dzsung ott várta őket az orvosszakértővel és a poroszlókkal. Ma Dzsung három másik férfit is bemutatott: a temetkezési vállalkozó volt és két segédje. Jobboldalt teljesen csupasz, magas oltár állt. Előtte két bakon nyugodott a koporsó. A poroszlók a csarnok másik oldalára beállítottak egy nagy asztalt mint ideiglenes bírói pulpitust, mellé pedig egy kisebbet az írnok számára. Mielőtt elfoglalta volna helyét az asztal mögött, Di bíró magához hívta a vállalkozót és két emberét. Amikor letérdeltek, megkérdezte:

– Hogy emlékszel? A nácsi szobában, ahol megmosdattad a holttestet, nyitva volt az ablak vagy csukva?

A temetkezési vállalkozó meghökkenve nézett a segédeire. A fiatalabbik azonnal válaszolt:

– Csukva volt, bíró úr! Ki akartam nyitni, mert nagyon meleg volt a szobában, de a keresztléc beragadt, és nem tudtam elhúzni.

A bíró bólintott, majd tovább kérdezett:

– Fölfedeztél-e bármiféle erőszakra utaló jelet a holttesten, miközben mosdattátok? Sebet, horzsolást, véraláfutást?

A férfi határozottan megrázta a fejét.

– Nagyon meglepett az a rengeteg vér, bíró úr, ezért különleges alaposággal vizsgáltam meg a holttestet. De nem találtam sebet, még egy apró karcolást sem. Hozzáteszem, hogy elég keménykötésű lány volt, a rangjábéli ifjú hölgyekhez képest nagyon erős lehetett.

– Miután megmosdattátok és belecsavartátok a halotti lepelbe, azonnal koporsóba helyeztétok a holttestet?

– Igen, bíró úr. Kung úrtól azt az utasítást kaptuk, hogy ideiglenes koporsót vigyünk magunkkal, mert a szülőknek kell majd dönteniük, mikor és hol temetik el a lányt. Vékony deszkából készült a koporsó, a tetejét gyorsan rá tudtuk szögelni.

Időközben az orvosszakértő a koporsó előtt a földre terített egy vastag gyékénytakarót, és most ráhelyezett egy forró vízzel teli rézlavórt.

Majd megérkezett Liu Fei-po és Vang mester is. Köszöntötték a bírót, aki ezután elfoglalta helyét az asztal mögött álló karosszékekben. Kezével háromszor koppantott, majd így szólt:

– A bíróság rendkívüli ülését azért hívtuk össze, hogy eloszlassunk bizonyos kétségeket, amelyek Dzsang Hu-piao asszony, született Liu halálának körülményei kapcsán felmerültek. Hamarosan felnyitjuk a koporsót, és a bíróság hivatalos orvosszakértője elvégzi a tetemvizsgálatát. Miután nem exhumálásról van szó, csak a szokott előzetes vizsgálat folytatásáról, nincs szükség a szülők beleegyezésére. Ennek ellenére azt kértem, hogy Liu Fei-po, az elhunyt apja, jelenjen meg tanúként, Vang mester pedig úgyszintén

ebben a minőségben. Dzsang Ven-dzsang professzor nem tudott eljönni, mivel házi őrizet alá helyezték.

A bíró jelére az egyik poroszló meggyújtott két csokor füstölópálcikát. Az egyiket Di bíró asztalának sarkára helyezte, a másikat egy vázába állította, és letette a földre a koporsó mellé. Amikor a sűrű szürkés füst fanyar illata betöltötte a csarnokot, a bíró utasította a temetkezési vállalkozót, hogy nyissa fel a koporsót.

Az beillesztette vésőjét a deszkafedél alá, segédei pedig elkezdték kifeszégetni-kilazítani a szögeket. Amikor végül két embere fölemelte a fedelet, a vállalkozó ijedten hátrahőkölt, a rémült segédek meg elejtették a fedelet, hogy az nagyot csattant a padlón. Az orvosszakértő gyorsan a koporsóhoz lépett, és belenézett.

– Szörnyűség történt! – kiáltott fel.

Di bíró fölpattant, és odasietett. Egyetlen pillantás után önkéntelenül hátraugrott. A koporsóban egy tetőtől talpig felöltözött férfi feküdt, fejét megalvadt vér borította.

HETEDIK FEJEZET

*Amelyben egy elborzasztó felfedezés
újabb bonyodalmakat okoz,
és Di bíró meglátogat két jelességet*

Némán álltak körül a koporsót; nézték a szörnyű hullát, és nem hittek a szemüknek. A férfi homlokán rémisztő csapástól származó mély hasadás tátongott, körös-körül vastagon rászáradt a vér. A látvány émelyítő volt.

– Hol a lányom? – visította hirtelen Liu Fei-po. –A lányomat akarom!

Vang céhmester átkarolta a porig sújtott férfi vállát, és elvezette. Liut vadul rázta a zokogás.

Di bíró sarkon fordult, és visszament a pulpitushoz. Nagyot koppantott az asztalon, és ingerülten így szólt:

– Mindenki térjen vissza a kijelölt helyére! Ma Dzsung, menj és kutasd át a templomot! A temetkezési vállalkozó segédei emeljék ki a holttestet a koporsóból!

A két férfi lassan kiemelte a tetemet, és a gyékényszőnyegre helyezte. Az orvosszakértő mellé térdepelt, és óvatosan lehámozta róla a vérfoltos öltözéket. Az itt-ott ügyetlenül foltozott nadrág és a zubbony vastag gyapjából készült. Az orvos akkurátusan összehajtogatva egymásra helyezte a ruhadarabokat, aztán várakozón tekintett a bíróra.

Di bíró fogta cinóbervörös íróecsetjét, és egy hivatalos papír tetejére fölírta: „Ismeretlen személyazonosságú férfi”, azzal átadta a dokumentumot az írónoknak.

Az orvosszakértő belemártott egy törlőkendőt a lavórban lévő meleg vízbe, majd letisztította vele a tetem fejéről a rászáradt vért. Előtűnt a tátongó, mély seb. Az orvos ezután lemosta az egész testet, és centiméterről centiméterre megvizsgálta. Végül fölállt, és ezt jelentette:

– Férfiholttest. Izomzata jól fejlett, életkora körülbelül ötven év. Kérges tenyér, töredezett köröm, a jobb kéz hüvelykujján jellegzetes bőrkeményedés. Ritkás, rövid szakáll, őszes bajusz, kopasz fejtető. A halál oka: a homlok közepén található seb. Szélessége két, mélysége négy centiméter. Feltehetőleg súlyos kardtól vagy nagy fejszétől származik.

Miután az írnok az összes részletet bejegyezte a hivatalos papír megfelelő rovatába, az orvosszakértő hüvelykujja lenyomatával hitelesítette, és átnyújtotta a bírónak a dokumentumot. Di bíró ezután utasította, hogy kutassa át a halott ruháját. A zubbony ujjából egy favonalzó és egy piszkos papírdarab került elő, ezeket az orvosszakértő az asztalra helyezte.

A bíró a vonalzóra csak rápillantott, aztán kisimította a gyűrött papírt. Fölhúzta a szemöldökét. Miközben a papírt ruhaujjába dugta, így szólt:

– Most pedig a jelenlévők sorban haladjanak el a holttest előtt, és próbálják meg azonosítani! Kezdjük Liu Fei-po úrral és Vang céhmesterrel.

Liu futólag ránézett a kegyetlenül elcsúfított arcra, megrázta a fejét, és gyorsan továbblépett. Halálsápadt volt. Vang szívesen követte volna a példáját, de egyszerre csak döbbszerű kiáltás szakadt ki belőle. Ellenérzéseit leküzdve közelebb hajolt a hullához, aztán a bíróhoz fordult:

– Ismerem ezt az embert! Ez Mao Jüan, az ács! Múlt héten nálam járt, hogy megjavítson egy asztalt.

– Hol lakott? – kérdezte azonnal a bíró.

– Azt nem tudom, bíró úr – felelte Vang –, de megkérdezem a háznagyomat, ő hívta ki.

Di bíró nem szólt, az oldalszakállát simogatta. Majd hirtelen rárivallt a temetkezési vállalkozóra:

– Neked a temetés a munkád, értened kell a mesterségedhez. Miért nem jelentetted azonnal, hogy hozzányúltak a koporsóhoz?! Vagy talán ez nem ugyanaz a koporsó, amelyikbe a halott asszonyt belehelyezted? Halljam, mi az igazság!

A temetkezési vállalkozó a félelemtől dadogva felelt:

– Eskü... esküszöm, ez ugyanaz a koporsó, bíró úr! Én magam vettem két héttel ezelőtt, és beleégettem a fába a nevemet. De könnyen felnyithatták, bíró úr! Miután csak ideiglenesnek szántuk, nem vertük be nagyon erősen a szögeket, és...

A bíró egy türelmetlen legyintéssel félbeszakította.

– A holttestet most annak rendje és módja szerint lepelbe csavarjátok, és visszahelyezitek a koporsóba – jelentette ki. – A temetés dolgában majd beszélek a családdal. Addig két poroszló őrt áll itt a csarnokban, nehogy ez a tetem is eltűnjön. Főporoszló, hozd elém a templom gondnokát! Egyébként is, mit képzelsz ez a kutya! Már rég meg kellett volna jelennie, be kellett volna mutatkoznia.

– A gondnok nagyon öreg ember, bíró úr – felelte azonnal a főporoszló. – Azon a kis rizsen él, amit jólelkű emberek naponta kétszer hoznak neki. Süket és majdnem teljesen vak.

– Vak és süket, na persze! – morogta bosszúsan a bíró, aztán Liu Fei-po felé fordult. – Haladéktalanul vizsgálatot indítok, hogy kiderítsem, hová tűnt a lányod holtteste.

Ma Dzsung tért ekkor vissza a csarnokba.

– Tisztelettel jelentem – kezdte –, hogy az egész templomot végigkutattam, és mögötte a kertet is. Semmi nyoma, hogy egy holttestet bárhová elrejtettek vagy elástak volna.

– Menj el Vang céhmesterrel – utasította Di bíró –, derítsétek ki az ács címét, és azonnal menj oda. Tudni akarom, mit csinált az utóbbi pár napban. És ha vannak férfirokonai, hozasd őket kihallgatásra a bíróságra.

Mondandóját befejezván a bíró az asztalra koppantott, és az ülést hivatalosan bezárta.

Mielőtt még a csarnokot elhagyta, odament a koporsóhoz, és tüzetesen megvizsgálta a belsejét. Vérnyomokat sehol sem látott. Aztán alaposan megnézte körülötte a padlót, de a lábnyomok összevisszaságában nem fedezett föl semmilyen foltot vagy egyéb jelét annak, hogy vért töröltek volna föl. Az ácsot egyértelműen valahol másutt ölték meg, a holttestét akkor hozták ide és tették ebbe a koporsóba, amikor a vér már megalvadt. A bíró elkészönt a társaságtól, és Hung törvénybiztossal a nyomában kiment a templomcsarnokból.

Di bíró egész úton visszafelé egyetlen szót sem szólt. De miután beért a dolgozószobájába, és Hung rásegítette a kényelmesebb háziöltözetet, mogorva hangulata elszállt. Leült íróasztala mögé, és elmosolyodott.

– Hát, kedves törvénybiztosom, jó pár kérdés vár itt megoldásra! Jut eszembe, örülök, hogy a professzort házi őrizet alá helyeztem. Nézd, mi volt az ács ruhaujjában!

Odatolta a gyűrött papírdarabot Hung elé. Az meglepetten kiáltott föl:

– De hiszen Dzsang professzor neve és címe van idefirkálva!

– Az bizony! – felelte a bíró elégedetten. – Erre az apróságra a mi tanult professzorunk, úgy látszik, nem figyelt. Hadd lássam azt a listát, amit te írártál vele!

Hung összehajtogatott papírlapot húzott elő a ruhaujjából, és a bíró felé nyújtotta, de közben búsan megjegyezte:

– Ahogy én látom, bíró úr, a kézírás meglehetősen különbözik a szerelmes levelekétől.

– Igazad van, a legkevésbé sem hasonlít – bólintott a bíró, azzal az asztalra dobta a papírt, majd folytatta. – Ha elfogyasztottad a déli rizsedet, a törvényhivatalban próbálj meg előbányászni valamilyen írásmintát Liu, Han, Vang és Szu uraktól. Biztos, hogy mindegyikük küldött már ilyen-olyan hivatalos levelet a járásfőnökségre.

Kivett kettőt a fiókban tárolt nagy, piros névjegykártyáiból, odaadta segédjének, és hozzátette:

– Küldd el ezeket Han Jüng-hannak és Liang tanácsosnak azzal, hogy délután felkeresem őket.

Amikor a bíró fölkel a székéből, Hung megkérdezte:

– De mi a csoda történhetett az ifjú Dzsang feleségének holttestével, bíró úr?

– Semmi értelme addig leülnünk egy kirakójátékhoz, amíg a teljes képhez szükséges összes mozaikkockát össze nem gyűjtöttük – felelte a bíró. – Én most ezt az egész problémát kitörlöm az agyamból, a saját otthonomban fogom elfogyasztani az ebédet, és ránézek egy kicsit a feleségeimre és a gyerekeimre. A minap harmadik asszonyom azt mondta, hogy a két fiam már egész rendes kis fogalmazásokat ír. De azért igazi csirkefogók, hidd el!

Amikor késő délután visszatért, Ma Dzsungot és Hung törvénybiztost a dolgozószobájában találta az íróasztalon heverő papírok fölé görnyedve. Hung felnézett.

– A négy gyanúsítottól begyűjtöttem az írásmintákat, bíró úr. De egyik sem hasonlít a táncosnő szobájában talált levelekre.

Di bíró leült, és tüzetesen összehasonlította a kézírásokat.

– Nem, ezzel tényleg nem jutunk semmire. Liu Fei-po az egyetlen, akinek az ecsetkezése kicsit emlékeztet „A bambuszliget diákjé”-éra. El tudom képzelni, hogy Liu megváltoztatta az írását, amikor azokat a szerelmes leveleket írta. Az íróecset nagyon érzékeny szerszám, még akkor is kifejezetten nehéz nem elárulni az ecsetforgatás módját, ha a jeleket máshogy próbáljuk írni.

– Liu Fei-po ismerhette az ifjú Dzsang szerzői álnevét a lányától – jegyezte meg izgatottan Hung –, és jobb híján használhatta a leveleiben.

– Így van – helyeselt elgondolkodva a bíró. – Jóval többet kell megtudnom Liuról. Ez az egyik téma, amit szóba akarok hozni, amikor Hannal, illetve a tanácsossal találkozom. Ők bővebben mesélhetnek róla. Na és te mit derítettél ki az ácsról, Ma Dzsung?

Ma Dzsung búsan megcsóválta busa fejét.

– Ott nincs sok kiderítenivaló, bíró úr! Mao Jüan egy viskóban lakik, lent a tó közelében, a halpiac felé.

Nincs senkije, csak az asszony – olyan ronda, vén hárpiát még a világ nem látott! Egyáltalán nem aggódott a férje távolléte miatt, mert Mao máskor is gyakran napokig távol maradt, ha dolgozott. És nem is kárhoztatom szegényt, amilyen asszonnyal megverte az ég! Na tehát, három napja reggel elindult otthonról azzal, hogy Dzsang professzorhoz megy megjavítani pár bútort a közelgő esküvői szertartásra. Azt mondta az asszonynak, majd megalszik valahol a szolgák házrészében, mert a munka több napig el fog tartani. A felesége akkor látta utoljára.

Ma Dzsung elfintorodott, aztán folytatta.

– Amikor ennek a kedves hölgynek elmeséltem, mi történt élete párjával, csak annyit felelt, hogy ő már rég megmondta, rossz véget fog érni az embere, mert mindig csak az ivókba meg a szerencsebarlangokba járt egy bizonyos Mao Lu nevű unokaöccsével. Ennyit se szomorkodott! Viszont azonnal elkezdte követelni rajtam az özvegyi járadékot!

– Micsoda lelketlen asszony! – csattant fel dühösen Di bíró.

– Elmagyaráztam neki – folytatta Ma Dzsung –, hogy azt nem kaphatja meg, amíg a tettest el nem fogták és el nem ítélték. Mire mindenféleképpen elmondott, és azzal vádolt, hogy zsebre tettem a pénzt! Gyorsan otthagytam a vén satrafát, aztán körbekérdeztem a szomszédságot. Az ott lakók szerint Mao Jüan jó természetű, szorgalmas fickó volt, és senki nem kárhoztatja, amiért néhanap kicsit többet ivott a kelleténél, mert akit ilyen asszonnyal vert meg az ég, annak kell néhanap egy kis vigasz. Viszont azt is mesélik, hogy az unokaöccse, ez a Mao Lu, annál rosszabb fajta. Mesterségére nézve ő is ács, de nincs állandó lakhelye. Portyázik megyeszerte, alkalmi munkát keres jómódúbb házaknál, és elemei, amit tud. Minden pénzét italra és szerencsejátéokra költi. Az utóbbi időben senki nem látta azon a környéken, a szóbeszéd szerint kitették az ácsok céhéből,

mert részegen összeverekedett egy másik áccsal, és késsel megsebesítette. Mao Jüannak több férfirokona nincs.

Di bíró lassan kortyolgatta a teáját. Aztán megtörölte a bajuszát, és így szólt:

– Szép munkát végeztél, Ma Dzsung! Azt már legalább tudjuk, miért volt az a papír a meggyilkolt ács ruhaujjában. Most menj el a professzor házába! Csiao Tai most is ott vigyáz, tudjátok meg, mikor érkezett oda Mao Jüan, milyen munkákat végzett el, és pontosan mikor hagyta el a házat. Közben figyeljétek a környéket, hátha mégis megtaláljátok azt a fura alakot, aki az ablakból lesett rám. Te pedig, Hung – folytatta, ahogy felállt –, amíg távol vagyok, menj el abba az utcába, ahol Liu Fei-po lakik, és nézz jól körül. Próbálj a környékbeli boltokban fölszedni mindenféle pletykát, tudd meg, mit beszélnek róla és a háznépéről. Igaz ugyan, hogy az egyik ügyben ő a panaszos, de a másikban az egyik első számú gyanúsítottunk.

Fölhörpintette a teáját, aztán átsétált az udvaron. A kapunál várta a gyaloghintó. Kint, az utcán még mindig nagy volt a hőség. Szerencsére a Han-udvarházig nem kellett hosszú utat megtennie.

Han Jüng-han udvarházának hatalmas kapujában várta a bírót. Miután mindkét részről elhangzottak a megszokott udvarias köszöntések, beinvitálta vendégét egy gyéren megvilágított terembe, amelynek hűtéséről két nagy kerek rézedényben olvadozó jégtömbök gondoskodtak. Han terebélyes karosszékbe ültette a bírót a teázóasztal mellé. Amíg a házigazda az alázatosan viselkedő háznagnál intézkedett a tea és frissítők felől, a bíró alaposan körülnézett. Becslése szerint a ház kora jóval száz év fölött lehetett. A súlyos oszlopok és a faragott mennyezeti gerendák fáját az idő megfeketítette, a falakat díszítő tekercsképek patinás elefántcsontárnyalatot kaptak. Az egész termet a visszafogott elegancia levegője lengte be.

Miután finom antik porceláncsészében felszolgálták az illatos teát, Han megköszöri a torkát, és merev méltósággal így szólt:

– Alázatosan bocsánatodat kérem tegnap esti illetlen viselkedésemért, bíró úr!

– Meglehetősen szokatlan helyzet volt – mosolyodott el Di bíró –, ne is beszéljünk róla. Mondd, hány fiad van?

– Csak egyetlen lánygyermekem született – felelte Han hűvösen.

Kínos csend állt be, nem a legszerencsésebben indult a beszélgetés. De a bíró úgy vélte, senki nem hibáztathatja, hiszen jogosan feltételezhető, hogy egy Hanéhoz hasonló társadalmi státusú, számos feleséget és ágyast tartó férfiúnak lehetnek fiai. Zavartalanul folytatta:

– Őszintén megvallom, tanácstalanul állok a virágos hajón történt gyilkosság és Liu Fei-po lányának hátborzongató esete előtt. Remélem, leszel olyan szíves, és elárulod, miként vélekedsz a két ügy szereplőinek jelleméről és hátteréről.

Han udvariasan bólintott.

– Mindenben a rendelkezésedre állok, bíró úr. Két barátom, Liu és Dzsang viszálykodása mélyen megdöbbenett. Mindkettő jeles polgára szerény városunknak. Remélem és hiszem, hogy képes leszel olyan egyezséget elérni, amely...

– Mielőtt bármiféle békítési kísérleten törnénk a fejünket – szakította félbe Di bíró –, először ki kell derítenem, hogy az ifjú feleség természetes halállal halt-e meg, és ha nem, meg kell büntetnem a gyilkost. De kezdjük a halott táncosnő esetével.

Han égnek emelte a kezét, és bosszúsan kiáltott fel:

– De hát ez a két eset olyan távol áll egymástól, mint az ég és a föld! A kurtizán igazán szép és tehetséges nő volt, de mégiscsak hivatásos táncosnő! Az efféle lányok gyakran keverednek bele mindenféle kétes ügyekbe, és csak a jó ég tudja, hányan halnak közülük erőszakos halált! Biztosíthatlak róla, bíró úr – hajolt bizalmasan vendége felé –, hogy senki, aki ebben a városban számít, nem fog fennakadni rajta, ha ezt az ügyet a bíróság kicsit... hogy is mondjam... felületesebben kezeli. És alig hiszem, hogy a felettes hatóságok különösebben nagy érdeklődést mutatnának egy könnyű nő halála iránt. Viszont Liu és Dzsang viszálya! Az bizony komolyan rontja városunk jó hírét, bíró úr! Mindannyian nagyon hálásak

lennénk, ha sikerülne rávenned őket, hogy egyezsége jussanak. Tanácsolhatnád esetleg, hogy...

– Az igazságszolgáltatásról vallott nézeteink – szakította félbe Di bíró hidegen – láthatóan túlzottan eltérnek ahhoz, hogy erről a témáról gyümölcsöző párbeszédet folytathassunk. Ezért néhány konkrét kérdésre szorítkozom. Először is: milyen személyes viszonyban álltál a Mandulavirág nevű táncosnővel?

Han elvörösödött. Hangja remegett az elfojtott dühtől, ahogy megszólalt.

– Erre a kérdésre valóban feleletet vársz?

– Magától értődik! – válaszolta nyájasan a bíró. – Máskülönben miért tettem volna föl?

– Én pedig megtagadom a választ! – tört ki Han.

– Itt és most ez jogodban áll – bólintott Di bíró nyugodtan. – Ám ugyanezt a kérdést föl fogom tenni a bíróságon is, és ott köteles leszel válaszolni, különben az intézkedéssel való szembeszegülésért büntetést kell kirónom, nevezetesen ötven korbácsütést. Csakis az érzékenységedre való tekintettel döntöttem úgy, hogy most kérдем meg.

Han villámló szemekkel meredt a bíróra. Nagy nehézségek árán sikerült csak türtőztetnie magát, végül színtelen hangon válaszolt.

– A Mandulavirág néven ismert kurtizán szép volt, kiváló táncos és jó társalkodó. Ezért úgy gondoltam, alkalmas arra, hogy vendégeim szórakoztatására pénzért igénybe vegyem a szolgáltatásait. Ezen túl ez a nő a számomra nem létezett, és teljesen hidegen hagy, hogy él-e, hal-e.

– Nem azt mondtad az imént, hogy van egy lányod? – kérdezte Di bíró éles hangon.

Han láthatóan úgy értelmezte, hogy vendége ezzel a kérdéssel témát kívánt váltani. Odaszólt a diszkrét távolságban várakozó háznagynak, hogy hozzon kandírozott gyümölcsöt és egyéb édességet, majd szívélyesen magyarázni kezdett.

– Igen, bíró úr, a neve Fűzbarka. Bár nem illendő, hogy az ember a saját gyermekét dicsérje, nyugodtan elmondhatom, nem mindennapi lány. Komoly tehetsége mutatkozik a festésben és a kalligráfiában, sőt még... – de ekkor észbe kapott, hogy talán túl sokat fecseg. – Elnézést, a családi ügyeim nemigen tarthatnak számot az érdeklődésedre, bíró úr.

– Rátérek a második kérdésemre – bólintott Di bíró. – Hogyan jellemeznéd Vang és Szu céhmestereket?

– Jó néhány évvel ezelőtt mind Vang, mind Szu urat egyhangúlag választotta meg saját szakmai egyesülete, hogy a jövőben a tagság nevében fellépjen és képviselje mindannyiuk érdekeit – magyarázta Han szertartásosan. – Azért szavaztak rájuk, mert kikezddhetetlen erkölcsű, szilárd jellemű férfi mindkettő. Ennél többet én sem tudok mondani.

– Akkor most a Liu kontra Dzsang-ügyben teszek föl egy kérdést – folytatta a bíró. – Miért vonult olyan fiatalon nyugállományba a professzor?

Han kicsit zavartan fészkelődött a székén.

– Feltétlenül elő kell újra ráncigálni azt a régi ügyet? – kérdezte bosszúsan. – Minden kétséget kizáróan bebizonyosodott, hogy a panasztévő lány zavarodott elméjű volt. Nagyon dicséretes, hogy Dzsang professzor ennek ellenére ragaszkodott hozzá, hogy benyújtsa a felmondását, mert véleménye szerint a templom iskolájának professzorát akkor sem vehetik szájukra az emberek, ha történetesen teljesen vétkesnek bizonyult.

– Utána fogok nézni a levéltárunkban ennek az esetnek – mondta Di bíró.

– Ó, az archívumban erről semmit nem fogsz találni, bíró úr – vágta rá Han. – Szerencsére az ügy nem jutott el a bíróságig. Mi, Han-jüan vezető polgárai meghallgattuk az érintetteket, és az iskola rektorával közösen elrendeztük az ügyet. Kötelességünknek tekintjük, bíró úr, hogy a hatóságokat megkíméljük a fölösleges munkától.

– Vettem észre! – jegyezte meg szárazon a bíró.

Felállt, és megköszönte a szíves fogadtatást. Mialatt Han kikísérte a gyaloghintóhoz, a bíró magában megállapította, hogy ez a beszélgetés valószínűleg nem teremtette meg egy tartós barátság alapjait.

NYOLCADIK FEJEZET

*Amelyben Di bíró
egy madárral és halakkal folytat párbeszédet,
majd összegzi a feltételezéseit*

Amikor Di bíró beszállt a gyaloghintóba, a hordozók közölték vele, hogy a tanácsos háza itt van a szomszédban. Reménykedett benne, hogy ez a beszélgetés hasznosabb lesz, mint amelyet Han Jüng-hannal folytatott az imént. Liang tanácsos, aki ugyanúgy kívülállónak számít a városban, mint ő maga, talán nem fog ilyen szigorúan elzárkózni attól, hogy információkat szolgáltatson Han-jüan polgáraitól.

Már a ház bejárata is lenyűgöző volt. A kétszárnyú kaput felhők és csodás madarak bonyolult mintázatával faragott hatalmas oszlopok fogták közre. Az öreg fák lombjától árnyékos első udvaron szomorú arcú fiatalember köszöntötte a magas rangú vendéget. Liang Fen néven mutatkozott be, és azt mondta, a tanácsos unokaöccse, és nagybátyja titkáráként működik. Bonyodalmas magyarázkodásba kezdett, miért nem jött a tanácsos személyesen a járásfőnök üdvözlésére, de a bíró félbeszakította:

– Hallottam a tanácsos úr megromlott egészségi állapotáról, és eszem ágában nem volna zaklatni, ha nem kellene sürgősen megtárgyalnom vele bizonyos hivatalos ügyeket.

Liang Fen köszönti Di bírót

A titkár mélyen meghajolt, és egy széles, félhomályos folyosóra vezette a vendéget. Szolgáknak nyoma sem volt. Egy kis kerten áthaladtukban Liang Fen hirtelen megállt, és idegesen kezét tördelve így szólt.

– Tisztában vagyok vele, bíró úr, hogy nem ez a rend, és a bocsánatodért esedezem, hogy ilyen nyersen előhozakodom a kéréssel... Hajlandó volnál-e alkalmat adni egy rövid magánkihallgatásra, nagytiszteletű uram, ha majd gazdámmal és

mesteremmel befejezted a tanácskozást? Komoly gondjaim vannak, és igazán nem tudom...

Nem tudta befejezni a mondatot. A bíró fürkésző szemmel pillantott rá, aztán beleegyezően bólintott. Látszott, hogy a fiatalember szívéből nagy kő esik le. Továbbhaladtak. A fiú a kerten át nagy teraszhoz vezette a bírót, ott aztán kinyitott egy méretes ajtót.

– A tanácsos úr hamarosan idefárad – jelentette be, aztán hátralépett, és zajtalanul becsukta az ajtót a vendég mögött.

Di bíró hunyorogva nézett körül. A tágas szobába beszűrődő kevéske szórt fényben elsőre mindössze egy fehér négyszöget tudott kivenni a hátsó falon. Erről csakhamar kiderült, hogy egy erősen megszurkült papírtáblájú, alacsony, széles ablak.

Óvatosan lépdelt előbbre a vastag szőnyegen, nehogy sípcsontját beleüsse valami bútordarabba, de miután szeme kissé hozzászokott a sötétséghez, rájött, hogy félelme alaptalan. A helyiség nagyon gyéren volt berendezve. Az ablaknál álló magas íróasztalt és a hozzá tartozó nagy karosszéket leszámítva mindössze a jól megrakott könyvespolcok alatt az oldalsó falhoz tolt négy támlás szék alkotta a berendezést. A szinte teljesen üres szoba különös elhagyatottság levegőjét árasztotta, mintha senki nem lakná.

Miután az íróasztal melletti állványon festett porcelánakváriumot pillantott meg, a bíró közelebb lépett, hogy szemügyre vegye.

– Ül le! – reccsent rá egy különös hang, amitől a bíró ijedten hátrahőkölt.

Az ablak felől fülsiketítő kacajt hallott. Döbbenet kapta oda a tekintetét, aztán elmosolyodott. Most vette csak észre az ablak mellé függesztett kis ezüstkalicát, amelyben izgatott rikácmadár röpdösött föl-le, nagy szárnycsapkodva.

A bíró odalépett, megkocogtatta a kalicka ezüstrácsát, és rosszallóan mondta:

– Jól rám ijesztettél, jómadár!

– Jómadár! – ismételte a rikács, aztán puha tollas fejét fölvetve alattomosan csillogó szemmel lesett a bíró felé. – Ül le! – rikácsolta

újra.

– Jó-jó! – felelte a bíró –, de előbb még megnézném azokat az aranyhalakat, ha nem bánod.

Amikor a porcelánedény fölé hajolt, féltucatnyi hosszú farkú és lebegő oldaluszonyú fekete és arany színű kishal sietett a felszínre, és meresztette rá kidülledő szemét várakozásteli ünnepélyességgel.

– Sajnálom, de nincs nálam ennivaló! – mondta Di bíró.

Az edény közepén kis sziklaforma talapzaton a Virágtündér szobra állt festett porcelánból szépen megformázva. Az istennő mosolygó arcát ízlésesen kipirosították, fején a gyékénykalap mintha valódi lett volna. Di bíró kinyújtotta a kezét, hogy megtapintsa, de az aranyhalak között nagy ribillió tört ki, izgatottan csapkodva cikáztak a felszín közelében. Di bíró tudta, milyen ingerlékenyek ezek a drága, gondosan kitenyésztett kis lények, és tartott tőle, hogy megsértik hosszú farokúszójukat, ha tovább is így hánykolódnak. Ezért aztán gyorsan átment a könyvespolchoz.

Később kinyílt az ajtó, és Liang Fen lépett be. Idős, hajlott hátú férfi támaszkodott a karjára. A bíró mélyen meghajolt, és tisztelettudóan várt, amíg a titkár araszolva a karosszélig vezette mesterét, aki bal kezével a fiatalember karjába kapaszkodott, míg jobbával hosszú, göcsörtös, vörösre lakkozott botra támaszkodott. A tanácsos keményített barna brokátköntöst, fején magas fekete, aranyhímzéses gyolcsföveget viselt. Homlokára holdsarló alakú fekete szemtakarót húzott, így a bíró nem láthatta a szemét. Sűrű ősz bajusza és oldalszakálla, három vastag fonatban mellére lógó tömött, fehér szakálla tiszteletet parancsolt. Ahogy a tanácsos lassan beleereszkedett az íróasztal mögött álló karosszékebe, a rikácsmadár izgatottan repkedni kezdett az ezüstkalickában. „Ötezer készpénzben!” – rikácsolta váratlanul. Az öregember intett a fejével, mire titkára ráterítette kendőjét a kalitkára.

A tanácsos könyökével az asztalra támaszkodott, nagy feje előrebillent. A merev brokát úgy állt el a vállától, mint két szárny, és a bíró most olyannak látta a hajlott hátú figurát az ablak világos foltja előtt, mint egy hatalmas, lenyugvó ragadozó madarat. De a hangja

erőtlenül szólt, szavait alig lehetett kivenni, ahogy motyogva megszólalt:

– Foglalj helyet, Di! Bizonyára kollégám, a néhai Di államtanácsos fia vagy, hm?

– Valóban, tanácsos úr! – felelte tisztelettudóan a bíró, és leült az egyik szék csücskére, miközben Liang Fen állva maradt a gazdája mellett.

– Kilencvenéves vagyok, Di – mondta a tanácsos. – Gyenge a látásom, reuma kínoz... De mit várjon az ember ebben a korban?

Azzal az álla még lejjebb csúszott a mellére.

– Alázatos szolgád kegyes bocsánatodat kéri – kezdte Di bíró –, amiért zavarni merészel, nagytiszteletű tanácsos úr. Igyekszem a lehető legtömörebben előadni az ügyemet. Két zavarba ejtő bűnténnyel állok szemben. Felteszem, te is tisztában vagy velem, tanácsos úr, hogy Han-jüan polgárai nem túl közlékenyek, ha...

Ekkor észrevette, hogy Liang Fen hevesen rázza a fejét. A fiatalember sietve odalépett hozzá, és a fülébe súgta:

– A tanácsos úr elaludt! Mostanában gyakran előfordul ez velem, ilyenkor órákig nem ébred föl. Menjünk át az irodámba, én pedig értesítem a személyzetet.

Di sajnálkozó pillantást vetett az idős emberre, aki fejét a karján nyugtatva mostanra egészen rádőlt az asztalra. A bíró egy darabig hallgatta az alvó szabálytalan légzését, majd követte Liang Fent. A titkár a ház végében berendezett kis dolgozószobába vezette, amelynek kitárt ajtaja magas kerttel körülvett kicsiny, de szépen gondozott kertre nyílt.

A titkár egy könyvekkel, nyilvántartásokkal megpakolt asztalnál álló karosszékbe ültette le a bírót.

– Szólok az idős párnak, akik a tanácsos úr gondját viselik – magyarázta sietve a fiatalember –, ők majd beviszik a hálószobájába.

A csendes dolgozószobában magára maradván a bíró lassan simogatta a szakállát, és közben arra gondolt, hogy ezen a napon nem nagyon szegődött mellé a szerencse.

Amikor Liang Fen visszaérkezett, először a teázóasztalka körül kezdett szorgoskodni. Miután kitöltött egy csésze tűzforró teát a vendégnek, búsan így szólt:

– Nagyon fájlalom, hogy a tanácsos úrra épp akkor tört rá a szokásos álmkór, amikor bíró úr meglátogatta. Nem tudnék esetleg én segíteni valamiben?

– Nem – felelte a bíró, – Mióta fordulnak elő ezek a hirtelen alvásrohamok?

– Nagyjából fél éve kezdődött – sóhajtott Liang Fen. – A fővárosban élő legidősebb fia nyolc hónapja küldött ide, hogy álljak be a tanácsos úr mellé titkárnak. Nekem istenáldása volt ez a lehetőség, mert bevallom, a család nincstelen ágához tartozom. Itt étel-ital, menedék várt rám, és elegendő szabadidő, hogy készülhessek a második hivatalnokvizsgámra. Két hónapig ment is minden remekül: reggelente nagyjából egy órát el kellett töltenem a tanácsos úr könyvtárszobájában: leveleket diktált, vagy ha olyan hangulatban volt, anekdotákat mesélt hosszú pályafutásából. Nagyon rövidlátó, ezért szinte minden bútort kivitetett a szobából, nehogy valaminek nekimenjen. És panaszkodott a reumájára is, de az elméje csodálatosan tiszta volt. Maga intézte kiterjedt birtokainak hivatalos ügyeit, még hozzá remekül. Körülbelül fél éve azonban egy éjjel szélütést kaphatott. Egyik pillanatról a másikra nehezen kezdett beszélni, és gyakran egészen kábultnak tűnt. Onnan kezdve jó, ha hetente egyszer hívatott, és akkor is gyakran a beszélgetésünk közepén elaludt. Gyakran napokig elő sem bújik a szobájából, csak teán meg fenyőmagon él, és maga készítette gyógynövényfőzeteket iszik. Az idős pár meg van róla győződve, hogy az örök élet elixírjét keresi.

Di bíró megcsóválta a fejét.

– Nem mindig áldás ilyen magas kort megérni – sóhajtotta.

– Súlyos csapás ez! – kiáltott fel a fiatalember. – Ezért éreztem úgy, hogy a tanácsodat kell kérnem, jó uram! Gyenge egészségi állapota ellenére a tanácsos úr ragaszkodik hozzá, hogy minden pénzügyét maga intézze. Leveleket küld szét anélkül, hogy nekem

megmutatná, hosszú megbeszéléseket folytat egy Van I-fan nevű üzletszerzővel, akit Liu Fei-po úr mutatott be neki valamikor, és ezeken a megbeszéléseken én nem lehetek jelen. Viszont a könyvelést nekem kell végezniem, és fölfedeztem, hogy az utóbbi időben a tanácsos úr képtelen üzleti tranzakciókba bonyolódott. Hatalmas, jól művelhető birtokrészeket ad el nevetséges áron. Óriási veszteséggel árusítja ki a vagyonát, bíró úr! A család pedig engem fog felelősségre vonni. Mit tehetnék vajon? Nem várhatják el tőlem, hogy kéretlenül tanácsokat adjak a mesteremnek!

A bíró megértően bólintott. Ez valóban kényes probléma. Némi töprengés után így szólt:

– Nem lesz sem könnyű, sem kellemes feladat, kedves Liang, de kénytelen leszel ismertetni a helyzetet a tanácsos úr fiával. Talán javasolhatnád neki, hogy jöjjön ide néhány hétre, akkor a maga szemével győződhet meg róla, hogy apja szellemi épségét sajnos kikezdte a kor.

A fiatalembernek láthatóan nem volt nagyon ínyére ez az elképzelés. A bíró sajnálta is. Tökéletesen átérezte, milyen kínos egy ilyen nagy hírű személy szegény rokona számára, ha neki kell közölnie a családdal a nemzetségfőt érintő kellemetlen híreket.

– Ha mutatnál néhány konkrét példát a rossz gazdálkodásra – fordult a fiú felé –, szívesen fogalmazok neked egy feljegyzést, miszerint én, a járásfőnök személyesen meggyőződtem róla, hogy a tanácsos úr nem képes már felelősen intézni az ügyeit.

A fiatalember arca felderült.

– Az óriási segítség volna, bíró úr! – mondta hálásan. – Itt egy összefoglaló a tanácsos úr legutóbbi tranzakcióiról. Magamnak jegyeztem fel, hogy jobban eligazodjam. Ez pedig a nyilvántartás és a könyvelés, a margón a tanácsos úr saját kezű útmutatásaival. Az írás egészen apró – ez is a rövidlátás miatt van –, de a jelentése egészen egyértelmű. Látni fogod, bíró úr, hogy a földekért megajánlott ár messze a valódi érték alatt volt. Igaz, hogy a vásárló készpénzben, aranyrudakban fizetett, de...

Di bíró láthatóan mélyen belemerült a Liangtól kapott összefoglaló tanulmányozásába. De nem a tartalma ragadta meg, csak az írásképet nézte, amely nagyon erősen emlékeztetett „A bambuszliget diákja”-nak szerelmes leveleire, amelyeket a halott táncosnőnél találtak. Fölpillantott, és így szólt:

– Magammal viszem ezt az összefoglalót, hogy alaposabban tanulmányozhassam. Ugye Dzsang Hu-piao tanársegéd halála nagyon megrázott? – kérdezte még mintegy mellékesen, mialatt föltekerte és ruhaujjába süllyesztette a papírt.

– Engem?! – csodálkozott Liang Fen. – Természetesen hallottam az esetről, de soha nem találkoztam azzal a szegény fiatalemberrel. Kevés ismerősöm van a városban, bíró úr; nagyon ritkán járok el itthonról. Gyakorlatilag csak a Konfucius-templomba megyek el néhanap, hogy megnézzek valamit a könyvtárban. Egyébként minden szabadidőmet tanulásra fordítom.

– Arra mégis találsz alkalmat, hogy időről időre ellátogass a Fűzfanegyedbe, nem? – kérdezte a bíró kimérten.

– Ki terjeszt rólam ilyen gyalázatos pletykát?! – kiáltott fel sértetten Liang Fen. – Esténként sosem megyek sehová, ezt az idős gondnokpár is igazolhatja! Engem egyáltalán nem érdekelnek azok a könnyűvérű nők, én... Egyébként pedig honnan venném a pénzt az efféle kicsapongásra?

A bíró nem felelt. Fölkelt, és a kertkapuhoz lépett.

– Kijárt ide a tanácsos úr, amikor még jó egészségnek örvendett? – kérdezte.

Liang Fen a bíróra sandított, aztán így felelt:

– Nem, bíró úr, ez csak egy apró hátsó kert. Az a kis kapu ott a ház mögötti síkátorra nyílik. A nagy kert a tömb másik végében van. Bízom benne, nagytiszteletű uram, hogy nem adsz hitelt az engem érintő gonosz rágalmaknak. El sem tudom képzelni, ki lehet az, aki...

– Nem számít – fojtotta belé a szót a bíró. – Alaposan áttanulmányozom az összefoglalót, és majd értesítelek.

A fiatalember szívből megköszönte a segítséget, aztán kikísérte a vendéget az első udvarra, és segített neki beszállni a gyaloghintóba.

Amikor Di bíró visszaérkezett a járásfőnökségre, Hung törvénybiztos és Csiao Tai az irodájában várta.

– Bíró úr! – kiáltotta izgatottan Hung. – Csiao Tai fontos felfedezést tett Dzsang professzor házában.

– Ez jó hír – jegyezte meg a bíró, miközben helyet foglalt. – Mesélj, Csiao Tai, minek bukkantál a nyomára!?

– Igazán nem nagy dolog – mondta Csiao Tai lekicsinylően. – A fő dologban semmivel sem jutottunk előbbre. Újra végigkutattam a környéket az után a fura alak után, aki téged meglesett, aztán amikor a buddhista templomból visszért, Ma Dzsung is besegített. De színét se láttuk a fickónak, és egyáltalán semmilyen nyomra nem bukkantunk. Az ácsról sem sikerült kiderítenünk semmi újabbat. A háznagy azt mondja, két nappal az esküvő előtt hívta el Mao Jüant. Első nap készített egy dobogót a zenekarnak, aztán az őrházban aludt, a második napon megjavított pár bútordarabot, és rendbe hozta a nászi szoba tetejét, mert beázott. Megint a kapusnál aludt, a következő délelőtt a nagy ünnepi asztalon végezte el, amit kellett. Utána besegített a konyhán, és amikor az ünnepség elkezdődött, a személyzetnek segített be meginni a maradék bort. Hullarészegezen ment aludni. A háznép másnap reggel fedezte föl a lány holttestét, így aztán Mao kíváncsiságból ott maradt, amíg a professzor haza nem ért a fia kereséséből. Utána a háznagy látta még Maót az utcán azzal a halással beszélgetni, aki az ifjú Dzsang selyemövét megtalálta. Aztán elment, vitte magával a szerszámosládáját és a fejszójét. Ebben a három napon Dzsang professzor egyetlenegyszer sem beszélt személyesen Maóval, az utasításokat a gondnok adta át, a bért is ő fizette ki.

Csiao Tai megtépkedte kicsit a bajuszát, aztán folytatta:

– Délután, amíg a professzor pihent, körülnéztem a könyvespolcain. Találtam egy szép, illusztrált kötetet az íjászatról, ami nagyon érdekelt. Amikor visszatettem a helyére, megláttam egy régi könyvet, ami addig mögötte feküdt. Egy vei-csi-kiadvány volt.

Végiglapoztam, és a legutolsó oldalán felfedeztem azt a feladványt, amit a táncosnő ruhaujjában találtunk.

– Remek! – kiáltott fel Di bíró. – És elhoztad magaddal?

– Nem, bíró úr, úgy gondoltam, a professzor esetleg gyanakodni kezd, ha észreveszi, hogy hiányzik. Otthagytam Ma Dzsung testvért, hogy figyelje a házat, én meg elmentem a Konfucius templomával szemközti könyvesboltba. Amikor a címet kimondtam, a boltos rögtön elkezdett arról a bizonyos utolsó feladványról beszélni! Azt mondta, a könyvet hetven évvel ezelőtt adta ki Han Jüng-han nagyapja, egy bogaras öreg, akit az emberek csak Remete Han néven emlegettek. Híres mestere volt a játéknak, és azt a kézikönyvet a mai napig széles körben használják. Azon a legutolsó feladványon két nemzedék vei-csi-rajongói törték a fejüket, de még senki nem jött rá, mire jó. A könyvben semmilyen magyarázat nem szerepel mellette, ezért általános vélemény szerint a nyomdász véletlenül adhatta hozzá ezt az utolsó lapot. Remete Han váratlanul halt meg, amíg a könyv még a nyomdában volt, úgyhogy nem olvashatta át a levonatot. Vettem egy példányt, megnézheted magadnak, bíró úr.

Azzal átnyújtott egy megsárgult lapú, számarfüles kötetet.

– Ez nagyon érdekes történet! – örvendezett Di bíró, és máris mohón átfutotta az előszót. – Han nagyapja tényleg nagy tudású ember volt – jegyezte meg aztán. – Ez az előszó nagyon szokatlan, de annál kiválóbb stílusban íródott.

Átlapozta a könyvet, megállt az utolsó oldalnál, majd elővette a fiókjából a kurtizánnál talált feladványt, és összehasonlította a kettőt.

– Igen – bólintott. – Mandulavirág ennek a könyvnek egy példányából tépte ki a lapot. De miért? Milyen köze lehet egy hetven éve kinyomtatott vei-csi-feladványnak egy olyan összeesküvéshez, amelyet itt és most szőnek ebben a városban? Furcsa ügy ez!

Fejét csóválva tette be a könyvet és a kitépett lapot a fiókba. Aztán Hung felé fordult:

– Sikerült kiderítened valamit Liu Fei-póról?

– Semmi olyat, ami közvetlen kapcsolatban volna a két esettel, bíró úr. A lány váratlan halála és a holttest eltűnése persze beindította a pletykás kedvűek beszélőkéjét. Azt mondják, Liu biztos megérezte, hogy balszerencsét hoz az esküvő, ezért próbálta visszacsinálni. Az udvarház közelében van egy kocsmá, ott Liu gyaloghintájának egyik hordozójával megittam egy csésze bort. Azt mondta, Liu elég népszerű a személyzet körében; kicsit szigorú, de miután sokat utazik, mindent összevetve könnyű életük van. Egy furcsaságot mondott viszont. Azt állította, hogy Liu néha láthatatlanná válik.

– Láthatatlanná válik? – ámult el a bíró. – Ezt hogy értette?

– Hát – magyarázta Hung – állítólag többször előfordult már, hogy visszavonult a könyvtárszobájába, és amikor a háznagy később bement hozzá valamit megkérdezni, üresen találta a szobát. Utána az egész házat fölkutatta a gazdája után, de sehol nem bukkant a nyomára, miközben senki nem látta elmenni. Aztán vacsoraidőben egyszer csak szembejött vele a folyosón vagy a kertben. Amikor ez először fordult elő, a háznagy elmondta Liunak, hogy mindent tűvé tett érte, de mindhiába, mire az ura dührohamot kapott, és durván lehordta. Vakasi bolondnak, ostoba vénembernek titulálta, és azt állította, hogy mindvégig a pavilonban ücsörgött. Később, amikor ugyanez megismétlődött, a háznagy nem mert többet megjegyzést tenni.

– Attól tartok – mosolygott Di bíró –, az a hordozó egy kicsit túl sokat ihatott. Nos, ami az én két délutáni utamat illeti, először is Han Jüing-han megjegyzéseiből annyi kiderült, hogy a professzor azért vonult idő előtt nyugdíjba, mert egy diáklány a jó erkölcsbe ütköző cselekedettel vádolta meg. Han kitart amellett, hogy a professzor vétlen volt, na de szerinte Han-jüan minden vezető polgára nemes lélek! Tehát Liu vádja, miszerint Dzsang professzor rátámadt volna a lányra, talán mégsem olyan légbőlkapott, mint elsőre tűnt. Másodszor, Liang tanácsosnál lakik egy unokaöcs, akinek a kézírása feltűnően hasonlít „A bambuszliget diákja”-éra! Add ide valamelyik levelet!

A bíró előhúzta köntöse ujjából a Liang Fentől kapott összefoglalót, és összevetette a levéllel, amelyet Hung letett elé az

asztalra. Végül öklével az asztalra csapott, és ingerülten így szólt:

– Nem, megint ugyanaz a helyzet, amibe újra és újra beleütközünk ezzel a nyomorult ügygel! Valahogy nem áll össze! Nézd, ugyanaz a kalligráfiai stílus, ugyanolyan tintával, ugyanolyan fajta ecsettel íródott, de az ecsetkezelés mégsem ugyanaz, nem egészen ugyanaz! Pedig milyen logikus volna az egész. Az öreg tanácsos elméje eltompult, abban a nagy házban egy idős párt leszámítva nincsenek szolgálók. Ennek a Liang Fennek a lakrészéhez tartozik egy külön kis hátsó kert, amelynek a kapuja a ház mögötti sikátorra nyílik. Ideális helyzet, hogy titokban randevúzzon egy odakintről való hölgygel. Lehet, hogy a meggyilkolt kurtizán épp ott töltötte azokat a bizonyos délutánokat! A fiatalember akár egy boltban is összeismerkedhetett vele. Azt állítja, nem ismerte az ifjú Dzsangot, de pontosan tudja, hogy ennek nem tudunk utánajárni, hisz az, szerencsétlen, halott. Azon a listán, amit a professzorral írártál, Hung, nem szerepel a Liang név?

Hung megrázta a fejét.

– Ha Liang Fennek viszonya volt Mandulavirággal, akkor sem lehet ő a gyilkos, hiszen nem volt ott a hajón – jegyezte meg Csiao Tai. – És ugyanez vonatkozik Dzsang professzorra is.

Di bíró összefonta a karját a mellén. Hosszasan így töprengett leszegett állal. Végül megszólalt:

– Őszintén megvallom, hogy semmit nem tudok kihámozni az egészből! Menjetelek vacsorázni, utána Csiao Tai váltsa föl Ma Dzsangot a professzor házábanál. Te meg, Hung, kifelé menet szólj, hogy ide szolgálják föl nekem az esti rizst. Nem hagyom el az irodát, amíg végig nem olvastam a két ügygel kapcsolatos összes dokumentumot – hátha találok valami nyomot.

Egy darabig bosszúsan tépkedte a bajuszát, aztán folytatta:

– E pillanatban nem nagyon dicsekedhetünk az elméleteinkkel! Egy: gyilkosság a virágos hajón. Megölnek egy táncosnőt, nehogy figyelmeztetni tudjon egy készülő bűntényre. Összesen négy gyanúsított jöhet szóba: Han, Liu, Szu és Vang. A bűntény valahogyan összefügg egy megoldatlan játékeladvánnyal, amely

mindössze hetvenéves! A táncosnő egyébként titkos szerelmi viszonyt folytatott valakivel – de az is lehet, hogy ennek semmi köze a gyilkossághoz. A szerelmese vagy Dzsang doktor volt, aki ismerhette a levelek alján szereplő szerzői álnevet, vagy Liu Fei-po ugyanezért, azonkívül mert a kézírása hasonlít a levélíróéhoz, esetleg Liang Fen, akinek az írása szintén hasonlít, arról nem beszélve, hogy saját szobájában kiváló lehetősége adódott titokban találkozni a lánnyal. Kettő: egy kétségtelenül nagy tudású, ámde megkérdőjelezhető erkölcsű professzor megbecsteleníti a menyét, aki erre öngyilkosságot követ el. Ezután az ifjú férj szintén megöli magát. A professzor megkísérli tetemvizsgálat nélkül eltemettetni a holttestet, de egy ács gyanút fog, mert kicsit elbeszélgetett egy halással – jegyezd föl, Hung, hogy ne felejtsük el őt is megkeresni! –, viszont hamarosan az ácsot is megölik, még hozzá alighanem a saját fejszével! A professzornak pedig még arra is gondja van, hogy az ara holtteste nyomtalanul eltűnjön. Mindössze ennyi! De nehogy ti most azon kezdjétek el töprengeni, hátha van itt valami a levegőben! Ugyan már, dehogy, hiszen ez csak egy álmos kisváros, ahol soha nem történik semmi – legalábbis Han Jüng-han szerint. Na jó éjt!

KILENCEDIK FEJEZET

*Amelyben a bíró
egy teraszról gyönyörködik a holdban, majd éjszakai
kiruccanása során furcsa történetet hall*

Amikor Di bíró végzett a vacsorájával, megkérte a szolgát, hogy a teát a teraszon szolgálja föl neki. Lassan föllépdelt a széles márvány lépcsősoron, majd helyet foglalt a nagy, kényelmes karosszékben. A felhőket már elsöpörte a hűvös esti fuvallat, a telihold sugara kísértetiesen ragyogott a tó széles víztükrén.

A bíró belekortyolt a forró teába, a nemeztalpú cipőt viselő szolga pedig hangtalan léptekkel eltűnt. Di egyedül maradt a nagy teraszon. Elégedett sóhajjal lazított az öltözékén, hátradőlt, és felnézett a holdra.

Megpróbálta felidézni az utolsó két nap eseményeit. Némi bosszúságára azonban úgy találta, hogy nem tudja a gondolatait összpontosítani; lelki szemei előtt összefüggéstelen képsorok peregtek. A halott kurtizán tekintete, ahogy a víz alól rámered, a meggyilkolt ács borzalmasan elcsúfított koponyája, a nászi szoba ablakán át rá leső elgyötört arc – ezek kavartak körbe-körbe sebesen.

A bíró türelmetlenül föl pattant, és megállt a márvány mellvédnél. A város nyüzsgött alatta, távolról halkán idehallatszott a Konfucius temploma előtti piactér zivaja. Bizony, az ő városa ez, s benne a gondjaira bízott ezrek. Csakhogy alattomos gyilkosok lesnek mindenfelé, és ki tudja, miféle új gaztetteken törik a fejüket. Ő, a járásfőnök pedig nem képes megállítani őket.

Ingerülten járkált le-föl, kezét háta mögött összekulcsolva. Hirtelen megtorpant. Gondolkodott egy pillanatig, aztán megfordult,

és sietve otthagya a teraszt.

Üres dolgozószobájába visszaérvén felnyitott egy kiselejtezett ruhadarabokkal teli ládát. Kiválasztott egy kék gyapjúból készült, kifakult, rongyos köntöst. Miután magára öltötte ezt a csöppet sem tiszteletet parancsoló ruhadarabot, a tetejébe vett egy elnyútt, foltos zubbonyt, amit aztán egy madzaggal kötött meg a derekán. Levette gyorsan a fejfedőjét, kibontotta a kontyát, és egy piszkos ronggyal kötötte föl a haját. Miután ruhaujjába csúsztatott két füzér rézpénzt, kiment, és lábujjhegyen áthaladt a sötét udvaron. Az oldalajtón távozott a járásfőnökség tömbjéből.

A szűk kis sikátorban lehajolt, maréknyi port gyűjtött a tenyerébe, majd beledörzsölte a szakállába és oldalszakállába. Aztán átment a másik oldalra, és elindult lefelé a városba vezető lépcsősoron.

A piactéren zajosan kavargó tömeg kellős közepén találta magát. Nagy nehezen odafurakodott egy utcai árushoz, és vett egy avas olajban kisült fánkyszerűséget. Némi erőfeszítéssel legyűrt belőle egy falatot, a zsírt pedig szétkenete a bajuszán és az arcán.

Ide-oda ténferegve igyekezett ismeretséget kötni az arra lézengő csavargókkal, de úgy látszott, mindenki csak a maga dolgával törődik. Beszélgetésbe akart elegyedni egy húsgombócárussal, de még mielőtt szóra nyithatta volna a száját, az sietősen a markába nyomott egy rézpénzt, majd továbbcsietett, miközben teli torokból üvöltötte: „Itt a finom friss húsgombóc, csak öt rézpénz darabja!”

Di bíró arra gondolt, egy olcsó étkezdében talán jobb alkalma nyílik kapcsolatba kerülni ezekkel a figurákkal. Befordult egy szűk mellékutcába, ahol korábban tézstaételeket hirdető piros lámpást pillantott meg. Félrehúzta a piszkos függönyt.

Égett zsír és olcsó szesz szaga csapta meg az orrát. Jó tucatnyi napszámos ült a gyalulatlan deszkaasztaloknál, és nagy zajjal tömte magába az esti pirított tésztát. Di bíró leült egy padra az egyik sarokasztalhoz, és a kelletlenül odavánszorgó, ápolatlan felszolgálótól rendelt egy tál tésztát. Régóta tanulmányozta az alsóbb rétegeket, természetesen beszélte a nyelvüket, a felszolgáló mégis gyanakodva pillantott rá.

– Te meg honnan keveredtél erre, idegen? – kérdezte nyersen.

A bíró bosszúsan nyugtázta, hogy valamire nem gondolt: egy ilyen kis, zárt közösségben azonnal föltűnik, aki nem közülük való. Sietve így válaszolt:

– Délután érkeztem Csiang-peiből. Egyébként meg mi közöd hozzá?! Kihozod a tésztát, megkapod a pénzt, és ennyi. Na, mozogj!

A másik vállat vont, és bekiabálta a konyhába a rendelést.

Ekkor valaki durván félrerántotta a függönyt, és belépett két férfi. Az egyik testes alak volt buggyos nadrágban és ujjatlan zekében, amely hosszú, izmos karját egészen csupaszon hagyta. Arcát, amely szinte szabályos háromszög formájú volt, rövid, szögegyenes szakáll szegélyezte, bajusza égnek kunkorodott. A másik foltos ruhába bújt, vézna figura bal szemét fekete tapasz fedte. Utóbbi oldalba bökte a társát, és a bíróra mutatott. Egyenest odamentek az asztalához, és leültek mellé kétoldalt.

– Ki hívott, hogy ideüljete, rühes kutyák? – mordult rájuk a bíró.

– Pofa be, mocskos betolakodó! – sziszegte a nagydarab.

A bíró kés hegyét érezte az oldalában. A félszemű közelebb préselte magát hozzá. Orrfacsaró fokhagyma- és izzadságszag áradt belőle.

– A saját szememmel láttam – mondta megvetően –, hogy a piacon eltettél egy rézpénzt. Azt hiszed, majd mi, itteni koldusok elnézzük, hogy egy mocskos betolakodó kilopja a szánkból a falatot?

A bíró egy szempillantás alatt megértette, milyen botorságot művelt. Azzal, hogy a koldusok mesterségét gyakorolta anélkül, hogy csatlakozott volna a szervezetükhöz, súlyosan vétett az ősi íratlan szabály ellen.

A kés hegye egyre sürgetőbbben jelzett az oldalában.

– Gyere ki velem! – szólt reszelős hangján a tagbaszakadt férfi. – Hátul van egy csöndes udvar, ott majd a kések eldöntik, van-e jogod itt lenni!

Di bírónak lázasan járt az agya. Ökölvívásban jó, kardforgatásban kiváló, de az alvilágban divatos kespárbaj neki teljesen idegen terep. Hogy fölfedje magát, az szóba se jöhet: inkább meghalna, mintsem

hogy az egész megye rajta nevéssen! Akkor járhat a legjobban, ha itt és most belehergeli a haramiákat egy verekedésbe. A napszámosok valószínűleg beszállnának a csetepatéba, akkor pedig javulnak az esélyei. Nagy lendülettel földre taszította a félszeműt. Ugyanakkor jobb könyökével hátrafelé hirtelen elütötte a kést. Éles fájdalmat érzett az oldalában. De így már föl tudott ugrani, és öklével belevágott a késes arcába. Félrerúgta a padot, villámgyorsan megkerülte az asztalt, fölkapott egy kisszéket, maga elé emelte, mint egy pajzsot, közben az egyik széklábat kicsavarta. A két haramia vadul káromkodva föltápászkodott, és megindult felé. Hosszú késüket most már leplezetlenül villogtatták. A napszámosok odafordultak. Eszük ágában sem volt beszállni a küzdelembe, inkább elégedetten nekikészülődtek, hogy belépőjegy nélkül végignézhettek egy jó kis verekedést.

A tagbaszakadt férfi előrelendült a késsel. A bíró a kisszékkal háritott, aztán rögtönzött buzogányával ez ellenfél feje felé sújtott. Az sebesen elhajolt az ütés elől, de ebben a pillanatban a bejárat felől durva hang szólalt meg:

– Ki csinálja itt a felfordulást?

Enyhén hajlott hátú, csontvázszerű férfi közeledett a küzdőkhöz. A két haramia villámgyorsan eldugta a kést, és mélyen meghajolt. Az idős férfi fogantyús botjára támaszkodva megállt mellettük; tépett, ősz szemöldöke alatt ravaszul csillogó szeme szigorúan mérte föl a helyzetet. Noha viseltes barna köntöst és zsíros, köznapi fejfedőt viselt, tagadhatatlan tekintély áradt belőle. A magasabb haramiára pillantva keményen így szólt:

– Mi ez itt, Mao Lu? Tudod, hogy nálam a városon belül nincs gyilkolászás.

– Az a szabály, hogy a betolakodót meg kell ölni – mormogta amaz.

– Azt majd én döntöm el! – dörrent rá az öreg. – Mint a koldusok céhének feje, én felelek bizonyos dolgokért. Nem ítélek el senkit, amíg ki nem kérdeztem. Na ide hallgass, mit tudsz fölhozni a mentségedre?

– Csak egy falatot akartam bekapni, mielőtt nálad jelentkezem – felelte a bíró megbántottan. – Alig pár órája érkeztem ebbe az átkozott városba, de ha itt az ember egy adag tésztát se ehet meg békében, akkor jobb, ha vissza is megyek!

– Igazat beszél, főnök – szólt közbe a felszolgáló. – Az előbb mondta, hogy Csiang-peiből jött.

Az ősz szakállú tűnődve nézte a bírót, aztán megkérdezte:

– Pénzed van-e?

A bíró elővett a ruhaujjából egy füzér rézpénzt. A másik meglepő gyorsasággal kikapta a kezéből, majd nyájasan így szólt:

– A belépés díja fél füzér, de kivételesen elfogadok egy egészet, hogy lásd, nem haragszom. Minden este eljössz a Vörös Potykába, és átadod nekem az aznapi bevételed egytizedét. Ez a tagságid – mondta, azzal az asztalra hajított egy piszkos fabilétát, amin egy szám állt, meg valami titokzatos jelek. – Sok szerencsét!

A magas haramia dühösen nézett rá.

– Ha engem kérdezel... – kezdte.

– De nem kérdezlek – fojtotta belé a szót az öreg. – Ne felejtsd el, hogy én vettelek be, amikor az ácsok céhéből kirúgtak! Különben is: mit keresel itt? Nekem azt mondták, elmentél a Három Tölgy szigetére!

Mao Lu dörmögött valamit, hogy előbb meg kellett látogatnia egy barátját, mire a félszemű gúnyos ajakbiggyesztéssel fűzte hozzá:

– Aha, egy szoknyás barátját! Eljött a nőjéért, csak az betegnek teszi magát, azért van ilyen mocsok hangulatban!

Mao Lu csúnyán elkáromkodta magát.

– Na gyere, te marha! – morogta aztán a barátjának, azzal meghajoltak a főnök felé, és elmentek.

Di bíró szeretett volna az ősz szakállúval további beszélgetésbe bocsátkozni, de az láthatóan már rá sem hederített. Megfordult, majd hagyta, hogy az előzékeny felszolgáló az ajtóig kísérje.

A bíró visszaült iménti helyére. A felszolgáló letett elé egy adag tésztát és egy pohár bort.

– Szerencsétlen félreértés volt, testvér! – mondta csöppet sem barátságosan. – Tessék, egy kupa bor a tulajtól, ingyen! Térj be gyakran hozzánk!

Di bíró csendben ette a tésztát, és meglepetten nyugtázta, hogy egészen ízletes. Közben arra gondolt, hogy ez bizony jó lecke volt. Ha valaha még kilép az utcára álruhában, inkább vándordoktornak vagy jósnak adja ki magát, mert azok rendszerint csak pár napig maradnak egy helyen, és nem szerveződnek céhbe. Amikor végzett az evéssel, fölfedezte, hogy oldalán a seb még mindig vérzik. Kifizette a vacsorát, és elindult.

Bement egy patikába a piactér sarkán. Miközben a sebet tisztította, a patikus megjegyezte:

– Nagy szerencséd volt, barátom! Most megúszad egy kis karcolással. Gondolom, a másik fickó rosszabbul járt!

Tapaszt tett a sebre. A bíró fizetett öt rézpénzt, és elindult hazafelé. Ahogy lassan fölhágott a járásfőnökséghez vezető lépcsősoron, a boltosok már kezdték bezárni a faredőnyöket. Di megkönnyebbülten sóhajtott, amikor végre elérte a főkapu előtt elhaladó utcát. Miután meggyőződött róla, hogy egyetlen ór sincs a közelben, gyorsan átment az úton, és besurrant a kis sikátorba, ahonnan az oldalbejárat nyílt. Megtorpant, és egészen a falhoz lapult. Valamivel odébb, az ajtó előtt feketébe öltözött férfit pillantott meg. Az árnyalak előregörnyedt, nyilván a zárat vizsgálta.

Di bíró meresztgette a szemét, hogy lássa, mit csinál. A férfi egyszer csak fölegyenesedett, és a sikátor bejárata felé fordult. A fejét egészen bebugyolálta fekete sáljába, az arca nem is látszott. Amikor észrevette a bírót, sebesen megfordult, és megiramodott, de az három ugrással elérte, és megragadta a karját.

– Hagyj békén, mert ha nem, kiabálok! – nyüszített az alak.

A bíró döbbenetesen engedte el a karját. Nem férfi volt, hanem nő.

– Ne félj! – mondta gyorsan. – A járásfőnökséghez tartozom. Te ki vagy?

A nő habozott, aztán reszkető hangon így szólt:

– Úgy nézel ki, mint egy útonálló.

– Álruhában indultam különleges feladatra – mondta a bíró bosszúsan. – Halljam, mit keresel itt?!

A nő elhúzta kissé a sálat. Fiatal lány volt, csinos arca értelmet sugárzott.

– Sürgős ügyben beszélnem kell a járásfőnökkel – mondta.

– Akkor miért nem a főbejáratnál próbálkoztál? – kérdezte a bíró.

– A személyzetből senki nem tudhatja meg, hogy eljöttem a járásfőnök úrhoz – felelte a lány azonnal. – Azt reméltem, észrevesz valamelyik szolgáló, és megkérhetem, hogy vezessen a gazdája lakosztályához. Honnan tudhatom – kérdezte, miközben fürkészőn nézte a bírót –, hogy tényleg a járásfőnökséghez tartozol?

A bíró elővett egy kulcsot a köntöse ujjából, és kinyitotta az ajtót.

– Én vagyok a járásfőnök – szólt kurtán. – Gyere utánam!

A lánynak elállt a lélegzete. Egészen közel lépett a bíróhoz, úgy suttogta:

– Fűzbarka vagyok, Han Jüing-han lánya, bíró úr! Apám küldött. Megtámadták, megsebesült, nagyon kéri, hogy gyere el hozzá gyorsan! Azt mondta, a bíró úr kivételével senki nem tudhat erről, és hogy rendkívül fontos!

– Ki támadta meg? – kérdezte Di bíró meglepetten.

– Annak a kurtizánnak, Mandulavirágnak a gyilkosa! Kérlek, bíró úr, gyere most el hozzánk, nincs messze!

A bíró bement a kertbe, a falnál nőtt bokorról letört két szál vörös rózsát, aztán visszalépett a sikátorba, és a lánynak adta a virágot.

– Tűzd ezeket a hajadba, és vezess!

A lány engedelmeskedett, már indult is a sikátor torkolata felé. Ha az éjszakai őrjáráttal vagy kései járókelővel találkoznak, az majd azt hiszi, egy prostituált viszi haza a vendégét.

Rövid gyaloglás után megérkeztek a Han-udvarház pazar kapujához, de a lány gyorsan továbblépett, megkerülte a bíróval az épületet, és a konyhabejárónál állt meg. Elővett egy kis kulcsot a kebléből, kinyitotta az ajtót, és a bíróval a nyomában belépett. Kisebb kerten átvágva egy melléképülethez értek. Fűzbarka benyitott, és egy mozdulattal jelezte a bírónak, hogy lépjen be.

A kicsi, de annál fényűzőbben berendezett szoba hátsó falát majdnem teljes szélességében kitöltötte egy hatalmas, faragott szantálfából készült heverő. Han nagy halom selyempárna között feküdt; elkínzott, sápadt arcán reszketett az ablaknál álló teázóasztalon égő gyertya fénye. Amikor megpillantotta a bírót szokatlan öltözékében, rémült kiáltás szakadt ki belőle, és ki akart ugrani az ágyból. De a bíró gyorsan megnyugtatta:

– Ne ijedj meg, a járásfőnök vagyok! Hol sérültél meg?

– A halántékára kapott egy nagy ütést, bíró úr, az terítette le – magyarázta Fűzbarka.

A bíró leült egy zsámolyra az ágy mellé, a lány pedig törlőkendőt fogott, megnedvesítette a teázóasztalon álló forró vizes edényben, letörölte vele apja arcát, aztán rábökött a jobb halántékára. Di bíró előrehajolt, és látta, hogy valóban jókora kék folt éktelenkedik rajta. Fűzbarka rászorította a nedves kendőt apja sérülésére. Most, hogy fekete köpönyegét ledobta, a bíró látta, hogy valóban nagyon vonzó és finom ifjú hölgy. Aggódó tekintete pedig mindennél fényesebben bizonyította, mennyire szereti az apját.

Han tágra nyílt szeméből rettegés sütött, ahogy a bíróra nézett. Mintha egészen kicserélődött volna a délutáni találkozás óta; a korábbi gőgnek nyoma sem maradt. Kivörösödött, táskás szeme, szája szélének apró rángásai mély változásról árulkodtak. Rekedt hangon suttozta:

– Nagyon hálás vagyok, hogy idejöttél, bíró úr! Az este elraboltak!

Nyugtalan pillantást vetett az ajtó felé, aztán még halkabban hozzátette:

– A Fehér Lótusz!

Di bíró fölegyenesedett a kisszéken.

– A Fehér Lótusz! – hitetlenkedett. – Szamárság! Azt a szektát hosszú évekkel ezelőtt felszámolták!

Han lassan megrázta a fejét. Fűzbarka az asztalhoz lépett, hogy elkészítse a teát.

A bíró gyanakvóan pillantott a házigazdára. A Fehér Lótusz az egész országot behálózó összeesküvés volt valaha, azzal a céllal szervezték, hogy megdöntsék az uralkodóházat. A mozgalom élén elégedetlen főhivatalnokok álltak, akik azt hirdették, hogy az ég természetfeletti képességekkel ajándékozta meg őket, így sikerült bizonyos jelekből kiolvasniuk, hogy az uralkodóház hamarosan elveszíti égi felhatalmazását, és nekik kell új dinasztiát alapítaniuk. Becsvágyó és gonosz hivatalnokok, rablóbandafőnökök, katonaszökevények és volt rabok csatlakoztak a titkos társasághoz, amelynek a csápjai a birodalom legtávolabbi csücskébe is elértek. De áruló tervük kiszivárgott, és a hatóságok kemény fellépéssel csírájában fojtották el az összeesküvést. A vezetőket családotul kivégezték, a szervezet tagjait elfogták, és könyörtelenül megölték. Noha mindez még az előző császár uralkodása alatt történt, a lázadáskísérlet alaposan megrengette az egész birodalmat, és máig kevesen merik kimondani ezt a veszélyes, rettegett nevet. Arról viszont a bíró sosem hallott, hogy bárki megkísérelte volna újraéleszteni a császári ház elleni mozgalmat. Vállat vont, és megkérdezte:

– Tehát mi történt?

Fűzbarka odakínált egy csésze teát a bírónak, aztán apjának is töltött. Han mohón ivott, majd belekezdett:

– Vacsora után gyakran sétálok egyet a buddhista templom előtt, szeretem érezni a hús esti fuvallatot. Sosem viszek magammal kíséretet. Ma este is kevesen jártak arra, mint általában. A templom bejárata előtt elhaladtamban mindössze egy zárt gyaloghintóval találkoztam, amelyet hatan vittek. Egyszer csak valahonnan hátulról vastag zsákot dobtak a fejemre. Még föl se ocsúdtam, már hátrakötötték a kezemet, fölemeltek, és belöktek a gyaloghintóba.

Aztán a lábamat is összekötözték, és gyors tempóban elindult a gyaloghintó. A fejemre húzott vastag szövet miatt semmit nem hallottam, és úgy éreztem, megfulladok. Összekötözött lábammal rugdalni kezdtem a gyaloghintó oldalát, mire valaki kicsit meglazította a zsákot, úgyhogy újra kaptam levegőt. Nem tudom, meddig tarthatott az út, de szerintem legalább egy órát. Végül letették a gyaloghintót. Ketten durván kirángattak belőle, és fölvittek egy lépcsőn. Hallottam, hogy kinyílik egy ajtó. Letettek a földre, elvágta a bokámon a kötelet, és a saját lábamon bevezettek. Lenyomtak egy karosszékbé, aztán a zsákot is levették a fejemről.

Mély levegőt vett, majd folytatta:

– Négyszög alakú ébenfa asztalnál találtam magam, egy kis szobában. Az asztal másik oldalán zöld köntöst viselő férfi ült. A fejét váll alá érő fehér csuklya borította, csak a szemeknek vágta rajta két nyílást. Félig még kába voltam, dadogva kezdtem tiltakozni. De a férfi öklével dühösen az asztalra csapott, és...

– Milyen volt a keze? – szakította félbe Di bíró.

Han habozott. Gondolkozott kissé, csak aztán válaszolt:

– Nem tudom, bíró úr! Vastag vadászkesztyűt viselt. Egyáltalán semmit nem találtam, amiről azonosíthattam volna, bő zöld köntöse lazán lógott rajta, úgyhogy a teste alaktalan tömeg volt, a hangját eltompította a csuklya. Hol is tartottam? Igen, megvan. Félbeszakította a tiltakozásomat, és azt mondta: „Vedd ezt figyelmeztetésnek, Han Jüing-han! Az este a táncosnő mondott neked valamit, amit nem kellett volna. Láttad, mi történt vele. Nagyon bölcsen tetted, hogy nem adtad tovább a járásfőnöknek. Nagyon bölcsen! A Fehér Lótusz hatalma nagy. Bizonyítja ezt, ahogy a szeretődöt, Mandulavirágot kivégeztük!”

Han ujjhegyével megtapogatta a zúzódást a halántékán. Fűzbarka odasietett hozzá, de ő megrázta a fejét, és panaszos hangon folytatta.

– A leghalványabb fogalmam sem volt, miről beszél ez az ember, bíró úr! Még hogy a táncosnő az én szeretőm, na ne! És te tudod a legjobban, hogy az egész vacsora alatt alig szólt hozzám! Mondtam is a férfinak, hogy képtelenséget beszél. Nagyot nevetett, mondhatom

lidércesen hangzott a csuklya mögül. Aztán azt mondta: „Ne hazudj, Han! Semmi értelme! Elismételjem szóról szóra, mit mondott neked a lány? Ide hallgass! Azt mondta: »Találkoznunk kell később. Veszélyes összeesküvést szőnek ebben a városban!« – Amikor a döbbenettől némán rámeredtem, hogy mi ez a badarság, csúfondáros hangon folytatta: – Erre nincs mit mondanod, igaz, Han? A Fehér Lótusz mindent tud! És bármit véghez tudunk vinni, ahogy ezt ma este tapasztaltad. Engedelmeskedj, Han, felejtsd el, amit a lány mondott, felejtsd el az utolsó szóig, méghozzá örökre! – Jelt adott valakinek, aki biztosan mindvégig a székem mögött állt, aztán folytatta: – Segíts ennek a kéjencnek felejteni, de ne finomkodj!” És akkor kaptam egy rettenetes ütést a fejemre, és elvesztettem az eszméletemet.

Han nagyot sóhajtott, majd így zárta az elbeszélést:

– Amikor magamhoz tértem, a házam hátsó bejárata előtt feküdtem a földön. Szerencsére nem járt arra egy lélek sem. Föltápászkodtam, és sikerült beérnem ebbe a kis dolgozószobába. Hívtam a lányomat, megkértem, hogy azonnal menjen el érted. Az életem forog kockán! És meg vagyok győződve róla, hogy a Fehér Lótusznak mindenütt megvannak a kémei, még a járásfőnökségen is!

Hátradőlt a párnáin, és lehunyta a szemét.

– Hogy nézett ki a szoba?

Han felnyitotta a szemét. Összeráncolta a homlokát, látszott, hogy nagyon gondolkodik. Kis idő múltán válaszolt:

– Keveset láttam belőle, csak annyit, amennyi előttem volt, de az az érzésem, kicsi, hatszög alakú helyiség lehetett. Nézhettem volna kerti pavilonnak, de ahhoz túl levegőtlen volt. A négyszögletű teázóasztalon kívül egyetlen bútordarab látszott: egy feketére lakkozott szekrény, a csuklyás férfi mögött, a falnál. És most, hogy visszagondolok: mintha a falon kifakult, zöld drapéria lógott volna.

– Van valami sejtésed, merre vittek az emberrablók? – kérdezte Di bíró.

– Csak bizonytalan benyomások – felelte Han. -A támadástól először annyira megzavarodtam, hogy nem is figyeltem nagyon, de

biztos vagyok benne, hogy többé-kevésbé kelet felé haladtunk. Azt hiszem, leereszkedtünk valamilyen lejtőn, aztán az út háromnegyed részét egy szinten tettük meg.

Di bíró fölállt. Lüktetett a seb az oldalán, szeretett volna mielőbb hazaérni.

– Nagyra értékelem, hogy késedelem nélkül beszámoltál az esetről – mondta. – Hajlamos vagyok azt gondolni, hogy valaki szörnyű tréfát űzött veled. Akad esetleg olyan ellenséged, akitől kitelik ilyen rosszul időzített, rossz ízű és rendkívül felelőtlen ugratás?

– Nekem nincsenek ellenségeim! – méltatlankodott Han. – És hogy tréfa? Biztosíthatlak róla, hogy a fickó halálosan komolyan beszélt!

– Azért gyanakodtam valami ostoba ugratásra, mert végül arra a következtetésre jutottam, hogy mégis valamelyik evezős lehetett a kurtizán gyilkosa. Föltűnt köztük egy gazfickó, aki láthatóan nagyon kényelmetlenül érezte magát, amikor kifaggattam. Azt hiszem, a bíróság előtt kell kivallatnom a legnagyobb szigorral.

Han arca egészen felderült.

– Látod, én rögtön mondtam, bíró úr! – kiáltotta diadalmasan. – Ahogy meghallottuk a gyilkosság hírért, a barátaimmal együtt az első pillanattól biztosra vettem, hogy az evezősök között kell keresni a tettest! Igen, ha most jobban belegondolok, hajlok arra, hogy egyetértsek: valóban csak ostoba vicc lehetett az elrablásom. Megpróbálok kitalálni, ki járatta velem ilyen csúnyán a bolondját.

– Én is vizsgálódom majd egy keveset – bólintott a bíró. – Természetesen nagyon diszkréten. És majd értesítelek, ha találtam valamit.

Han ezt látható örömmel fogadta. Rámosolygott a lányára.

– A kapus biztos alszik már – mondta. – Vezesd ki a bíró urat a főbejárathoz! Nem illendő, hogy a járásfőnökünk a hátsó kapun távozzon, mint egy tolvaj!

Összekulcsolta kövérkés kezét, és nagy sóhajjal visszadőlt a párnákra.

TIZEDIK FEJEZET

*Amelyben egy elbűvölő kísérő
múltbéli relikviákat mutat a bírónak, és bizalmas
beszélgetés zajlik a Buddha orra előtt*

Fűzbarka kis meghajlással előreengedte a bírót; egy koromsötét folyosóra léptek ki.

– Nem merek gyertyát gyújtani – súgta a lány –, apám feleségei itt alszanak a közelben. De majd én vezetlek.

A bíró érezte, hogy egy kis kéz az övé után nyúl. Ahogy Fűzbarka óvatosan húzta maga mögött a vendéget, lebbenő selyemköntöse súrolta a férfi durva ruháját, és a bíró orrát finom orchideaparfüm illata csapta meg. Elég különös helyzetnek tetszett.

Amikor kiértek egy nagy, kövezett udvarra, Fűzbarka elengedte a kezét. A holdfény itt már elég volt, hogy lássanak valamit. Jobboldalt nyitott ajtó látszott, sápadt fény áradt ki rajta. A levegőben indiai füstölő nehéz szaga terjengett. A bíró megtorpant, és suttogva kérdezte:

– Át tudunk arra menni úgy, hogy ne vegyenek észre?

– Hogyne! – felelte a lány. – Az a mi kis buddhista szentélyünk, még a dédnagyapám építette. Buzgó buddhista volt, és szigorúan meghagyta, hogy az oltáron éjjel-nappal égjen egy lámpa, és hogy az ajtót sose csukják be. Nincs bent senki. Szeretnéd megnézni?

Di bíró készségesen igent mondott, noha nagyon kimerültnek érezte magát. Ezt a lehetőséget nem hagyhatja ki, hogy többet megtudjon a rejtélyes vei-csi-feladvány szerzőjéről.

A helyiség több mint felét a hátsó falhoz épített négyszög alakú, magas oltár foglalta el. Elülső oldalán jó fél négyzetméteres zöld

nefritkő tábla állt gondosan vésett felirattal, a tetején hatalmas, aranyozott szobor: a Buddha törökülésben, lótusztrónon. A magasan, a mennyezet közelében derűsen mosolygó arc alig volt kivehető a félhomályban. A falakat a Buddha életéből vett jelenetek festményei borították, az oltár előtt, a földön kerek imapárna feküdt. Kovácsoltvas állványon olajlámpa égett.

– Ezt a szentélyt a dédnagyapám személyes felügyelete mellett építették – magyarázta látható büszkeséggel a lány. – Nagyon bölcs és jó ember volt, bíró úr! A családban afféle legendás alak lett. Esze ágában nem volt letenni a hivatalnokvizsgákat, szívesebben élt itt elvonultan, és szentelte minden idejét mindannak, ami érdekelte. Az itteniek ezért el is nevezték Remete Hannak.

Di bíró örömmel látta ezt a lelkesedést. Manapság olyan kevés fiatal nőt érdekelnek a családi hagyományok.

– Ez a Remete Han nagy vei-csi-játékos volt, jól tudom? – kérdezte. – Ti is kedvelitek ezt a játékot apáddal?

– Nem, bíró úr – válaszolt a lány –, mi kártyázni vagy dominózni szoktunk. A vei-csi túl sok időt visz el, és csak ketten játszhatják. Látod azt a feliratot, bíró úr? Remete Han kezügyessége is legendás volt, elsőrangú vésnöknek tartották. Nézd, ezt a feliratot személyesen ő készítette.

Di bíró közelebb lépett az oltárhoz, és hangosan felolvasta az írást:

„Imígyen szólt a Megvilágosodott: az, ki engem akar követni, terjessze buzgón itt a földön minden élőknek a Legfőbb Igazságot! Általa az emberek sokasága felfogj a majd üzenetemet, miszerint ha bánat csak, mi vállukat nyomja és fájdalom, az mind nem létező. Eméssze meg jól a Legfelsőbb Igazság egyedül érvényes szavait sorban; másokat így megmentvén, a Nirvánába vezető szűk kapun belépve maga is örök nyugalmat lel azon túl.”

A bíró bólintott, és így szólt:

– Remete Han mestermunkát végzett, és a szöveg, amelyet kiválasztott, magasztos gondolatot fejt ki. Én magam rendíthetetlen

követője vagyok nagy tanítónknak, Konfuciusnak, de készséggel ismerem el, hogy a buddhista tanokban is sok csodálatra méltó gondolat akad.

Fűzbarka tisztelettel nézte a táblát.

– Természetesen ekkora nefritkövet lehetetlen volt találni – mondta. – Ezért Remete Han minden szót egy kis négyszög alakú kőbe vésett, ezeket illesztették aztán össze mint egy mozaikot. Igazán rendkívüli ember volt, bíró úr! Hatalmas gazdagságot halmozott fel, de miután váratlanul meghalt, a kincseskamrát, ahol az aranyrudakat tartotta, üresen találták. A feltételezések szerint titokban minden aranyát szétosztotta jótékony szervezetek között még életében. A családnak különben sem lett volna rá szüksége, mert nagy értékes birtokai is voltak, ezek azóta is a mi tulajdonunkban vannak, és a jövedelmük bőségesen fedezi minden szükségletünket.

Di bíró érdeklődéssel méregette a lányt: valóban nagyon vonzó ifjú teremtés, finoman metszett arca természetes nemességet sugároz.

– Ha ennyire érdeklődsz az elmúlt korok iránt, gondolom, ismerted Liu Fei-po lányát, Holdtündért – jegyezte meg a bíró. – Apja szerint ő is szorgalmas diák volt.

– Igen, bíró úr – mondta Fűzbarka halkán. – Nagyon jól ismertem. Gyakran eljött ide hozzám. Magányosnak érezte magát, mert apja gyakran utazott el a városból. Merész és erős lány volt, jó vadász, nagyszerű lovas. Lehet, hogy fiúnak kellett volna születnie! Apja mindig bátorította, támogatta. Nagyon szerette. Nem tudom megérteni, mi okozhatta a halálát, ráadásul ilyen fiatalon!

– Mindent megteszek, hogy ezt kiderítsem! – felelte Di bíró. – Te pedig sokat segíthetsz ebben, ha mesélsz még róla. Azt már mondtad, hogy testgyakorlásban kiváló volt, de ha jól tudom, eljárt Dzsang professzor egyik kurzusára is.

– Azt hiszem, nyugodtan elmondhatom, mert itt nálunk minden asszony tudja – felelte a lány kis mosollyal –, hogy Holdtündér irodalmi érdeklődése akkor lobbant fel, amikor megismerkedett Dzsang tanársegéddel. Az a fiatalember nagyon nagy hatással volt rá,

ő pedig rávette az apját, hadd járhasson az órákra, hogy gyakrabban találkozzanak. Nagyon szerették egymást, és most mind a ketten...

Szomorúan megcsóválta a fejét. A bíró várt egy kicsit, mielőtt folytatta:

– Le tudnád nekem írni, milyen volt, hogy nézett ki? Biztosan hallottad, hogy a holtteste eltűnt.

– Ó, nagyon kedves és szép lány volt! – kiáltott fel Fűzbarka. – És erős is, nem olyan vézna, mint én. Hasonlított arra a szerencsétlenül járt táncosnőre, Mandulavirágra.

– Te ismerted azt a kurtizánt? – kérdezte a bíró meglepetten.

– Nem! – felelte Fűzbarka. – Sosem beszéltem vele. De apa gyakran hívta ide a házhoz, hogy a vendégeket szórakoztassa a nagyteremben, én pedig, amikor csak lehetett, bekukucskáltam az ablakon, mert olyan gyönyörűen táncolt. Mandulavirágnak ugyanolyan ovális volt az arca, ugyanolyan ívelt a szemöldöke, mint Holdtündérnek, és ugyanolyan szép az alakja – akár ha testvérek lettek volna. Csak a szeme, az volt egészen más. Attól a szempártól megijedtem egy kicsit, bíró úr. Ott álltam kint a sötét folyosón, többször is, ahol egészen biztosan nem láthatott. Mégis gyakran egyenest a szemembe nézett, amikor az ablak előtt eltáncolt. Titokzatos, átható volt a tekintete. Szegény lány, milyen rémes életet élt! Hogy bármikor mutogatnia kelljen magát idegen férfiak előtt... És most ilyen szörnyű módon végezte. Szerinted lehet, hogy a tó... hogy a tómélyi szörny volt?

– Nem hinném – válaszolta a bíró. – De gondolom, Szu céhmestert nagyon lesújtotta a halála. Úgy láttam, nagyon kedveli a lányt.

– Szu csak távolról csodálta! – mosolygott Fűzbarka. – Amióta az eszemet tudom, jár hozzánk. Rettentő félénk ember, és mindig rémesen feszélyezi a hatalmas testi ereje. Egyszer teljesen véletlenül összetört a kezében apa egyik értékes teáscsészéje. Még mindig nem házasodott meg, halálosan retteg a nőktől! Vang céhmester, na, ő viszont egészen más! Azt mondják, imádja a női társaságot. De jobb, ha abba hagyom. Még azt fogod hinni, hogy egy rémes pletykászák vagyok. Nem akarlak tovább föltartani, bíró úr!

– Épp ellenkezőleg! – vágta rá Di bíró. – Nagyon hasznos ez a beszélgetés. Szeretek minél többet megtudni azokról, akiknek bármi köztük lehet valamilyen bűnügyhöz. Liu Fei-póról még egyáltalán nem esett szó. Mit gondolsz, tőle esetleg többet megtudhatok a kurtizánról?

– Nem valószínű, bíró úr. Biztos, hogy ismerte, mert hiszen Mandulavirág sokszor táncolt díszvacsorákon. De Liu úr olyan komoly, csendes ember, a legkevésbé sem vonzza a könnyelmű szórakozás. Mielőtt megépítette a nyári villáját itt a városban, egy jó hétig nálunk lakott. Az összejöveteleken mindig azt láttam, hogy csak ül magában, és süt az arcáról az unalom. Az üzleti ügyeket leszámítva csak a régi könyvek és kéziratok érdeklik, azt mondják, otthon, a fővárosban hatalmas gyűjteménye van belőlük. Meg persze a lánya! Ha apám róla kérdezte, azonnal földerült az arca. Ez összekapcsolta kettejüket, mert apának is én vagyok az egyedüli gyereke. Holdtündér halála borzasztó csapás szegény Liu úrnak, apa azt mondja, azóta egészen más ember lett...

Fűzbarka a kovácsoltvas állványhoz lépett, kivett alóla egy cserépkorsót, és feltöltötte a lámpásban az olajat. Di bíró elgondolkodva nézte a lány finom arcélét, karcsú kezének kecses mozdulatait. Apjával nyilvánvalóan nagyon szoros a kapcsolata, de Han egész biztosan mindent megtesz, hogy lánya elől elrejtse gonosz természetét. Az imént hallott képtelen emberrablás-mese után a bíró most gyilkossággal és alattomos megfélemlítési kísérlettel gyanúsította Hant. Elnyomott magában egy szánakozó sóhajt, és megkérdezte:

– Csak hogy teljes legyen a névsor: találkozótál-e valaha az öreg Liang tanácsossal vagy az unokaöccsével?

Fűzbarka hirtelen mélyen elpirult.

– Nem – válaszolta sietve. – Apa egyszer tisztelgő látogatást tett a tanácsosnál, de ő soha nem járt nálunk. Hát persze nem is kellett volna, egy ilyen magas rangú hivatalnok...

– Azt hallottam – jegyezte meg a bíró –, hogy az ifjú unokaöcs meglehetősen kicsapongó életet él.

Beszélgetés egy buddhista kápolnában

– Ez aljas rágalom! – csattant fel dühösen a lány. – Liang Fen nagyon komoly fiatalember, és rendszeresen jár a templom könyvtárába dolgozni!

Di bíró fürkészőn nézte.

– Honnan tudod? – kérdezte.

– Ó, hát néha elmegyek anyámmal a templomkertbe sétálni – felelte Fűzbarka –, és láttam ott párszor Liang urat.

Di bíró bólintott.

– Han kisasszony, nagyon hálás vagyok ezért a rengeteg hasznos információért – mondta.

Az ajtó felé fordult, de Fűzbarka gyorsan odalépett hozzá, és halkán azt mondta:

– Nagyon remélem, bíró úr, hogy megtalálsz azokat a szörnyű alakokat, akik apával ilyen csúnyán elbántak. Én nem hiszem, hogy tréfa volt. Apa kicsit merev és szertartásos, de igazán olyan jó ember, és soha senkiről nem gondol rosszat. Nagyon aggódom miatta, szerintem valahol lehet egy ádáz ellensége, úgy, hogy ő még csak nem is sejtí. Bántani akarják, bíró úr!

– Minden figyelmemet az ügynek szentelem, ebben biztos lehetsz – mondta nyomatékkal Di bíró.

Fűzbarka ezt hálás pillantással nyugtázta.

– Szeretnék valamit adni neked, nagytiszteletű uram. Egy kis emléket a Remete Han szentélyében tett látogatásról. De semmiképp ne szólj róla apának, mert ilyet csak a mi családunk tagjai kaphatnak!

Gyorsan az oltárhoz lépett, és egy kis oldalsó mélyedésből papírtekerceset vett elő. Lefejtett róla egy lapot, és mély meghajlással átadta a bírónak. Az oltár feliratának gondosan megrajzolt másolata volt.

Di bíró összehajtogatta, és a ruhája ujjába mélyesztette.

– Nagyon megtisztel ez az ajándék – mondta komolyan.

Örömmel állapította meg, hogy a lány még mindig viseli hajában a két rózsát. Nagyon jól állt neki. Fűzbarka hosszú, kanyargós folyosón át a főbejárathoz vezette, aztán kinyitotta előtte a súlyos kaput. Di bíró szó nélkül meghajtotta a fejét, és kilépett a kihalt utcára.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

*Amelyben Ma Dzsungnak kellemetlen
élményben van része, Di bíró pedig elhagyja a várost,
hogy körülnézzen a járásban*

Másnap, amikor hajnalhasadtával két szolga bement felsöpörni a dolgozószobát, Di bíró ott aludt a pamlagon. A szolgák gyorsan visszahúzódtak, és figyelmeztették a hivatalsegédet is, aki jött, hogy elkészítse a reggeli teát.

A bíró egy órával később ébredt föl. A pamlag szélén ülve óvatosan fölszedte a tapasz egyik sarkát, és megvizsgálta a sebet az oldalán. Úgy látta, szépen gyógyul. Fölkelt, kinyújtóztatta elgémberedett tagjait, sebtében megmosdott kicsit, leült az íróasztalához, és tapsolt. Amikor a szolga megjelent, utasította, hogy hozza a reggelit, és hívja be a három segédjét.

Hung, Ma Dzsung és Csiao Tai leült a három kisszékre. Amíg a bíró reggeli rizsadagját fogyasztotta, Hung kezdte a beszámolót. Épp most ért vissza Kung teakereskedőtől, aki elmesélte, hogy amikor az ifjú Dzsang selyemövét megpillantották, az annyira lesújtotta őket, hogy a halásztól, aki megtalálta, eszükbe sem jutott megkérdezni a nevét. Vagyis nem lesz könnyű őt megtalálni.

Aztán Ma Dzsung jelentette, hogy az éjjel semmi említésre méltó nem történt a Dzsang-udvarházban, reggel pedig Csiao Taival együtt eljöttek, és két poroszlót hagytak hátra.

Di bíró letette az evőpálcikát. Miközben teáját kortyolgatta, elmesélte ségédeknek az kifőzdében történeteket. Ma Dzsung arcáról mindvégig lerítt a csalódottság.

– Miért nem vittél magaddal erre a kirándulásra, bíró úr? – kiáltott fel, amikor a történet véget ért.

– Nem, Ma Dzsung – szólt a bíró –, egyedül is túl nagy feltűnést keltettem! Mao Luval egyébként lesz alkalmad megismerkedni. Szeretném, ha idehoznád, ellenőrizni akarom, találkozott-e a nagybátyjával azon az éjszakán, amikor meggyilkolták, és arra is kíváncsi vagyok, tud-e valamit Holdtündér haláláról. Menj most el a Vörös Potykához címzett fogadóba, kérdezd meg a koldusok főnökétől, hol találod Mao Lut. Fogd el, és hozd ide. És ha már arra jársz, adj az ősz szakállúnak két ezüstöt, jót tett velem. Mondd meg, hogy azért kap jutalmat a járásfőnökségtől, mert a fülünkbe jutott, hogy szigorú rendet tart a koldusok között.

Ma Dzsung már indult volna is, de a bíró fölemelte a kezét.

– Egy pillanat! – mondta. – Még nem fejeztem be a történetet. Elég hosszú éjszakánk volt.

Ezután elmesélte a Han Jüng-hannal folytatott beszélgetését. A Fehér Lótusz Szövetségét nem említette, ezzel a rettegett névvel nem szabad felelőtlenül dobálózni. Annyit tett csak hozzá, hogy az emberrabló egy nagy hatalmú rablóbanda főnökének mondta magát. Amikor meséje végére ért, Csiao Tai kitört:

– Ilyen képtelen történetet még életemben nem hallottam! Gondolom, egy szót sem hittél el abból, amit ez a gazember összehordott, bíró úr!

– Han Jüng-han hidegvérű és agyafúrt bűnöző – felelte Di bíró nyugodtan. – Természetesen hallotta, amit a táncosnő nekem mondott a virágos hajón, csak úgy tett, mintha aludna. Így aztán azt is tudta, hogy aljas összeesküvését a lány fölfedni készült előttem. Amikor tegnap délután elmentem hozzá, szerette volna elérni, hogy eltussoljam ezt a gyilkossági ügyet. Miután megértette, hogy erre nem tud rávenni, úgy döntött, megpróbál megfélemlíteni. Ezen mesterkedett tegnap este. Méghozzá nagyon ügyesen! Szándékosan mesélt ennyire valószínűtlen történetet; nem azért, hogy rászedjen, hanem mert úgy akarta becsomagolni a fenyegetését, hogy ne vádolhassam megfélemlítési kísérlettel. El tudjátok képzelni, mit tartanának rólam a feletteseim, ha erre az képtelen mesére hivatkozva vádolnám be Hant! Azt mondanák, ha Han tényleg meg

akart volna téveszteni, biztosan kiagyal valami sokkal jobb történetet. Ráadásul nagyon ügyesen rendezte meg a jelenetet: ahogy a lánya jelenlétében mondta el az egészet, ahogy megmutatta nekünk a sérülését, amit persze ő okozott saját magának. Látjátok, milyen veszélyes alakkal van dolgunk?!

– Kínvallatás! Az kell a kövér disznajának! – kiáltotta Ma Dzsung dühösen.

– Sajnos szemernyi közvetlen bizonyítékunk sincs! – felelte Di bíró. – Nem kínozhatunk meg valakit, ha semmilyen komoly bizonyíték nincs a kezünkben. És nem lesz egyszerű azt a bizonyos bizonyítékot megszerezni. Mindenesetre jeleztem Hannak, hogy megértettem a célzást: közöltem vele, hogy az egyik evezőst gyanúsítom. Remélem, Han most azt képzei, sikerült rám ijesztenie, ezért vigyázatlanabb lesz, és elkövet valami hibát.

Hung, aki eddig hallgatott, most megkérdezte:

– Egészen biztos vagy benne, hogy senki nem állt az asztalod mögött, amikor Mandulavirág hozzád beszélt, bíró úr? Egy felszolgáló esetleg vagy egy kurtizán?

Di bíró nagyon komolyan nézett rá. Aztán lassan válaszolt:

– Nem, Hung, azt nem mondhatom, hogy biztos vagyok benne. Legalábbis ami a felszolgálókat illeti. Annyit tudok csak, hogy a kurtizánok semmiképpen sem lehettek, mert mind az őt a látókörömben volt. De ami a felszolgálókat illeti... Az embernek általában föl se tűnik a jelenlétük...

Elgondolkodva sodorgatta bajuszát.

– Ez esetben, bíró úr – folytatta Hung –, számolnunk kell azzal a lehetőséggel is, hogy Han igazat mondott. Mi van, ha egy felszolgáló hallotta, amit neked mondott a táncosnő, de tévesen azt hitte, hogy Hannak szól, miután Mandulavirág kettőtök között állt, és hátulról esetleg nem látszott, hogy Han közben elbóbiskolt. Márpedig ha a felszolgáló az összeesküvő cinkosa, akkor figyelmeztethette, az pedig meggyilkolta a lányt. Ugyanakkor a gyilkosnak az is fontos volt, hogy Han nehogy elárulja neked, amit a lánytól hallott, ezért elrabolta, és halálosan megfenyegette.

– Teljesen igazad van, Hung! – bólogatott Di bíró, de aztán gyorsan hozzátette: – Várjunk csak, nem! Tisztán emlékszem, hogy Mandulavirág „jó uram”-nak szólított – vagyis világos, hogy hozzám beszélt, a bíróhoz!

– Lehet, hogy a fickó nem értett mindent, amit a lány mondott – érvelt Hung. – És biztos az első mondat után elsietett onnan, tehát a társasjátékra vonatkozó utalást már nem hallotta. Hiszen azokat a szavakat Han elrablója már nem idézte.

Di bíró nem felelt. Hirtelen komoly aggodalom töltötte el. Ha nem pusztán kitaláció, amit Han előadott, akkor az is igaz lehet, hogy újraéledt a Fehér Lótusz! Ezt a félelmetes nevet a legelvetemültebb bűnöző sem venné a szájára csak úgy. Akkor viszont a kurtizán az uralkodóház elleni gálád támadás tervét fedezte fel! Egek, ez sokkal komolyabb, mint egyszerű gyilkossági ügy, itt országos méretű összeesküvésről van szó, amely az államrendet veszélyezteti! Nagy erőfeszítéssel fegyelmezte magát, és higgadtan így szólt:

– Az egyetlen, akitől megtudhatjuk, állt-e mögöttem valaki vagy sem, Szellőrózsa. Ma Dzsung! Ha behoztad Mao Lut, jutalmul elmehetnél a Fűzfa-negyedbe, és elbeszélgethetnél Szellőrózsával. Mesélje el neked pontról pontra, hogyan fedezte fel, hogy Han elszunnyadt, hogyan ment el, hogy hozzon neki bort. Mindent a legapróbb részletekig. És valamikor, mintegy véletlenül ejtsd el a kérdést, hogy eközben ki állt mögöttünk. Ügyes légy!

– Igyekszem, bíró úr! – rikkantott Ma Dzsung boldogan. – Indulok is, még mielőtt Mao Lu elhagyja a barlangját.

Az ajtóban majdnem összeütközött a vezető írnnokkal, aki egy nagy paksaméta iratgyűjtővel érkezett. Miután letette az asztalra, Hung törvénybiztos és Csiao Tai közelebb húzta a székét, és elkezdte szétválogatni a papírokat. Aztán segítettek a bírónak mindet végigtanulmányozni. Jó adag elintéznivaló gyűlt össze ezen a reggelen, alaposan elment az idő, mire az utolsó iratgyűjtőt is becsukták.

A bíró hátradőlt, megvárta, hogy Hung teát töltsön neki, aztán így szólt:

– Képtelen vagyok kiverni a fejemből ezt az emberrablást. Azon túl, amit Ma Dzung megtudhat Szellőrózsától, még egy módon utánajárhatunk Han történetének. Menj át a törvényhivatalba, hozz egy jó térképet a járásról!

A törvénybiztos jókora tekerccsel a hóna alatt tért vissza. Csiao Tai segített neki kigöngyölni. Végigterítették az asztalon Han-jüan részletes, gondosan színezett, rajzos térképét. Di bíró figyelmesen tanulmányozta, aztán mutatoujjával rábökött:

– Látjátok? Ez itt a buddhista templom, ahol állítólag elrabolták Hant. Szerinte onnan kelet felé haladtak. Ez elképzelhető, mert arra egy szakaszon vízszintes út vezet a villanegyeden keresztül, aztán lefelé a hegyoldalban, amíg ki nem ér a sík terepre. Ha az emberünk igazat mond, csakis erre vihették. Mert a városközpont felé mindenképpen föltűnt volna neki, hogy meredek lépcsőkön döcögnek lefelé, ha pedig északnak vagy nyugatnak indulnak, akkor egyre följebb jutottak volna a hegyekbe. De ő azt állítja, hogy egy ideig ereszkedtek, aztán az út háromnegyed részét síkban tették meg. Itt ez az országút, nézzétek, a járás keleti felében keresztülág a rizsföldeken. Ez a határfolyó, amely elválasztja Han-jüant Csiang-pej járástól. Itt, a hídhöz épített katonai őrállás mellett halad tovább az út. Ha rendes, fallal körbezárt városban laknánk, könnyen megoldanánk a problémát. Egyszerűen kikérdeznénk az őrséget a keleti kapunál, és kész! Nem baj, azért van esélyünk. Hannal egyetlen este leforgása alatt megfordultak Han-jüan és egy másik, rejtélyes város között. Maga a beszélgetés nem tarthatott sokáig, tehát nagyot nem tévedhetünk, ha azt tételezzük fel, hogy az út maga nagyjából egy órát tartott. Szerinted, Csiao Tai, milyen messzire juthat egy gyaloghintó egy óra alatt ezen az úton?

Csiao Tai a térkép fölé hajolt, aztán ezt mondta:

– Este hűvösebb van, tehát a hordozók jó tempóban tudnak haladni. Én azt mondanám, körülbelül eddig, bíró úr.

Ujjával körberajzolt egy falut a síkságon.

– Ez nem is rossz! – bólintott Di bíró. – Amennyiben Han nem hazudott, valahol arra találunk kell egy nagyobb épületet, még hozzá

valószínűleg egy kis dombocskán, mert Han említette, hogy több lépcső vezetett a kapuhoz.

Nyílt az ajtó, és Ma Dzsung lépett be. Csüggedt képpel köszöntötte a bírót. Nehézkesen lehuppant az egyik kisszékre.

– Ma minden balul sült el! – morogta.

– Hát az lerí a képedről! – csóválta a fejét Di bíró. – Mi történt?

– Az úgy volt – kezdte Ma Dzsung –, hogy elmentem a halpiacra. Legalább kétszázszor kellett útbaigazítást kérni, mire nagy nehezen rátaláltam a bűzös sikátorok labirintusában arra a Vörös Potykához címzett fogadóra. Fogadó, azám: egy ócska, lepusztult lebuji! A vén tökkelütött ott hortyog egy sarokban. Kezébe nyomom a két ezüstöt, mondom mellé a magyarázatot, ami egyben utasítás is. Örül neki, azt hiszitek? Csodát! Azt hiszi az öregfiú, hogy szórakozom vele. Meg kell mutatnom az igazolványomat, hogy elhiggye, amit mondok. Akkor meg majd kitörök az odvas foga, annyit harapdálja azt az ezüstöt, hogy valódi-e! Na, végül nagy nehezen elfogadja. Aztán azt mondja, Mao Lu egy közeli bordélyban lakik a nőjével. Otthagynom ősz szakállú barátunkat, aki szerintem azóta is azt hiszi, hogy ugratás volt. Fogom magam, átmegyek abba a bordélyba. Te jó ég, micsoda egy mocskos, bűzös lyuk, csak és kizárólag napszámosoknak és székhordozóknak fönntartva. Attól a vén banyától, akié a hely, összesen annyit tudtam meg, hogy Mao Lu a nőjével meg a félszemű barátjával együtt kora hajnalban elment a városból Csiang-pej felé. Na, itt ennyire jutottam – nem valami sok. Irány a Fűzfa-negyed. Egyszerű lélek vagyok, azt képzelem, az majd fölvidít! Egy csodát! Ez a szerencsétlen lány, ez a Szellőrózsa olyan másnapos, amilyen a világon nincs. Ideges, ingerült, teljesen reménytelen. Annyit lehet belőle kihúzni, hogy talán tényleg állt mögöttem valaki, bíró úr, de hogy az épp egy felszolgáló volt, vagy a fenséges császár miniszterelnöke, na arról már fogalma sincs az ostoba néembernek. Hát ennyi!

– Azt gondoltam, esetleg még egyszer elbeszélgetsz az ottani barátnőddel a halott táncosnőről is – jegyezte meg a bíró.

Ma Dzsung szemrehányó tekintetet lövellt felé.

– Az a lány – dörmögte mogorván – még másnaposabb volt, mint Szellőrózsa!

– Hát bizony nem minden nap fényes ünnep – mondta a bíró, de szemében mosoly bujkált. – Most ide nézz! Teszünk egy kis kirándulást, átfésüljük a járás keleti felét, hátha megtaláljuk azt a kúriát, amelyről Han beszélt. Ha mégsem, akkor egyrészt kiderül, hogy Han hazudott, másrészt legalább körülnéztünk azon a vidéken is. Az a járás éléskamrája, és eddig nem volt időm odalátogatni. Elmegyünk a keleti határhoz, abban a faluban töltjük az éjszakát. Kicsit megismerjük a környéket, és letisztogatjuk az agyunkról a pókhálót. Menj, válassz ki három jó lovat, aztán mára mondd le a meghallgatásokat. A függő ügyekben úgysem tudnék beszámolni semmilyen előrehaladásról a polgároknak.

Ma Dzsung képe valamelyest földerült. Csiao Taival együtt kimentek a szobából.

A bíró akkor így szólt Hunghoz:

– Ez a hosszú lovaglás a hőségben a síkságon nagyon megterhelő volna neked. Maradj inkább itt, és intézd a törvényhivatal ügyeit. Esetleg gyűjts össze minden dokumentumot, amely Vanggal és Szuval kapcsolatos. Ebéd után pedig menj el arra a környékre, ahol Van I-fan lakik. Két ügy kapcsán is felmerül a neve: egyik a Liu és Dzsang közötti adáz vita, a másik az öreg tanácsos állítólag eltékozolt vagyona. Nagyon különösnek találom, hogy egy olyan jómódú és köztiszteletben álló polgár, mint Liu Fei-po, védelmezi ezt a homályos háttérű üzletszerzőt. Külön járj utána a lányáról szóló történetnek.

Megsimogatta a szakállát, aztán folytatta:

– Aggódok Liang tanácsos miatt. Miután az unokaöccse beavatott a tanácsos úr állapotába, a család már engem is felelősnek fog tartani, és tőlem várja majd a megfelelő intézkedéseket, amelyek megakadályoznák az idős nemzetségfőt abban, hogy elherdálja a vagyonát. De semmit nem tehetek az ügyben, amíg meg nem bizonyosodtam afelől, hogy nem maga az unokaöcs lopja meg a

mesterét, és hogy a fiúnak nincs köze Mandulavirág meggyilkolásához.

– Meglátogassam délután a fiatalembert? – kérdezte Hung. – Végignézhetem vele a teljes számvitelt, és megpróbálhatom kideríteni, milyen szerepet játszik az ügyben Van I-fan.

– Remek ötlet! – helyeselt Di bíró.

Elővette az íróecsetet, és írt Hungnak egy Liang Fennek címzett rövid ajánlólevelet. Aztán elővett egy hivatalos fejléces papírt, és ráfirkantott pár sort. Amikor rányomta a járásfőnökség nagy piros pecsétjét, így szólt:

– Ezt kollégámnak, a Sanszi tartománybeli Ping-jang járásfőnökének küldöm. Azt kérem, hogy postafordultával juttasson el hozzám minden adatot, amely a Fan családot és közelebbről az itt Mandulavirág néven ismert Fan Ho-i kisasszonyt érinti. Vajon miért ragaszkodott hozzá, hogy otthonától ennyire távol, ebben a városban adják el? Lehet, hogy a gyilkosság gyökerei a szülőhelyére nyúlnak vissza! Különleges gyorsfutár vigye ezt a levelet!

Fölállt, és így fejezte be:

– A könnyű vadászöltözékemet készítsd elő, és a lovaglócsizmámat! Ideje készülődni. Úgy érzem, rám fér egy kis levegőváltás.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

*Amelyben Ma Dzsung és Csiao Tai szétoszlatja
a megvadult tömeget, egy szélhámos pedig elárulja
az emberrablás fortélyait*

Ma Dzsung és Csiao Tai az udvaron várakozott a három lóval. A nyeregkápára széles karimájú, szalmából font kalapot akasztottak, hogy legyen majd, ami véd a nap ellen.

Di bíró megszemlélte a lovakat, aztán mindhárman nyeregbe vetették magukat. Az örök kinyitották a súlyos kaput, és a maroknyi lovascsapat búcsút intett a járásfőnökség tömbjének.

Kelet felé haladván maguk mögött hagyták a várost, és afféle magaslati földnyelvre értek. Alant termékeny földek terültek el, amerre a szem ellát.

Gyorsan leereszkedtek a meredek lejtőn. Amint a déli naptól perzselt sík terepre értek, a bíró fekete hivatali fővegét lecserélte a nagy szalmakalapra, két segéde pedig követte a példáját. Di érdeklődve szemlélte a zöld rizsültetvények körös-körül hullámzó tengerét.

– Ígéretesnek tűnik – jegyezte meg elégedetten. – Jó termés lesz az ősszel. De sehol sem látok komolyabb kúriát.

Megálltak egy kis falucskában, és a helyi fogadóban elfogyasztottak egy egyszerű ebédet. Amikor a falu elöljárója jött, hogy tisztelegjen, a bíró megkérdezte, merre lehet az a bizonyos kúria, mire az elöljáró csak a fejét rázta.

– Közel-távolban nincs errefelé téglából épített ház – mondta. – A birtokosok mind a hegyekben laknak, ott hűvösebb az idő.

– Mondtam, hogy Han szélhámos – dörmögte Ma Dzsung.

– Ha tovább megyünk, talán több szerencsénk lesz – vetette ellen a bíró.

Fél óra múltán elérték a következő falut. Kunyhók között vezetett az útjuk. Egyszerre valahol elől hangos kiáltozást hallottak. A piactérre érvén azt látták, hogy a közepén álló öreg fa alatt jó néhány paraszt gyűlt össze botokkal, nagy husángokkal, és nagy hangon szitkozódva hadonászik. Lóhátról a tömeg fölött átnézve megállapíthatták, hogy a felvadult falusiak egy földön fekvő férfit ütlegelnek és rugdosnak, aki már csurom vér.

– Azonnal hagyjátok ezt abba! – kiáltott rájuk Di bíró.

Rá se hederítettek, mire a bíró megfordult a nyergében, és dühösen utasította a segédeit:

– Hútsétek le ezt a csőcseléket!

Ma Dzsung leugrott a lóról, és berohant a tömegbe, Csiao Tai pedig a nyomában. Ma Dzsung megragadta az első falubélit, aki a keze ügyébe került, elkapta a nyakánál és a nadrágja ülepénél, a feje fölé emelte, és behajította a tömeg sűrűjébe. Aztán utána vetette magát, ököllel és könyékkel osztotta az ütések jobbra-balra, úgy tört előre, miközben Csiao Tai védte hátulról. Pár pillanat alatt átverekedtek magukat a tömegen a fa tövéig, ahol aztán leválasztották a támadókat a nyöszörgő áldozatról. Akkor Ma Dzsung dörgő hangon elkiáltotta magát:

– Félre innen, bugrisok! Nem veszitek észre, hogy megérkezett a nagytiszteletű járásfőnök úr?

És a háta mögé mutatott. Minden fej arra fordult. Amikor meglátták a lóháton ülő, tekintélyt parancsoló figurát, azonnal leeresztették a fegyvert. Egy idősebb férfi odament, és letérdelt Di bíró lóva mellett.

– Jó uram, alázatos szolgád ennek a falunak az előljárója – mondta tisztelettudóan.

– Jelentsd, mi történik itt! – utasította a bíró. – Ha az a férfi, akit agyon akartatok verni, bűnöző, elég kellett volna hoznod a

bíróságra, Han-jüanba. Mint előjárónak, tudnod kell, hogy az önbíráskodás szörnyű vétség!

– Esedezem a bocsánatodért, nagytiszteletű bíró úr! – mondta az előjáró. – Meggondolatlanul cselekedtünk, de erős volt a felindulás. Mi ebben a faluban látástól vakulásig görnyedünk, hogy a napi egy tál rizsre való pár garast összekuporgassuk, és akkor jön ez a csaló, és megrabol minket! Az a fiatalember fedezte föl, hogy cinkelt kockával játszik a gálád. Nagyon kérem, hogy vedd figyelembe a szempontjainkat, bíró úr!

– Lépjen elő, aki a csalást fölfedezte! – rendelkezett a bíró; Ma Dzsunghoz pedig így szólt: – Hozd ide a sérültet!

Pár pillanat múlva egy markos parasztlegény és egy ijesztő kinézetű idősebb, zilált alak térdelt a bíró előtt az út porában.

– Mivel tudod bizonyítani, hogy ez az ember csalt? – kérdezte a bíró.

– Itt a bizonyíték, bíró úr! – jelentette ki a paraszt, és ruhaujjából elővett két dobókockát.

Ahogy fölállt, hogy a bűnjelet átadja a bírónak, a sebesült másik is fölkel, és meglepő sebességgel kikapta a két kockát a paraszt kezéből. Kezében le-föl rázogatva őket, izgatottan kiáltotta:

– Az ég és a föld összes átka szálljon szerencsétlen fejemre, ha ezek itt cinkeltek!

Azzal mély meghajlás kíséretében átnyújtotta a kockákat a bírónak.

Egy falu elöljárója tiszteleg a bíró előtt

Di bíró egy darabig a tenyerében görgette, majd tüzetesen szemügyre vette a két kockát. Szúrós szemmel nézett a vádlottra. Vézna, ötven év körüli férfi volt. Ősz haja csimbókokban lógott hosszúkás, barázdált arcára. Homlokát vérző seb csúfította el. Pofacsontja alatt rézgaras méretű anyajegy éktelenkedett, amelyből három, félarasznyi hosszú szőrszál lógott ki. Di bíró szigorúan ránézett a parasztra.

– Ezeket a kockákat nem cinkelték, és semmilyen más módon nem hamisították!

Odadobta a két kockát az elöljárónak. Az elkapta, majd összehasonlította a többivel, közben döbbenetesen motyogott.

A bíró zord hangon szólt a tömeghez:

– Legyen ez nektek jó lecke! Ha rablókkal gyűlik meg a bajotok, vagy ha a földesurak sanyargat benneteket, bármikor eljöhettek a bíróságra, és én a legalaposabban kivizsgálom a panaszaitokat. De soha többet ne merészeljétek az igazságszolgáltatást a saját kezetekbe venni, mert nagyon súlyos büntetést szabok ki rátok! Most pedig vissza a munkátokhoz, és ne verjétek el a pénzeteket hazárdjátéokra!

Az elöljáró letérdelt, és a földhöz érintette a homlokát hálája jeléül a járásfőnök engedékenységéért.

Di bíró utasította Ma Dzsungot, hogy ültesse maga mögé a sérült embert, azzal a kis lovascsapat továbbindult. A következő faluban megálltak, hogy a férfi megmosakodhasson a kútnál és letisztíthassa a ruháját. Di bíró hívatta az elöljárót, és megkérdezte, van-e a közelben olyan udvarház, amely kisebbfajta dombra épült. A férfi semmi ilyenről nem tudott, de megkérdezte, hogyan néz ki az épület, és ki a tulajdonosa. Talán megtalálják, ha tovább mennek. Di bíró azt felelte, nem érdekes.

A sérült férfi mélyen meghajolt a bíró előtt, és már indult volna. De miután a bíró látta, hogy sántít és az arca halottsápadt, nem engedte el.

– Eljössz velünk a helyőrségig, orvosra van szükséged. Nem szívlelem a hivatásos szerencsejátékosokat, de így nem hagyhatlak itt.

Késő délután értek a határfaluba. Di bíró utasította Ma Dzsungot, hogy kísérje el a férfit a helyi doktorhoz, ő pedig ellovagolt a hídfőhöz, hogy megsejtsen az őrállomást. A vezénylő tiszt felsorakoztatta tizenkét katonáját; a bíró látta, hogy sisakjuk és páncélingük fényes, az emberek jó kiállításúak és rátermettek. Mialatt a bíró a fegyvertárban szemlézett, a tiszt elmondta, hogy nagy a vízi forgalom, noha ez itt csak mellékága a nagy folyónak, amely a

szomszédos Csiang-pej járást szeli át. Arról is beszámolt, hogy ezen a parton nyugalom van, de Csiang-peiben több fegyveres rablás is előfordult az utóbbi időben, és az ottani helyőrséget nemrégiben erősítették meg.

Ezután elkísérte a vendégeket egy kis fogadóhoz. A tulajdonos hajbókolva jött eléjük. Egy lovász elvezette a lovakat, majd a tulajdonos maga segítette le a bírót nehéz lovaglósizmáját, kényelmes szalmasarut hozatott neki, fölvezette a szegényesen berendezett, de aggályosan tiszta szobába és kinyitotta az ablakot. A háztetőkön túl a bírót szemé elé tárult a folyó széles tükre, amelyen vörösen ragyogott a lemenő nap fénye.

Egy szolga égő gyertyákat hozott, valamint egy forró vizes mosdótálat törülközőkkel. A bírót felfrissítette magát, közben belépett Csiao Tai és Ma Dzsung. Ma Dzsung kitöltött a bírónak egy csésze teát, és így szólt:

– Fura madár ez a kockajátékos, bírót úr! Azt meséli, fiatal korában egy selyemüzletben volt alkalmazott, lent délen. A főnök szemvetett a feleségére, ezért őt hamisan megvádolta lopással. A poroszlók jól összeverték, de aztán sikerült elmenekülnie. Amíg távol volt, a főnök az ágyasává tette a feleségét. Amikor a nagy láрма elült, ő titokban visszament, és könyörgött a feleségének, hogy szökjön meg vele, de az kinevette, és a képébe vágta, hogy jobb neki ott, ahol van. Az emberünk azt mondja, a következő években keresztül-kasul bekóborolta a birodalmat. Úgy beszél, mint egy irodalomprofesszor, utazó ügynöknek mondja magát, de szerintem csak a „folyók és tavak vendége”, vagyis egyenesen szólva vándor szélhámós.

– Az ilyenek mindig elő tudnak rángatni valami megható történetet a megpróbáltatásaikról – jegyezte meg Di bírót. – Többet a színét sem látjuk.

Ebben a percben kopogtak. Két küldönc érkezett négy jókora fedeles kosárral. Az egyikben három szép, méretes, gyömbérmártásban párolt hal volt, a másikban hatalmas adag tojásos rizs. Nagy, piros névjegykártya mutatta, hogy az ajándék a vezénylőtisztától érkezett. A másik két kosárból három sült csirke,

három tányér zöldséggel körített sertéshús és egy jókora köcsög leves került elő. Mint kiderült, ezzel a falu előljárója és az idősek tanácsa kedveskedett a vendégeknek. A fogadó tulajdonosa pedig három kancsó bort küldött be egy felszolgálóval a ház ajándékaként.

Miután az ételeket-italokat szépen az asztalra helyezték, Di bíró néhány piros papírba csomagolt ezüstrudat nyomott a küldöncök kezébe, hogy viszonzásul elvigyék a megbízóiknak. Aztán így szólt két segédjéhez:

– Együtt utazunk, úgyhogy hagyjuk a formaságokat! Üljetek le, vacsorázzunk meg együtt.

Ma Dzsung és Csiao Tai hevesen tiltakozott, de a bíró kötötte az ebet a karóhoz, így végül leültek vele szemközt. A hosszú lovaglás során alaposan megéheztek, nagy élvezettel láttak neki az evésnek. Di bíró remek hangulatban volt: kiderült, hogy Han története hazugság, tehát Han a bűnös, és előbb-utóbb megtalálja a módját, hogy elkapja. Elűzheti a Fehér Lótusszal kapcsolatos sötét gondolatokat, hisz – lám csak! – az egész légbőlkapott mese volt.

Amikor már a vacsora utáni teát kortyolgatták, egy felszolgáló a bírónak címzett nagy borítékkal lépett be. Szép kézírással papírra vetett, választékosan megfogalmazott folyamodvány volt, mely szerint egy bizonyos Tao Gan alázatosan kéri, hogy a nagytiszteletű járásfőnök úr elé járulhasson.

– A falu valamelyik vezetője lehet – mondta Di bíró. – Vezesd fel hozzánk!

Legnagyobb meglepetésükre egy pillanat múltán a kockajátékos ösztövé alakja jelent meg az ajtónyílásban. Az orvos után láthatóan körbejárta a falu üzleteit. Homlokán kötés díszlett, de ettől eltekintve kifejezetten ápolt volt a külsője. Egyszerű kék köntösét fekete selyemövvvel kötötte meg, fején teljes magabiztossággal viselte a jómódú idős urakhoz illő, fátyolszövetből készült magas, fekete fejedőt. Mélyen meghajolt, és tanult emberhez illő modorban így mutatkozott be:

– Jelentéktelen szolgád, Tao Gan tisztelettel köszönt, bíró úr. Nincs megfelelő szó, amely kifejezhetné, amit...

– Elég! – szakította félbe Di bíró nyersen. – Ne nekem köszönd, hanem a gondviselésnek, amely megóvta az életedet! Nehogy azt hidd, hogy egy csöpp együttérzés van bennem, a verést valószínűleg nagyon is megérdemelted. Meggyőződésem, hogy így vagy úgy biztosan becsaptad azokat a parasztokat, de törvényteleniséget nem tűrök a járásomban, ez az egyedüli oka, hogy megvédtelek.

– Meglehet – folytatta a vézna alak a bíró iménti kemény szónoklata ellenére zavartalanul –, mégis abban reménykedtem, megengeded, bíró úr, hogy határtalan hálám apró jeléül felajánljam szerény szolgálataimat. Mert feltételezem, hogy emberrablási ügyben nyomozol éppen.

Di bírónak nehezen sikerült palástolnia a meglepetését.

– Miről beszélsz, jóember?

– Mesterségem gyakorlása szükségszerűen fejleszti az ember logikai érzékét, jó uram – mosolygott rosszállóan Tao Gan. – Véletlenségből hallottam, hogy egy kúria után érdeklődtél, de feltűnt, hogy nem nagyon vagy tisztában azzal, hogyan néz ki vagy ki lakja.

Lassan mutatóujja köré tekerte az arcából lógó hosszú szőrszálakat, aztán nyájas hangon folytatta:

– Az emberrablók általában bekötözik áldozatuk szemét, elcipelik valami távoli helyre, ahol aztán kegyetlen bánásmóddal arra kényszerítik, hogy írjon a családjának, és küldessen nekik nagy összegű váltságdíjat. Miután a pénz megérkezett, vagy megölik az áldozatot, vagy hazaküldik, ez utóbbi esetben ugyanúgy bekötött szemmel, mint korábban. Ilyenkor a pórul járt illetőnek arról még csak-csak lehet halvány elképzelése, milyen irányba vitték, de hogy miként fest a hely, illetve mi a tulajdonos neve, arról természetesen fogalma sincs. Miután így kikövetkeztettem, hogy efféle hitvány bűntény áldozata jelentkezhetett nálad a bíróságon, merészen úgy gondoltam, felajánlom a tanácsaimat, bíró úr.

A nyurga alak ismét mélyen meghajolt. Di bíró magában megállapította, hogy valóban agyafúrt fickó. Fennhangon pedig ezt mondta:

– Csakis a vita kedvéért tegyük fel, hogy helyes következtetést vontál le. Mi volna ez esetben a tanácsod?

– Legelőször is – kezdte Tao Gan –, én a járásnak minden talpalatnyi helyét bejártam, és hidd el, ezen a síkságon ilyen épületet nem találsz. Másrészt a hegyekben, a várostól északra és nyugatra sok efféle villát ismerek.

– És ha ez a feltételezett áldozat halványan úgy emlékszik, hogy az út nagy részét vízszintesen tették meg? – kérdezte a bíró.

Tao Gan kaján képén gúnyos mosoly szaladt át.

– Ebben az esetben, bíró úr, azt mondanám, hogy a ház a városon belül van – felelte.

– Micsoda ostoba elképzelés! – kiáltott föl dühösen a bíró.

– Nem annyira, bíró úr – ingatta a fejét a másik. – Csupán egy olyan ház kell a gazembereknek, amelyhez elég nagy kert tartozik, és egy kicsit megemelt terasz. Miután a hordszékkal a falakon belülré kerültek, lassan körbe-körbe járnak, mondjuk egy órán át. Ezek nagyon értik a dolgukat, könnyen azt az érzetet kelthetik, hogy hegyi terepen mozognak: csak néha föllépnek a teraszra és lelépnek róla, közben időnként olyanokat mormognak, hogy „Vigyázz, meg ne csússz, mert lezuhanunk!”, meg hasonlókat. Tökéletesen kifejlesztették és rendkívül meggyőzően tudják alkalmazni ezeket a technikákat.

A bíró elgondolkodva nézte a vézna férfit, közben lassan simogatta az oldalszakállát. Kis szünet után szólalt meg.

– Érdekes elmélet! Megjegyzem, hátha még hasznát veszem valamikor. Mielőtt elmész, fogadj el tőlem egy tanácsot. Változtass az életeden, barátom, megvan a magadhoz való eszed, tisztességesen is meg tudnál élni!

Azzal útjára bocsátotta volna a férfit, de valami nem hagyta nyugodni.

– Jut eszembe, hogyan csaptad be azokat a parasztokat? Csak kíváncsiságból kérdem, nem foglak megbüntetni érte.

A másik arcán halvány mosoly suhant át. Hívta a felszolgálót.

– Menj le – utasította –, és hozd fel a járásfőnök úr jobb csizmáját!

Amikor a felszolgáló megérkezett a csizmával, Tao Gan fürge ujjal előhalászott a lehajtott szegély alól két kockát, és a bíró felé nyújtotta.

– Ezt a két kockát kikaptam a bugris kezéből, amikor feléd nyújtotta, és neked már azt a rendeset adtam, amely végig a tenyeremben lapult. És miközben mindenki árgus szemekkel figyelte, ahogy a jó cserekockákat vizsgálod, én bátorkodtam a hamisakat a csizmádban letétbe helyezni – úgy reméltem, csak időlegesen.

Di bíró akarata ellenére elnevette magát.

– Szerénytelenség nélkül állíthatom – folytatta Tao Gan komolyan –, hogy az egész császárságban kevesen akadnak, akik úgy ismerik az alvilág trükkjeit és fortélyait, mint én. Kiválóan értek dokumentumok és pecsétek hamisításához, kétértelmű szerződések és hamis nyilatkozatok megfogalmazásához, gond nélkül felnyitom a teljesen hétköznapi és a legrafináltabb zárat ajtón, ablakon és értékszekrényen, miközben szakértője vagyok a titkos átjáróknak, rejtekajtóknak, süllyesztőknek és hasonló gépezeteknek is. Azontúl a messzebb állók szájáról le tudom olvasni, mit beszélnek, és...

– Állj! – szakította félbe a bíró. – Azt akarod mondani, hogy képességeid lenyűgöző tárházában ez az utolsó gyöngyszem valóságos?

– Természetesen, bíró úr! Még csak annyit tennék hozzá, hogy gyerekeken és asszonyokon könnyebb a szájról olvasást gyakorolni, mint teszem azt idős, bajuszos-szakállas férfiakon.

A bíró ehhez nem fűzött megjegyzést. Tehát ilyen módon a kurtizán szavait nemcsak Han Jüng-han, hanem a teremben ülő bármely vendég megérthette! Amikor töprengéséből végre fölpillantott, Tao Gan halkán folytatta:

– A segédednek már elmeséltem azt a balszerencsés esetet, amelynek nyomán ilyen keserű ember vált belőlem. Az a megalázó élmény elég volt, hogy minden hitemet elveszítsem az embertársaimban. Majd harminc éven át kódorogtam a császárságban, és annak örültem, ha minél több embert rászedhetek,

becsaphatok. De esküszöm, soha nem okoztam senkinek komolyabb fizikai fájdalmat, sem pótolhatatlan anyagi veszteséget. A te emberséged, bíró úr, az élet új horizontját mutatta meg, ezért szeretnék felhagyni eddigi életmódommal. Nem akarok tovább a folyók és tavak vendége lenni. Széles skálán mozgó képességeimet – miközben mostani mesterségem gyakorlásához elengedhetetlenek – könnyen a bünfelderítés és a gonosztevők lefülelésének szolgálatába is állíthatnám, erről meg vagyok győződve. Ezért alázatos kéréssel járulok eléd, bíró úr: engedd, hogy mostantól a járásfőnökségen szolgáljak. Családom nincs – réges-rég megszakítottam velük a kapcsolatot, amikor a feleségem pártjára álltak. Azonkívül sikerült összegyűjtenem egy kis pénzt. Így tehát egyetlen fizetséget remélek: a lehetőséget, hogy parancsaidat követve hasznossá tegyem magam.

Di bíró ismét alaposan megnézte magának ezt a fura fickót. Úgy tűnt, most sikerült valódi érzelmeket felfedeznie a máskor cinikus arcon. Ráadásul ez az ember máris két fontos információval segítette, és rendelkezik egy sor olyan különös képességgel, amivel a többi segédje nem. Megfelelő felügyelet alatt valóban hasznos tagja lehet a segítők szűkén vett csapatának. Végül megszólalt:

– Nyilván megérted, Tao Gan, hogy nem tudok neked itt és most határozott választ adni. De miután úgy érzem, őszintén beszéltél, megengedem, hogy a járásbírószágon dolgozz néhány hétig önkéntesként. Azután majd döntök, hogy elfogadom-e az ajánlatodat.

Tao Gan – hogy háláját kifejezze – letérdelt, és homlokával háromszor megérintette a padlót.

– Ezek itt – magyarázta Di bíró – a segédeim. Legjobb képességeid szerint tartozol velük együtt és az útmutatásuknak megfelelően hozzájárulni a bíróság ügyeinek intézéséhez.

Tao Gan mindannyiuk előtt meghajtotta magát. Csiao Tai közömbös tekintettel mérte föl a vézna alakot, de Ma Dzung nagyot csapott csontos vállára, és örömmel rikkantotta:

– Menjünk le, testvér! Megtaníthatnál pár jó kis bűvésztrükköt!

Csiao Tai elkoppantotta a gyertyát, aztán jó éjt kívánt a bírónak, és elindult a másik kettő nyomában. Ahogy magára maradt, Di bíró még

hosszasan elücsörgött az asztalnál, és gondolataiba merülve nézte a láng körül cikázó szúnyogokat.

Tao Gan érveléséből kiderült, hogy Han talán mégis igazat mondott, noha nem sikerült megtalálniuk a házat, ahová elrablói cipelték. Ezek után újra számba kell venni annak a lehetőségét, hogy a Fehér Lótusz Szövetsége valóban szövögeti az árulás és korrupció egész országra kiterjedő hálóját. Han-jüan kicsiny, elszigetelt város, de elhelyezkedése stratégiai fontosságúvá teszi: közel fekszik a birodalom gócpontjához, a császári fővároshoz. Ez magyarázza hát a rejtőzködő gonoszság nyomasztó légkörét, amelyet megérkezése óta ösztönösen érez!

Most már tudja, hogy a virágos hajón jelen lévő bármelyik vendég leolvashatta Mandulavirág szavait a szájáról, vagyis bármelyikük lehet a Fehér Lótusz tagja, és dönthetett úgy, hogy megöli a lányt. Han Jüng-han éppúgy lehet teljesen ártatlan, ahogyan ellenkezőleg, az összeesküvők vezére! Akárcsak Liu Fei-po! Liu hatalmas vagyona, gyakori elutazásai, a kormánnyal szembeni ellenszenve: mind-mind olyan tényező, amely bűnössége irányába mutathat. Te jó ég, mi van, ha a hajón megjelent teljes kompánia esküdött össze a kurtizán meggyilkolására! A bíró dühösen rázta meg a fejét. A Fehér Lótusz szörnyű fenyegetése kezdi megtenni a hatását: nem képes logikusan gondolkozni. Kénytelen lesz újra egyesével sorra venni az összes tényeket az elejétől. A legeslegelejétől...

A gyertya sercegni kezdett. A bíró mélyet sóhajtott. Fölállt, levette a felső köntösét és a fejfedőjét, és elnyújtózott a fapriccsen.

TIZENHARMADIK FEJEZET

*Amelyben Hung törvénybiztosról
tisztességtelen szándékot tételeznek fel, és egy hamis
papot tanítványával együtt őrizetbe vesznek*

Másnap hajnalban Di bíró és három társa elindult a határfaluból. Gyors ügetésben ebéd előtt visszaérkeztek a városba.

A bíró egyenest saját lakrészébe tért, forró fürdőt vett, és kék vászonból készült könnyű nyári ruhába öltözött. Ezután átment az irodájába, és Tao Gant bemutatta Hung törvénybiztosnak. Nemsokára Ma Dzung és Csiao Tai is megérkezett. Mindannyian leültek az íróasztal előtti kisszékekre. A bíró megállapította magában, hogy Tao Gan viselkedésében megvan az újonctól elvárható szerénység, de minden fölösleges alázat nélkül. Ez a különös férfi láthatóan bármilyen helyzethez képes alkalmazkodni.

Di bíró elmondta Hungnak, hogy a vidéki kúriát nem találták ugyan meg, de Tao Gan teóriája új lehetőségeket nyitott meg. Ezután jelentést kért Hungtól. Hung elővett egy lapot a ruhaujjából, és rákezdedt:

– A levéltárban Vang céhmesterről csak néhány köznapi dokumentumot találtunk: a gyerekei anyakönyvezését, adóbevallásokat és így tovább. De a vezető írnokunk elég jól ismeri, és azt állítja, hogy Vang nagyon vagyonos, övé a város két legnagyobb arany- és ékszerüzlete. Nagy kedvelője a bornak és a nőknek, de tisztességes és megbízható üzletembernek tartják. Az utóbbi időben mintha lettek volna pénzügyi nehézségei, néhány aranybeszállítójának esedékes nagy összegű kifizetést el kellett halasztania, de miután tudni róla, hogy rövid időn belül pótolja a veszteségeket, a legkevésbé sem aggódnak. Szu is megbecsült polgár.

Ugyanakkor sokan sajnálták, hogy ilyen komolyan beleszeretett a Mandulavirág nevű kurtizánba, aki hallani sem akart róla. Szu ettől levert lett, és búskomor. Általános vélemény szerint jót tesz majd neki, hogy a lány meghalt; azt remélik, hogy amint túltette magát a gyászon, elvesz végre egy tisztességes, állhatatos asszonyt.

A törvénybiztos itt belepillantott a jegyzeteibe, majd folytatta.

– Aztán elsétáltam abba az utcába, ahol Van I-fan lakik. Ő bizony nem nagyon népszerű. Alattomos fickónak tartják, aki nagyon keményen alkuszik, és ebben örömét leli. Afféle mindenest Liu Fei-po mellett, néha kisebb kinnlevőségeit is behajtja. A boltokban természetesen nem akartam a lánya után érdeklődni, nehogy hírbe hozzam. De amikor megláttam a sarkon egy fésűt, arcpúdert és szájfestéket árusító vénasszonyt, beszédbe elegyedtem vele. Az ilyenek bejáratosak a női lakrészekbe, és általában mindenről tudnak, ami ott történik. Megkérdeztem, ismeri-e Van lányát.

Zavartan pillantott a bíróra, aztán bizonytalanul folytatta.

– Az öregasszony erre rávágta: „Korodhoz képest nagyon vállalkozó szellemű vagy, uram. Nos hát, egy estére két füzér rézgaras az ára, a teljes éjszakáért négyet kell fizetned, de a vendégek mindig elégedettek. – Elmagyaráztam neki, hogy házasságszerző vagyok, egy nyugati negyedben lakó fűszeres ügyfelem érdekében járok el, és arrafelé emlegették Van kisasszonyt. – Azoknak ott a nyugati városrészben fogalmuk sincs semmiről – mondta lenézően a vén kerítőnő. – Itt nálunk mindenki tudja, hogy anyja halála után a kisasszony elkezdte járni a maga kis útjait. Van papa megpróbálta eladni egy professzornak, de annak több esze volt annál! A lány most már megkeresi a magáét, az apja meg szemet huny, mert a fukarságának nincs határa, és boldog, hogy nem kell a kisasszonyt eltartani.”

– Ez azt jelenti, hogy a szemérmetlen gazember hazudott a bíróság előtt! – kiáltott föl dühösen Di bíró. – De ezt még nagyon megbánja! És hogy sikerült a látogatás a tanácsos házában?

– Liang Fen értelmes fiatalembernek látszik – felelte Hung. – Több mint két órán keresztül böngésztem vele az elszámolásokat.

Valóban minden jel arra mutat, hogy a tanácsos jelentős veszteséggel adogatja el a birtokait, hogy gyorsan nagy mennyiségű aranyhoz jusson. De annak nem bukkantunk a nyomára, mit csinál ezzel a rengeteg pénzzel. Nagyon is átérzem a titkár aggodalmait.

Tao Gan, aki eddig figyelmesen hallgatta őket, most megjegyezte:

– Azt szokták mondani, a számok nem hazudnak, bíró úr, de ez távolról sem igaz. Minden attól függ, miként kezeljük őket. Mi van, ha az unokaöcs manipulálta a számvitelt, hogy a saját csalásait palástolja?

– Bennünk is fölmerült már ez a lehetőség – hümmögött a bíró. – Nagyon bosszantó helyzet.

– Délelőtt, a visszafelé úton Ma Dzsung mesélt nekem a Liu és Dzsang közötti viszályról – váltott témát Tao Gan. – Egészen biztos, hogy azon az öreg gondnokon kívül nem lakik szerzetes a buddhista templomban?

Di bíró kérdőn pillantott Ma Dzsungra, és azonnal meg is kapta a választ.

– Egészen biztos! Átkutattam az egész templomot és a kertet.

– Különös – mondta erre Tao Gan. – A minap, amikor a városban jártam, véletlenségből arra is elhaladtam, és egy szerzetest láttam a kapu egyik oszlopa mögött. Nagyon nyújtogatta a nyakát, próbált bekukucsálni. Miután kíváncsiskodó fajta vagyok, odamentem, hogy segítek neki leskelődni. Riadtan nézett rám, aztán gyorsan el is ment.

– Sápatag, nyúzott arca volt? – kérdezte Di bíró reménykedve.

– Nem, bíró úr – rázta a fejét Tao Gan. – Jól megtermett, puffedt képű fickó volt, az igazat megvallva, nem is tűnt valódi szerzetesnek.

– Akkor nem lehetett az, akit a nászi szoba ablakánál láttam – morfondírozott a bíró. – Van egy feladatom a számodra, Tao Gan. Tudjuk, hogy Mao Jüant, az ácsot közvetlenül az előtt fizették ki, hogy elindult Dzsang professzor házából. Azt is hallottuk, hogy nem vetette meg az italt és a szerencsejátékot. Lehet, hogy a pénzéért ölték meg, mert a holttestnél nem találtunk egy garast sem. Mint

tudod, én arra gyanakszom, hogy Dzsang doktornak köze van a gyilkossághoz, de minden lehetőséget tekintetbe kell vennünk. Menj, járd körbe a város játékbarlangjait, és érdeklődj Mao Jüanról. Gyanítom, hogy meg fogod találni ezeket a helyeket. Ma Dzsung, te pedig menj vissza a Vörös Potykába, és tudd meg a kolduscéh főnökétől, hogy az unokaöcs, Mao Lu pontosan hová ment Csiangpeiben. Abban a kifőzdében említette a hely nevét, de elfelejtettem. Milyen ügyek lesznek terítéken a déli meghallgatáson, Hung?

A törvénybiztos és Ma Dzsung elkezdte kikészíteni az asztalra a megfelelő paksamétákat, Ma Dzsung és Tao Gan közben útnak indult.

Az udvaron Tao Gan odafordult Ma Dzsunghoz:

– Örülök, hogy most kell utánajárnom az ács ügyének. Az alvilágban gyorsan terjednek a hírek, hamar ki fog tudódni, hogy a járásfőnökségnek dolgozom. Mellesleg hol van az a Vörös Potykához címzett fogadó? Eddig azt hittem, elég jól ismerem a várost, de ott még soha nem jártam.

– Nem vesztéttél semmit – felelte Ma Dzsung. – Búzös kis csehó valahol a halpiac mögött. Sok szerencsét!

Tao Gan elindult lefelé a központ irányába. Amikor elérte a nyugati városrészt, zsúfolt sikátorok útvesztőjében haladt, majd megállt egy kis zöldséges bolt előtt. Savanyúkáposztás-dézsák között hatolt beljebb, odamorgott valami köszönésfélét az eladónak, aztán elindult a bolt hátuljából fölfelé vezető lépcsőn.

A második szint koromsötét volt. Tao Gan óvatosan tapogatózott a pókhálóval beszótt vakolt fal mentén, amíg az ajtót meg nem találta. Benyitott, és egy darabig a küszöbről fürkészte a homályosan megvilágított, alacsony szobát. Retten ültek egy kerek asztalnál, amelynek közepén kis besüllyesztés szolgált kockadobásra. Az egyik játékos csupaszra borotvált koponyájú, kifejezéstelen arcú, kövér, tokás alak volt, a másik erősen kancsal, nyurga figura. Ez az egyébként zavaró szemprobléma a szerencsejátékok felügyelői körében komoly előnynek számít, hisz aki csalni akar, így sosem tudhatja, éppen figyelik-e.

– Nicsak, Tao testvér – mondta különösebb lelkesedés nélkül a kövér. – Ne ácsorogj ott, lépj közelebb! Korán van még a játékhoz, de nemsokára lesznek páran.

– Köszönöm – felelte Tao Gan –, de eléggé sietek. Csak benéztem, hátha itt találok Mao Jüant, az ácsot. Némi kintlévőségemet szeretném behajtani rajta.

A másik kettő nagyot nevetett:

– Hát akkor – kuncogott a kövér tulajdonos – elég messzire el kell caplatnod, testvérem! Egészen a túlvilág uráig. Nem tudtad, hogy a jó öreg Mao beadta a kulcsot?

Tao Gan cifrát káromkodott. Lehuppant egy rozoga bambuszszékre.

– Átkozott balszerencse! – dühöngött. – És pont amikor szükségem volna a pénzre! Mi történt azzal a nyomorulttal?!

– Tele van vele az egész város – szólt közbe a kancsal. – A buddhista templomban találták meg egy öklömnyi lyukkal a fején!

– Ki csinálta? – kérdezte Tao Gan. – Hátha felkereshetném az illetőt, és kizsarolhatnám belőle azt a pénzt, meg kis szerencsével valami többet is!

A kövér oldalba bökte a társát, mindketten újra elnevették magukat.

– Most meg mi olyan vicces? – méltatlankodott Tao Gan.

– Az, barátom – magyarázta a tulaj –, hogy Mao Lu jó eséllyel benne volt ebben a gyilkosságban. Akkor most ellátogathatsz a Három Tölgy szigetére, Tao testvér, ott aztán megszarolhatod, ha akarod!

A kancsal majd megszakadt a nevetéstől.

– Ez jó, főnök, ez nagyon jó! – hahotázott.

– Badarság! – kiáltott föl Tao Gan. – Hiszen Mao Lu az ács tulajdon unokaöccse!

A kövér a padlóra köpött.

– Ide hallgass, Tao testvér – mondta –, de jól figyelj, akkor talán még te is megérted! Három napja úgy késő délután beállít ide Mao Jüan. Akkor fejezett be valami munkát, szóval van a ruhaujjában pénz bőven. Jó kis tömeg összegyűlt addigra, a szerencse is mellé szegődik, szép summát nyer. Na és akkor ki lép be? Hát nem más, mint az unokaöccse. Na mármost a mi ács barátunk nem rajongott az utóbbi időben a kedves rokonért, de miután van már benne egy kevés bor, a tarsolyában meg egyáltalán nem kevés pénz, úgy üdvözli, mint rég nem látott kedves testvérét. Megisznak négy kancsóval a legjobbiból, aztán Mao Lu elhívja a nagybátyját, hogy egyenek valahol egy jót. Hát akkor láttuk őket utoljára. Én nem akarok semmi rosszat mondani Mao Lura, csak elsoroltam a tényeket.

Tao Gan bólintott.

– Igen, ez balszerencse – mondta gyászos képpel. – Hát, akkor én megyek is.

Épp, amint föltápászkodott, kivágódott az ajtó, és megjelent egy rongyos szerzetesruhába öltözött nagydarab férfi. Tao Gan gyorsan visszaült a helyére.

– Jé, megjött a szerzetes! – rikkantott a tulajdonos.

Az így titulált alak bosszúsan morogva foglalt helyet. A kövér férfi elétolt egy teáscsészét. A szerzetes a padlóra köpött.

– Nem tudsz ennél a mosogatólöttynél rendesebb italt kínálni? – kérdezte mogorván.

A tulaj jobb kezét felemelve összedörzsölte a hüvelyk- és mutatóujját, mire a szerzetes megrázta a fejét.

– Nem jött be semmi! – mondta utálkozóan. – Várj, amíg péppé verem azt a finomkodó sihedert, mutatok majd akkor pénzt bőven.

A tulajdonos erre megvonta a vállát.

– Akkor pedig elégedj meg a teával! – mondta közömbös hangon.

– Mintha találkoztunk volna már – kapcsolódott be a beszélgetésbe Tao Gan. – Nem téged láttalak múltkor a buddhista templom előtt?

Az újonnan érkezett férfi gyanakvó pillantást vetett rá.

– Ki ez a madárijesztő? – fordult a tulajhoz.

– Á, ez Tao testvér! – legyintett a tulajdonos. – Nem rossz gyerek, csak kicsit lassú a felfogása. Mit kerestél a templomban? Komolyan be akarsz lépni a rendbe?

Kancsal társa hangosan fölnevetett.

– Hagyd már ezt az ostoba röhögcsélést! – mordult rá a szerzetes, de a tulajdonos rosszalló tekintete nyomán kissé békésebben folytatta. – Jó, hát elég rosszkedvemben vagyok, és nem érdekel, ki tudja meg. Tegnapelőtt összefutok ezzel a Mao Luval... hol is?... megvan, valahol a halpiac mögött. A ruhaujját láthatóan lehúzza a sok pénz. „Merre terem az arany, testvér? – kérdem tőle, amúgy barátilag. – Van ott még bőven, ahol ezt betakarítottam – mondja erre. – Menj, nézz jól körül a buddhista templomban!” Nahát, fogtam magam, odamentem.

Egy húzásra leengedte a torkán a teát, aztán elfintorodott.

– Na és mit gondoltok, mit találok ott? Egy vén trottyost, akinek még anyija sincs, mint nekem, meg egy koporsót!

A kövér tulajdonosból kipukkadt a nevetés. A szerzetes tekintetéből sütött a harag, de nem mert rákiabálni.

– Nos, barátom – szólalt meg végül a tokás –, akkor legjobb, ha elmész Tao testvérral a Három Tölgy szigetére! Neki is beszéde van Mao Luval.

– Téged is átvert, mi? – kérdezte egy árnyalatnyival jobb kedvűen a szerzetes.

Tao Gan igenléssel felérő morgással válaszolt.

– Szívesen segítek kipréselni, amit csak lehet abból a fiatalúrból, akit az előbb emlegettél – mondta szárazon. – Vele biztos könnyebben boldogulnánk, mint Mao Luval.

– Azt csak hiszed, apám! – mondta utálkozóan a szerzetes. – Éjnek évadján találkoztam vele, úgy rohant, mint akinek a sarkában maga a poklok ura lohol. Nyakon ragadom, megkérdem tőle, hová-hová ilyen nagy lendülettel. Azt mondja, hagyjam békén. Látni rajta, hogy gazdag úrifíú, az az ijedősfajta, aki csak ezüstpálcikával tud enni.

Látom rajta, hogy valami olyat tett, amit nem kellett volna. Úgyhogy fejbe kólintom picit, földobom a vállamra, és meg sem állok vele egészen az odúig.

Itt szünetet tartott, hangosan megköszöri a torkát, és a sarokba köpött. A teáskanna felé nyúlt, de aztán meggondolta magát, és folytatta:

– És képzeljétek, egy szót sem lehet belőle kihúzni! Ráadásul azok után, amit érte tettem! Tessék, itt állok, együtt van minden, ami egy remek zsaroláshoz kell, erre a fickó semmit nem hajlandó elárulni. Nem mintha nem próbáltam volna rábeszélni – tette még hozzá torz vigyorral.

Tao Gan fölállt.

– Hát, szerzetesem – mondta beletörődő sóhajjal –, a miféle mindig így jár! Balszerencse és csak balszerencse. Ha én olyan jó erőben volnék, mint te, ma este harminc ezüstöt meg tudnék keresni. Na jól van, sok szerencsét!

Azzal az ajtó felé indult.

– Hóha! – kiáltott utána a szerzetes. – Hová az a nagy sietség? Harminc ezüstöt mondtál?

– Mi közöd hozzá? – csattant föl Tao Gan, és kinyitotta az ajtót.

A szerzetes fölpattant, és a grabancánál fogva rántotta vissza a szobába.

– El a kezekkel, szerzetes! – dörrent rá a tulaj, majd Tao Ganhoz fordult. – Egy kis belátást, testvér! Egy kis belátást! Ha te nem tudod elintézni azt az ügyet, hagyd, hogy a szerzetes átvállalja, és még zsebre is vágatsz belőle egy kis járulékot.

– Ez persze nekem is eszembe jutott! – szólt vissza mogorván Tao Gan. – De, tudjátok, nem régóta vagyok itt, és nem érttem rendesen a hely nevét, ahol gyülekeznek. Miután azt mondták, jól megtermett fickót keresnek, aki nem ijed meg egy kis bunyótól, én bizony nem kérdezősködtem tovább.

– Ezt az ostoba barmot! – háborgott a szerzetes. – Harminc ezüst! Törd egy kicsit az agyad, te ökör!

Tao Gan erősen ráncolta a homlokát, aztán vállat vont.

– Semmi értelme. Csak arra emlékszem, hogy valami potykáról vagy ilyesmiről beszéltek.

– Persze! A Vörös Potyka! A Vörös Potykához címzett fogadó! – kiáltotta egyszerre a tulajdonos és a szerzetes.

– Az az! – bólogatott Tao Gan. – De mindegy, úgysem tudom, merre van.

A szerzetes fölállt, és karon ragadta Tao Gant.

– Menjünk, testvér! – mondta. – Én ismerem azt a helyet.

Tao Gan kiszabadította magát a másik szorításából. Tenyérrel fölfelé feltartotta a kezét.

– Öt százalék a rám esőből – morogta barátságtalanul a szerzetes.

Tao Gan az ajtó felé lépett.

– Tizenöt, vagy nincs üzlet! – szólt hátra a válla fölött.

– Hét neked, három nekem! – szólt közbe a tulaj. – Na, akkor ebben megegyeztünk. Tao testvér, odaviszed szépen a barátunkat, és megmondod nekik: én személyesen garantálom, hogy a szerzetes érti a mesterségét! Nyomás!

Tao Gan és a szerzetes útnak indult. Megérkeztek a szegénynegyedbe a halpiac keleti oldalán. A szerzetes befordult egy szűk és bűzös mellékutcába, és rábökött egy düledező faviskó ajtajára.

– Te mész előre! – suttogta rekedt hangon.

Tao Gan benyitott. Megkönnyebbülten sóhajtott föl: Ma Dzsung még ott volt, egy sarokban ült a kolduscéh vezetőjével. A gyéren bútorozott helyiségben rajtuk kívül más nem is tartózkodott.

– Hogy vagy testvér?! – harsogta Tao Gan szívélyesen Ma Dzsungnak. – Hoztam neked valakit. A főnöködnek pont erre az emberre van szüksége!

A szerzetes behízelt vigyorral hajolt meg.

Ma Dzsung fölkel, és odalépett hozzá. Tetőtől talpig végigmérte, aztán megkérdezte:

- Mit akarna a főnök egy ilyen ronda szelindekpojától?
- Elég sokat tud a buddhista templombeli gyilkosságról – vágta rá gyorsan Tao Gan.

A szerzetes hátralépett, de elkésett. Mielőtt még a kezét fölemelhette volna, Ma Dzsung jól irányzott ütést helyezett el a szíve tájékán, amitől hátrafelé átbucskázott egy kis asztalon. De volt ő már ilyen helyzetben máskor is. Nem próbált fölkelni, helyette villámgyorsan előrántott egy kést, és Ma Dzsung toroka felé hajította. Ma Dzsung lehajolt, a kés pedig tompa pendüléssel kötött ki az ajtófélfában. Ma Dzsung megragadta a kis asztalt, és hatalmas erővel csapott le a szerzetes félig fölemelt fejére. A tar koponya nagyot koppant a padlón, a szerzetes mozdulatlanul terült el.

Ma Dzsung leoldotta a vékony láncot, amelyet dereka köré csatolva hordott, és a nagydarab ember kezét összekötözte a háta mögött. Tao Gan izgatottan mondta:

- Többet tud Mao Jüanról és az unokaöcscről, mint amennyit bevall, ráadásul egy emberrabló banda tagja!

Ma Dzsung szélesen elvigyorodott.

- Szép munkát végeztél! – dicsérte meg új munkatársát. – De hogy tudad idecipelni? Azt hittem, fogalmad sincs, merre van ez a fogadó.

- Ó! – mondta Tao Gan könnyeden. – Beadtam neki egy jó kis mesét, úgyhogy magától idehozott.

Ma Dzsung a szeme sarkából rásandított.

- Ártatlan kis virágszálnak látszol – mondta elgondolkozva –, de az az érzésem, hogy megéred a pénzedet.

Tao Gan eleresztette a megjegyzést a füle mellett, és így folytatta:

- Nemrégiben elrabolt egy jó házból való fiatalembert. Lehet, hogy ugyanahhoz a bandához tartozik, amelyikről Han Jüng-han beszámolt. Vitessük oda magunkat a rejtekhelyükre, akkor talán lesz mit jelentenünk a bírónak.

Ma Dzsung bólintott. Talpra ráncigálta az eszméletlen férfit, aztán a falnál álló székbe lökte. Rákiáltott az ősz szakállára, hogy hozzon

pár füstölőpálcikát. Az öreg azonnal eltűnt a helyiség végében, majd hamarosan visszatért két, pokoli szagot árasztó füstölőrúddal.

Ma Dzsung fölrántotta a szerzetes fejét, és az orra alá nyomta a füstölőket. Az addig eszméletlen, nagydarab ember hamarosan hevesen prüszkölni és köhögni kezdett. Véréres szemmel nézett föl Ma Dzsungra.

– Körülnézünk egy kicsit az odúdban, békapofa! – vetette oda Ma Dzsung. – Hogy találunk oda, ki vele!

– Nem köszönöd meg, amit kapsz, ha ez a főnök fülébe jut! – mondta a szerzetes rekedten. – A májadat fogja kitépni!

– Tudok vigyázni magamra – mosolygott szélesen Ma Dzsung. – Na felelj szépen a kérdésekre!

A füstölőpálcikákat közelebb tartotta a szerzetes arcához. Az rettegve nézte, majd gyorsan motyogott valami útbaigazítás-félét, miszerint a buddhista templom mögött kezdődő ösvényen kell elhagyni a várost.

– Egyelőre elég ennyi! – szakította félbe Ma Dzsung. – Onnan majd mutatod az utat.

Utasította az öreget, hogy hozzon valami ócska pokrócot, és hívjon két kulit egy hordággal.

Ma Dzsung és Tao Gan tetőtől talpig bebugyolálta a szerzetest a pokrócba. Az tiltakozott, hogy nagyon melege van, de Tao Gan oldalba rúgta, és ráförmedt:

– Hiszen lázas vagy, elfelejtetted, te rohadék?!

A szerzetest ráemelték a hordágyra, és útnak indultak vele.

– Óvatosan! – dörrent rá Ma Dzsung a két kulira. – A barátom nagyon beteg.

Amikor megérkeztek a buddhista templom mögött kezdődő fenyőerdőhöz, Ma Dzsung szólt a kuliknak, hogy letehetik a hordágyat, és kifizette őket. Amint látótávolságon kívülre értek, lefejtette a szerzetesről a pokrócot. Tao Gan ragtapaszt vett elő a ruhaujjából, és ráragasztotta a nagydarab ember szájára.

– Ha már közel leszünk, megállsz, és rámutatsz a helyre! – mondta szigorúan a szerzetesnek, aki nagy nehezen igyekezett lábra állni. – Ezek a gazfickók speciális füttyjelekkel és mindenféle más trükkökkel figyelmeztetik egymást – magyarázta Ma Dzsungnak.

Ma Dzsung bólintott, és egy jól irányzott rúgással ösztökélte gyorsabb indulásra a szerzetest. A fogoly meredeken emelkedő ösvényen vezette őket, majd az ösvényt elhagyva betért az erdő sűrűjébe. Kis idő után megállt, és fejével egy sziklára bökött, amely kicsit távolabb átsejlett a faágak között. Tao Gan letépte a szerzetes szájáról a tapaszt, és rondán ráförmedt:

– Nem kirándulni jöttünk! Hol van a ház?!

– Nincs házam – felelte panaszosan a másik. – Ott lakom egy barlangban.

– Egy barlangban? – üvöltötte Ma Dzsung. – Azt hiszed, bolondot csinálhatsz belőlünk? Vigyél minket a bandád főhadiszállására, vagy azonnal megfojtalak!

Azzal torkon ragadta a szerzetest.

– Esküszöm! – kapkodott levegő után a szerencsétlen. – Nem tartozom semmilyen bandához, csak egy vacak kis szerencsejátékos-csopathoz. Egyedül lakom abban a barlangban, amióta ebbe az átkozott városba betettem a lábamat!

Ma Dzsung elengedte. Előhúzta a kést, amellyel korábban a szerzetes őt vette célba. Sokatmondó pillantást vetett Tao Gan felé.

– Na? Megnyúzzuk kicsit?

Tao Gan vállat vont.

– Azért nézzük meg előbb azt a barlangot! – mondta.

A szerzetes reszkető térddel vezette oda őket a sziklához. Lábával szétnyitotta a bozótot. Egy nagyjából embermagasságú sötét nyiladék tűnt elő.

Tao Gan hasra feküdt, és a fogai között rémisztő kinézetű, vékony tört tartva bekúszott. Kis idő múltán visszatért, immáron fölegyenesedve.

– Nincs bent senki, csak egy nyüszítő fiatalember! – jelentette be kissé csalódottan.

Ezután Tao Gan nyomában Ma Dzsung is bement a barlangba gondosan maga mögött vonszolva szerzetest.

A sötét és szűk alagútban megtett tíz-tizenkét lépés után a mennyezet résén beszűrődő fénytől megvilágított tágas barlangban találták magukat. Jobboldalt ügyetlenül összetákoltt faágy és ütött-kopott bőrláda állt. A másik oldalon fiatal férfi feküdt a földön egy szál ágyékkötőben. Kezét és lábát kötéllal összekötözték.

– Engedjete el, kérlek, engedjete el! – nyöszörögte.

Tao Gan elvágta a köteleit. A fiatalember nagy nehézségek árán ülőhelyzetbe tornázta magát, ekkor látták meg, hogy a háta a veréstől csupa nyílt seb.

– Ki vert így össze? – kérdezte Ma Dzsung dühösen.

A fiú szó nélkül a szerzetesre bökött. Ahogy Ma Dzsung lassan hátrafordult, a szerzetes térdre hullott.

– Nem, ne, nagy jó uram, ne! – nyüszített! – Ne! Hazudik a rohadék!

Ma Dzsung megvető pillantást vetett rá.

– Meghagylak a főporoszlónak. Ő imádja az efféle munkát.

Tao Gan óvatosan az ágyra ültette a fiatalembert. A fiú húsz év körülinek látszott. Haját kezdetlegesen, durván kopaszra nyírták, arcát a szenvedés eltorzította, mégis első ránézésre látszott rajta, hogy jó családból való, tanult ember.

– Ki vagy, és hogyan kerültél ilyen állapotba? – kérdezte Tao Gan.

– Ez az ember elrabolt! Szabadítsatok meg tőle, nagyon kérlek!

– Ennél sokkal többet is teszünk! – vágta rá Ma Dzsung. – Egyenest a nagytiszteletű járásfőnök úr elé viszünk.

– Ne, jajj, ne! – kiáltott a fiú. – Engedjete szabadon!

Megpróbált fölállni.

– Nocsak-nocsak! – mondta Ma Dzsung lassan. – Szóval így állunk! Márpedig, barátom eljössz velünk a bíróságra. Hé, te! –

förmedt rá a szerzetesre. – Ha még egy nyomorult emberrabló bandának se vagy tagja, egy mákszemnyit sem érdekel, ki lát meg, úgyszemint most nem fogunk se bebugyolálni, se cipelni. Jössz a magad lábán!

Azzal a bátortalanul tiltakozó fiút fölemelte az ágyról, és lovaglósülésben a szerzetes nyakába ültette. Egy nyűtt pokrócot rádobott a sérült vállára, aztán fölkapott a sarokból egy vérfoltos fűzfavesszőt, és rácsapott a szerzetes vádlijára.

– Indulás, szelindekpofa! – rivallt rá a meghunyászkodott dromedárra.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

*Amelyben egy fiatal tudós
megdöbbentő történetet ad elő, és Di bíró kikérdezi
egy bordély tulajdonosnőjét*

Késő délelőtt, nem sokkal az ebéd ideje előtt Di bíró megnyitotta a bíróság ülését. A terem zsúfolásig megtelt. Han-jüan polgárai úgy gondolták, ha ilyen szokatlan időpontban tartanak meghallgatást, az csak egyet jelenthet: fontos új tények merültek fel a városban történt két szenzációs eset kapcsán.

Legnagyobb csalódásukra olyan probléma került először terítékre, amelyet a bíró sok más rutinügy mellett a délelőtt folyamán Hung törvénybiztossal és Csiao Taival áttanulmányozott. Nevezetesen a halászok és a halpiac vezetősége közötti vita az árak rögzítésének lehetséges módozatairól. Di bíró mindkét fél képviselőivel újra előadatta az álláspontjukat, aztán kompromisszumos megoldást javasolt, amelyet némi vita után el is fogadtak.

Épp egy kényes adóügyi probléma következett volna, amikor kintről nagy zaj, kiabálás hallatszott be. Ma Dzsung és Tao Gan jelent meg, egy-egy foglyot vonszoltak magukkal. Útközben kisebb tömeg verődött össze a nyomukban – most ez is betódult velük. A teremben lévők izgatott kérdések záporát zúdították rájuk, teljes lett a káosz.

Di bíró háromszor az asztalra csapott kalapácsával.

– Csendet és rendet! – mennydörögte. – Ha még egy szót hallok, kiürítetem a termet!

Egyszeriben elhallgatott mindenki. Senki nem szeretne volna elmulasztani ennek a látványosan össze nem illő párosnak a kihallgatását, amely most a pulpitus előtt térdepelt.

A bíró közömbös arccal nézett a foglyokra. De belül távolról sem volt ilyen nyugodt, miután a fiatalembert azonnal felismerte.

Ma Dzsung részletesen beszámolt arról, hogyan fogta el Tao Gan segédletével a két férfit. A bíró figyelmesen hallgatta, közben lassan simogatta hosszú szakállát. Aztán a fiatalabbik fogolyhoz fordult:

– Add elő nevedet és foglalkozásodat!

– Jelentéktelen szolgál tisztelettel közli – felelt az halkán –, hogy neve Dzsang Hu-piao, és az irodalomtudomány tanársegéde.

A termen döbönt moraj hullámozott végig. A bíró dühösen pillantott fel, és lecsapott a kalapáccsal.

– Utolsó figyelmeztetés! – süvöltött; majd ismét a fiatalemberhez szólt: – A bíróságnak azt jelentették, hogy Dzsang tanársegéd négy nappal ezelőtt a tóba fojtotta magát.

– Tisztelt bíró úr – hebegett a fiatalember –, kimondhatatlanul elkeserít, hogy ostobaságból ezt a hamis látszatot keltettem. Tökéletesen tisztában vagyok azzal, hogy rendkívül meggondolatlanul viselkedtem, és súlyosan elítélendő döntésképtelenségről tettem tanúbizonyságot. Csak azt remélem, hogy a különleges körülményeket megfontolva elnézően ítéled majd meg az ügyemet, tisztelt bíró úr.

Itt megállt kicsit. A teremben néma csend honolt.

– Soha senkinek ne kelljen megérnie azt az észveszejtő zuhanást a mennyei boldogságtól a legmélységesebb elkeseredésig, amit az esküvőm éjszakáján átéltem! Imádottammal egyesülvén azt kellett látnom, hogy éppenséggel a szerelmem oltotta ki az életét!

Nagy nehezen nyelt egyet, majd folytatta.

– Gyász és rettenet töltötte be a szívemet, amint az ágyon fekvő mozdulatlan testére meredtem. Aztán a pánik kerített hatalmába. Hogyan nézhetek most apám szemébe, aki annyi törődéssel fölnevelt, aki mindig a legnagyobb szeretettel és gondoskodással vette körül egyetlen fiát? Engem, aki, lám, most megfosztottam a reménységtől, hogy utódaiban láthatja majd a családi vonalat folytatódni. Mi másra gondolhattam volna, mint hogy véget kell vetnem nyomorult

életemnek? Gyorsan magamra kaptam egy könnyű köntöst, és az ajtó felé indultam. De aztán eszembe jutott, hogy még javában tart az ünnepség, tele a ház vendégekkel, és biztosan nem tudnék észrevétlenül kisurranni. Akkor eszembe ötlött, hogy az öreg ács, aki a minap eljött megjavítani a tetőt a szobám fölött, két mennyezeti lapot meghagyott elmozdíthatónak azzal, hogy „ott jól el lehet rejteni az értékeket”. Kisszékre álltam, fölhúzódkodtam egy gerendára, és bemásztam a tetőtérbe. A mennyezetlapokat visszaigazítottam a helyükre, aztán kikúsztam a tetőre. Utána óvatosan leereszkedtem az utcára. Miután késő éjszaka volt, odakint egy lélek sem járt, észrevétlenül elértem a tópartra. Megálltam egy nagy sziklán a víz fölött, és leoldottam a selyemöveimet. Le akartam vetkőzni, mert attól tartottam, hogy köntösöm a vízen lebegve a felszínen tartana, és meghosszabbítaná a haláltusámat. Aztán ahogy lepillantottam a tó sötétlő tükrére, én, nyomorult gyáva, megijedtem. Eszembe jutottak a víz mélyén portyázó gonosz lényekről elterjedt hátborzongató mendemondák; egyszerre homályos körvonalú, kivehetetlen árnyakat pillantottam meg odalenn, és gonosz szemek villogtak felém. Hiába a nagy hőség, reszkettem, vacogott a fogam. Éreztem, hogy nem leszek képes végrehajtani a tervemet. Az övem addigra beleesett a vízbe, összefogtam hát magamon a köntöst, és elfutottam a tópartról. Nem tudom, merre vitt a lábam, egyszer csak arra ocsúdtam, hogy a buddhista templom kapuja dereng föl előttem. Aztán az az ember ott hirtelen előlépett a sötétből, és vállon ragadott. Azt gondoltam, rabló, és megpróbáltam kiszabadítani magam a szorításából, de fejbe vert, én pedig elveszítettem az eszméletemet. Magamhoz térvén abban a rémes sziklabarlangban találtam magam. Reggel ez az alak azonnal faggatni kezdett: a nevemet kérdezte, hogy hol lakom, és miféle bűnt követtem el. Rájöttem, hogy meg akarja zsarolni szegény apámat vagy engem, ezért nem feleltem neki. Vigyorgott, azt hajtogatta, nagy szerencsém, hogy magával cipelt a barlangba, mert ott biztos nem bukkannak rám a poroszlók. Minden tiltakozásom ellenére leborotválta a fejemet azzal, hogy így majd a tanítványának néznek, és senki nem ismer föl. Megparancsolta, hogy szedjek tűzifát, rizst főzött, aztán elment. Egész nap azon vitatkoztam önmagammal, mitévő legyek. Az egyik pillanatban elhatároztam,

hogy elszököm valami isten háta mögötti helyre, aztán meg azt gondoltam, haza kellene inkább mennem, hogy szembenézzek apám jogos haragjával. Fogvatartóm este érkezett vissza részegen. Újra elkezdett kérdezősködni. Miután megtagadtam a választ, megkötözött, és egy fűzfaággal kegyetlenül megvert. Aztán otthagyt a padlón fekve: inkább holt voltam, mint eleven. Rettenetesen telt az éjszakám. Másnap reggel a szerzetes levette rólam a kötelet, innom adott, és amikor valamelyest rendbe jöttem, megint kiküldött tűzifáért. Úgy döntöttem, megszököm ettől a kegyetlen embertől. Összegyűjtöttem két kis köteg fát, és gyalog elindultam a városba. Leborotvált fejjel, szennyes ruhában senki nem ismert rám útközben. Végtelenül kimerült voltam, fájt a lábam, fájt a hátam. De erőt adott a gondolat, hogy apámat viszontláthatom, így jutottam el az utcánkig.

Dzsang tanársegéd kis szünetet tartott, hogy letörölje arcáról az izzadságcseppeket. A bíró intésére a főporoszló odanyújtott neki egy csésze keserű teát. Miután kiitta, folytatta az elbeszélést.

– Ki írhatná le, micsoda rettenet fogott el, amikor azt láttam, hogy a kapunk előtt poroszlók állnak?! Ez csak egyetlen dolgot jelenthetett: apám, nem bírván elviselni a szégyent, amit a házára hoztam, véget vetett az életének. De meg kellett győződnöm róla. Besurrantam hát a hátsó kertkapun át, de a tűzifát kint hagytam az utcán. Benéztem a szobám ablakán, és rettentő jelenést láttam! A túlvilág ura meresztette rám izzó szemét! A poklok árnyai üldöztek engem, az apagyilkost! Teljesen elveszítettem, a fejem, visszarohantam a kihalt utcára, és nekiiramodtam az erdőnek. Hosszas keresgélés után végül rátaláltam a barlangra. A szerzetes már várt. Amikor meglátott, iszonyú haragra gerjedt. Letépte rólam a ruhát, és kegyetlenül megvert, közben egyfolytában kiabált, hogy valljam be, mit követtem el. Végül elájultam, nem bírtam tovább a kínt. Ami ezután következett, az a legborzalmasabb rémálom. Belázasodtam, teljesen elveszítettem az időérzékeimet, azt sem tudtam, hol vagyok. Rabtartóm csak azért ébresztett föl néha, hogy inni adjon és tovább üssön. A kötelet onnan kezdve egy percre sem oldotta le rólam. A testi szenvedésen túl lázas agyamat mindvégig

gyötörte a szörnyű gondolat, hogy megöltem azt a két embert, aki nekem a legfontosabb volt: az apámat és a feleségemet...

Elcsuklott a hangja, a lába megroggyant, majd eszméletlenül esett a földre. Di bíró utasította Hung törvénybiztost, hogy vitesse a fiút a dolgozószobájába.

– Mondd meg a törvénytörő orvosnak, hogy térítse eszméletére és lássa el ezt a balsorsú fiatalembert. Aztán adjatok neki nyugtatót, és öltöztessétek föl rendesen. Jelentsétek, ha kicsit magához tért, föl akarok tenni neki egyetlenegy kérdést, mielőtt hazaküldjük.

A bíró ezután előrehajolt, és ráförmedt a szerzetesre:

– Mit tudsz felhozni mentségedre?

A szerzetesnek mozgalmas élete során mind ez idáig sikerült elkerülnie a törvénnyel való találkozást. Így aztán nem volt tisztában a bíróság szigorú szabályaival, sem azzal, milyen drasztikus eszközöket szokás alkalmazni ezen szabályok betartatására. Az ifjú Dzsang vallomásának második fele közben rendre dühösen mormogott, de a főporoszló néhány kemény rúgással elhallgattatta. Most, hogy szót kapott, pimasz hangon kezdett rá:

– Én, a szerzetes, tiltakozom az ellen, hogy...

Di bíró jelt adott a főporoszlónak. Az korbácsa súlyos nyelével a szerzetes arcába vágott.

– Tisztelettel szólj a bíró úrhoz!

A szerzetes dühtől tajtékozva ugrott volna neki a főporoszlónak, de a fogdmegek tökéletesen föl voltak készülve erre az eshetőségre, és azonnal rávetették magukat a nehéz husángokkal.

– Jelentsétek, ha majd megtanulta, hogyan kell tisztességtudóan beszélni! – mondta a bíró, azzal rendezgetni kezdte az előtte fekvő dokumentumokat.

Egy idő után a kőpadlóra loccsanó víz hangja jelezte, hogy a poroszlók néhány vödör vízzel élesztgetik a szerzetest. A főporoszló kiszáradva jelentette, hogy a fogoly kihallgatható állapotban van.

Di bíró átnézett a pulpitus fölött. A szerzetes fejét vérző sebek tarkították. Egyik szeme csukva volt, a másikkal kábán nézett föl a

bíróra.

– Azt hallottam – szólalt meg a bíró –, hogy néhány szerencsejátékosnak meséltél egy Mao Lu nevű egyénnel közös ügyleteidről. Az igazságra vagyok kíváncsi, a teljes igazságra. Hallgatlak!

A szerzetes jó adag vért köpött a padlóra, majd lassan forgó nyelvvel, tétován belekezdett:

– A minap az első éjszakai őrjárat után elhatároztam, hogy sétálok egyet a városban. Hát, ahogy jövök le a buddhista templom mögötti ösvényen, látom, hogy egy ember gödröt ás az egyik fa alatt. Előbújik a hold, na, akkor derül ki, hogy nem más az, mint Mao Lu. Nagy sietségben van, a fejszét használja ásonak. Mondom magamban, Mao testvér, úgy látszik, valami rosszban sántikál. Na de hiába, hogy bármikor kiállnék ellene puszta kézzel, vagy akár késsel is, az a fejsze nem nagyon tetszik, ezért inkább maradok, ahol vagyok. Amikor aztán megvan a gödör, behajítja a baltáját meg egy faládát. Ahogy elkezdi kézzel rászórni a földet, előbújok, és megkérdem amúgy viccesformán: „Segíthetek-e, Mao testvér? – Erre ő csak annyit felel: – Te ilyenkor még kint mászkálsz, szerzetes? – Mire én: – Na és mit temetsz ilyen szorgosan? – Mire ő: – Csak pár ócska szerszámot. De bent a templomban találsz érdekesebbet is! – Megrázza a ruhaujját, csilingel szépen a pénz. – Na és nem jutna belőle a szegényembernek? – kérdem. Végigmér tetőtől talpig, és azt mondja: – Szerencséd van ma este, szerzetes! Páran láttak meglógni a zsákmánnyal, és üldözőbe vettek, de az erdőben sikerült leráznom őket. Egyetlenegy maradt csak, az bent van a templomban. Menj be gyorsan, szedd össze, amit elbírsz, mielőtt visszajönnek. Én már eltettem, amennyit magammal tudok vinni!” Azzal már el is tűnt.

A szerzetes megnyalta feldagadt ajkát. A bíró intésére a főporoszló egy csésze keserű teát adott a kezébe. Ő egyetlen hajtásra kiitta, kiköpött, aztán folytatta.

– Először ásni kezdtem, csak hogy biztosra vehessem, nincs ott semmi, amit elfelejtett megemlíteni. De most az egyszer nem hazudott. Csak egy ládát találtam ácsszerszámokkal. Fogom magam,

bemegyek a templomba. Na, lehetett volna több eszem! Odabent nem látok semmit, csak egy hortyogó, kopasz vénséget a kis kuckójában meg egy koporsót az üres templomcsarnokban. Rájövök, hogy az a sakálfajzat csak azért mondta, amit mondott, hogy tőlem megszabaduljon. Ez minden, bíró úr. Ha ennél többre vagy kíváncsi, kapd el azt a rohadék Mao Lut, és kérdezd ki!

Di bíró az oldalszakállát simogatta, aztán szigorú hangon megkérdezte:

– Bevallod, hogy elraboltad, és megkínoztad azt a fiatalembert?

– Csak nem hagyhattam, hogy kicsússzon a poroszlók karmai közül, nem igaz? – méltatlankodott a szerzetes. – Azt meg senki nem várhatja el, hogy az ember ingyen adjon szállást és ennivalót. Nem akart dolgozni, kénytelen voltam egy kicsit noszogatni.

– Ne beszélj mellé! – rivallt rá a bíró. – Beismered, hogy erőszak alkalmazásával szállítottad a barlangodba, és többször megverted egy fűzfavesszővel?

A szerzetes a szeme sarkából rásandított a főporoszlóra, aki unott képpel játszadozott a korbács nyelével. Vállat vont, és nyeglén így szólt:

– Hát jó, beismerem.

A bíró jelt adott az írnoknak, mire az felolvasta a szerzetes vallomását. A Dzsang tanársegédet illető rész megfogalmazása kicsit kedvezőbbre sikerült ugyan, mint ahogy a szerzetes szájából elhangzott, de az rábólintott, és hüvelykujja lenyomatával hitelesítette az iratot. Ezután a bíró így szólt:

– Több bűncselekmény okán is súlyos büntetést róhatnék ki rád, de felfüggesztem a végső döntést, amíg ellenőrzöm, amit Mao Luról és a találkozásokról előadtál. Most börtönbe záratlak, ott lesz időd elmélkedni, mi történik veled, ha kiderül, hogy hazudtál.

Miután a szerzetest elvezették, belépett Hung, és jelentette, hogy az ifjú Dzsang valamelyest jobban van. Két poroszló vezette a bírói pulpitus elé a fiút. Tiszta kék köntöst adtak rá, és fekete fejfedőt, amely most nagyrészt eltakarta tar koponyáját. Elkínzott vonásai

ellenére bárki megállapíthatta, hogy jóképű, intelligens fiatalember. Figyelmesen hallgatta az írnok szájából elhangzó iménti vallomását, majd rányomta a papírra a hüvelykujját. Di bíró komoly arccal nézett rá.

– Ahogy magad is elismerted, Dzsang tanársegéd, ostobán viselkedtél, és ezzel súlyosan akadályoztad az igazságszolgáltatás munkáját. Úgy vélem ugyanakkor, hogy az utóbbi napok szívszaggató élményei bőséges büntetést mértek rád ezért. Jó hírem van a számodra: apád életben van, és nem hibáztat. Épp ellenkezőleg, nagyon megrázta, hogy halottnak hitt. A bíróság előtt az a vád érte, hogy része van feleséged halálában, ezért láttál poroszlókat a házatoknál. Az a jelenés pedig, akit a hálósobádban láttál, én magam voltam. Valószínűleg lelked dúlt állapotba mutatott olyan fenyegetőnek. Sajnálattal kell ugyanakkor tudatnom veled, hogy asszonyod holtteste nyomtalanul eltűnt. A bíróság ígéri: minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy megtaláljuk, és méltó módon eltemethesd.

Dzsang kezével eltakarta az arcát, és csendesen sírni kezdett. Di bíró várt egy darabig, majd folytatta.

– Mielőtt hazaengednélek, hadd tegyek föl egyetlen kérdést. Tudta-e apádon kívül bárki, hogy „A bambuszliget diákja” szerzői álnevet használod?

Dzsang fakó hangon válaszolt:

– Csak a feleségem, bíró úr. A megismerkedésünk után kezdtem el ezt a nevet használni, azután így írtam alá a neki küldött költeményeimet.

Di bíró hátradőlt a székben.

– Végeztünk – mondta. – Kínzódat börtönbe vetettem, idővel megkapja majd méltó büntetését. Te most elmehetsz, ifjú Dzsang.

Kiadta Ma Dzsungnak, hogy a fiatalembert zárt gyaloghintóban vigyék haza, apja házatól rendeljék vissza a poroszlókat, a professzorral pedig közölgék, hogy megszűnt a házi őrizete.

Kalapácsával az asztalra ütött, és ezzel az ülést bezárta.

A tanácsterem mögötti dolgozószobában a bíró leült íróasztalához, és komor mosollyal fordult a vele szemközt helyet foglaló segédeihez.

– Nagyszerűen csináltad, Tao Gan! – mondta. – Liu és Dzsang ügyében megoldódott a rejtély – az eltűnt holttestet leszámítva.

– Arról majd mindent megtudunk Mao Lutól, bíró úr! – vélekedett Hung törvénybiztos. – Világos, hogy ő ölte meg a nagybátyját a pénzéért. Ha elfogjuk, kiszedhetjük belőle, mit tett az ifjú Dzsang asszony holttestével.

Di bíró láthatóan nem értett egyet vele.

– Miért távolította volna el a tetemet? – töprengett hangosan. – El tudom képzelni, hogy Lu valahol a templom közelében meggyilkolta a nagybátyját, azután bement körülnézni, hátha talál olyan helyet, ahol a hulláját elrejtetheti. Rábukkant az oldalcsarnokban a koporsóra. Nem volt nehéz felnyitnia, hiszen nála volt a szerszámos láda. De vajon az öreg holttestét miért ne tette volna rá egyszerűen a lányéra? Mi értelme azt kiemelni? Hisz akkor megint ugyanazzal a problémával áll szemben, nevezetesen, hogy miként tüntessen el egy hullát.

Tao Gan, aki mindeddig szó nélkül figyelt és az arcából lógó három hosszú szőrszállal játszadozott, most hirtelen megszólalt:

– És mi van, ha egy előttünk most még ismeretlen másik személy emelte ki az asszony tetemét, mielőtt Mao Lu megtalálta a koporsót? Egy olyan személy, aki valamiért mindenáron el akarta kerülni, hogy a holttestet megvizsgálják. A maga lábán csak nem sétálhatott el a halott!

Di bíró szúrós szemmel nézett új segédjére. Karját összefonta a mellén, és egy darabig úgy maradt a széken kuporogva, csendben, mélyen elgondolkozva. Aztán hirtelen fölegyenesedett, az asztalra csapott, és felkiáltott:

– De még mennyire hogy elsétálhatott! Mert nem volt halott!

Segédei megkövültén meredtek rá.

– Az meg hogyan lehetséges, bíró úr? – kérdezte Hung. – Hiszen hivatásos orvos nyilvánította halottnak, és egy gyakorlott temetkezési

vállalkozó mosdatta meg a holttestet. Aztán több mint fél napig egy lezárt koporsóban feküdt!

– Várjatok! – magyarázta izgatottan a bíró. – FigyeljeteK jól! Emlékeztek, a bírósági szakértő azt mondta, hasonló esetekben gyakran megesik, hogy a lány eszméletét veszti, de a halálos kimenetel nagyon ritka. Nos hát, tegyük fel, hogy elájult, és az idegi sokk hatására beállt a tetszhalál. Orvosi tankönyveink szerint ilyenkor tökéletesen megszűnik a légzés, nincs pulzus, a szem elveszíti a fényét, az arcon megjelennek a hullamerevség jelei. Ez az állapot akár hosszú órákon át fennmaradhat. Annyit már tudunk, hogy a lányt sietve koporsóba zárták, majd azonnal a buddhista templomba vitték. Szerencsére az ideiglenes koporsó vékony deszkából készült, én magam is fölfedeztem rajta réseket. Máskülönben megfulladt volna. Miután elhelyezték a templomban, és mindenki elment, a lány visszanyerhette az eszméletét. Biztosan kiabált, dörömbölt deszkabörtöne falán, de hát egy elhagyott templom oldalcsarnokában volt, a gondnok pedig süket! Ami most következik, puszta feltevés. Mao Lu meggyilkolja a nagybátyját, és elveszi a pénzét. A templomban olyan helyet keres, ahová a holttestet elrejtethné. És akkor meghallja a hangokat a koporsóból!

– Attól halálosan megrémült volna – vetette közbe Tao Gan és valószínűleg azonnal világgá szalad, nem?

– Tegyük fel, hogy nem – ingatta a fejét Di bíró. – Fogja nagybátyja szerszámaikat, és felnyitja a koporsót. Az asszony elmeséli neki, mi történt vele, és...

Itt elakadt a szava. Összeráncolta a homlokát, és bosszúsan folytatta:

– Nem jó! Megint zátonyra futottunk! Hiszen ha Mao Lu végighallgatja Holdtündér történetét, rögtön rájön, hogy Dzsang professzortól bőséges jutalmat remélhet, amiért megmentette a fia feleségét. Miért ne vitte volna azonnal haza?

– Szerintem, bíró úr, a lány meglátta az ács holttestét – szólt megint Tao Gan –, vagyis tanúja lett Mao Lu bűnösségének, ezért a gyilkos attól félhetett, hogy elárulja.

Di bíró lelkesen helyeselt.

– Ez az! – bólogatott. – Mao úgy döntött, magával cipeli valami eldugott helyre, és ott tartja, amíg híre nem jön, hogy a koporsót elföldelték. Utána választást ajánlana a lánynak: vagy eladja prostituálnak, vagy hazaviszi, de csak azzal a feltétellel, hogy Holdtündér bead valami kacifántos mesét Dzsang professzornak, hogyan mentette meg Mao Lu az életét. A bűnös így is, úgy is besöpör néhány aranyrudat.

– De hol volt az asszony, amíg Mao Lu elásta a szerszámos ládát? – akadékoskodott Hung. – Biztosra vehetjük, hogy a szerzetes alaposan átkutatta a templomot, márpedig ő nem fedezte föl.

– Ez majd mind kiderül, ha Mao Lut elkapjuk – mondta a bíró. – De azt máris tudjuk, hol rejtegette azt a szerencsétlen teremést az utóbbi napokban. Abban a bordélyban a halpiac mögött. „Mao Lu nője”, ahogy a félszemű emlegette, nem más, mint az ifjú Dzsang neje!

Egy hivatali szolga lépett be, tálcán hozta Di bíró ebédjét. Amíg a fogásokat az asztalra helyezte, a bíró lezárta a beszélgetést.

– Könnyen ellenőrizhetjük az elméletünket. Most ebédeljete meg ti hárman is, aztán Csiao Tai elmegy a bordélyba, és idehozza a tulajdonost. Tőle majd pontos személyleírást kapunk arról a nőről, akit Mao Lu odavitt magával.

Fölemelte az evőpálcikát, három segédje pedig magára hagyta.

Evett, de az ízekeket nem nagyon érezte. Igyekezett megemészteni a frissen napvilágra került híreket. Aligha kétséges, hogy a Liu–Dzsang-viszály bonyolult ügye lényegében megoldódott, itt-ott maradt csak némi hézag, amelyet még ki kell tölteni. Az igazi kérdés, hogyan kapcsolódik vajon ez az eset a kurtizán meggyilkolásához. Elég jó eséllyel feltételezhető immáron, hogy a professzor ártatlan, de az egész ügy valahogy különös fényt vet Liura.

Amikor a szolga leszedte az asztalt, és töltött egy csésze teát, a bíró elővette a fiókból a virágos hajón történt gyilkossággal kapcsolatos dokumentumokat, és oldalszakállát lassan simogatva komótosan, egyesével újraolvasta mindet.

Így találta a négy segéd is, amikor később visszatért a dolgozószobába. Ma Dzsung szólalt meg először.

– Végre igazi érzéseket mutatott a professzor! Látnotok kellett volna, hogy megörült a fiának!

– A többiektől már biztos tudod: nyomós okunk van feltételezni, hogy az ifjú Dzsang felesége is életben van – magyarázta neki Di bíró.

– Elhoztad a bordély tulajdonosát, Csiao Tai?

– Bizony elhozta! – válaszolt barátja helyett Ma Dzsung. – Láttam ezt a világraszóló szépséget kint, a folyosón.

– Kéretem! – adta ki az utasítást a bíró.

Csiao Tai közönséges arcú, magas, csontos asszonnyal tért vissza. A nő mélyen meghajolt, majd panaszos hangon azonnal rákezdett:

– Ez itt még annyi időt sem hagyott, hogy átöltözzem, bíró úr! Hogy jelenhetek meg előtted ebben a rémes öltözékben, nagytiszteletű uram! Pedig én mondtam neki, hogy...

– Hallgass már el, és figyelj a járásfőnöködre! – szakította félbe a bíró. – Tudod, hogy bármelyik pillanatban bezárathatom az intézményedet, ha úgy tetszik, vagyis jó lesz, ha vigyázol, és a szintiszta igazat vallód. Ki volt az a nő, akit Mao Lu elvitt hozzád?

Az asszony térdre hullott.

– Tudtam, hogy bajt hoz a fejemre az a gálád! – jajveszékelt. – De mit tehet egy gyenge nő, bíró uram! Hát képes lett volna elmetszeni a torkomat, bíró úr! Bocsáss meg nekem, kedves bíró úr!

Hangosan siránkozva a földhöz ütögette a homlokát.

– Ne zajongj már annyit! – szólt rá dühösen a bíró. – Halljam, ki volt az a nő!

– Honnan ismertem volna azt a gyöngye verebet? – siránkozott az asszony. – Az éjszaka kellős közepén Mao Lu egyszer csak beállít vele. Esküszöm, soha azelőtt nem láttam. Valami furcsa egyrészes ruha lóg rajta, és nagyon be van ijedve. Azt mondja nekem Mao testvér: „Ez a kiscsibe nem tudja, mi a jó neki. Egy ilyen remek férjet visszautasítani, mint én! Hihetetlen, mi? De majd én móresre tanítom! – Látom, hogy nagyon nem jól van a kis szerencsétlen,

mondom hát Mao Lunak, hagyja békén erre az éjszakára. Hiába, bíró úr, ilyen az én lelkem, hiszek abban, hogy ezekkel jól kell bánni. Szép szobába fektetem, lerakok elé finom rizst, forró teát. Most is szó szerint emlékszem, mit mondtam neki, bíró úr. – Aludjál, kicsim – mondom neki –, ne aggódj semmin! Holnapra majd meglátod, nincs is semmi baj.”

Az asszony itt mélyet sóhajtott.

– De nem ismered te ezeket a lányokat, bíró úr! Az ember azt képzelné, másnap reggel legalábbis megköszöni nekem. Egy csodát! Fölveri az egész házat, rugdalja az ajtót, üvölt, ahogy a torkán kifér. És amikor fölmegek hozzá, mindenféleképpen elmondja Mao testvért meg engem, összehord hetet-havat, hogy így elrabolták, meg úgy jó családból való – ha ezerszer nem hallottam ezt a történetet az efféléktől, hát egyszer se. Hiába, ha észre akarod téríteni őket, muszáj egy szép darab kötéllel alaposan megsimogatni, másként nem megy. Na, ettől ő is elhallgatott, és amikor Mao testvér érte jött, szó nélkül követte. Ez minden, bíró úr, esküszöm.

Di bíró megvetéssel nézte az asszonyt. Egy pillanatig arra gondolt, hogy le kellene tartóztatnia, amiért kegyetlenül bánt egy kiszolgáltatott lánnyal, aztán eszébe jutott, hogy csak a szakmája íratlan szabályai szerint cselekedett. Ezek a harmadrangú bordélyok a szükséges rossz kategóriájába tartoznak, a hatóságok ellenőrzés alatt tarthatják őket, hogy a túlkapásokat megakadályozzák, de sosem lesznek képesek teljesen megszüntetni a szerencsétlen alkalmazottakkal szembeni kegyetlenkedést.

– Pontosan tudod – szólt a bíró szigorúan –, hogy elkóborolt lányokat tilos elszállásolni. Most kivételesen elengedlek, de ellenőrizni fogom, amit elmondtál, és ha nem felel meg mindenben az igazságnak, jaj neked!

Háláját kifejezendő az asszony ismét elkezdte a padlóhoz ütögetni a fejét, de a bíró jelére Tao Gan kivezette. A bíró ezután komoran így szólt:

– E szerint az elméletünk helytálló. Az ifjú Dzsang felesége életben van. De lehet, hogy jobb lett volna meghalnia, mint Mao Lu karmai

közé kerülni. A lehető leggyorsabban el kell fogni azt a haramiát, és megmenekíteni a lányt. Csiang-pej járásban vannak, a Három Tölgy szigete nevű helyen. Tudja valaki, merre lehet?

– Soha nem jártam még ott, bíró úr, de sokat hallottam róla – szólalt meg Tao Gan. – Ez egy kis szigetsorozat, vagy inkább lápvidék a Nagy Folyó közepén. A lápon sűrű bozót nő, és az év nagy részében félig víz alatt van. A magasabb fekvésű területeket áthatolhatatlan, öreg erdő borítja. Csak az ott összegyűlt haramiák ismerik az áramlást, a vízi ösvényeket, amelyeket követve keresztül lehet hatolni a lápon. Minden áthaladó hajót megvámolnak, és gyakran lerohanják a part menti falvakat. Ennek a rablóbandának állítólag négyszáznál is több tagja van.

– A kormány miért nem füstölte még ki őket onnan? – kérdezte a bíró meglepetten.

– Nem olyan egyszerű vállalkozás az, bíró úr! – ingatta a fejét Tao Gan. – A vízi hadművelet sok halálos áldozattal járna. A lápot csak kis bárkákkal lehet megközelíteni, a hadihajók abban a sekély vízben hasznavehetetlenek. A csónakkal érkező katonák pedig könnyű célpontot jelentenének a banditák nyilai számára. Azt hallottam, a hadsereg a folyóparton bázisok egész láncolatát építette ki, és a katonák szünet nélkül járőröznek a vidéken. Az volna az elképzelés, hogy blokád alá vonják a lápot, ezzel kényszerítik megadásra a banditákat. Csakhogy azok olyan régóta tanyáznak már ott, hogy rengeteg titkos segítőjük van az ottani lakosok között, akit nehéz megtalálni. Egyelőre semmijele annak, hogy a rablók híján volnának az élelemnek vagy bármi másnak, amire szükségük van.

– Ez elég rosszul hangzik – csóválta a fejét a bíró; majd Csiao Taira és Ma Dzsungra pillantva megkérdezte: – Mit gondoltok, ki tudnátok onnan hozni Mao Lut és az asszonyt?

– Valahogy majd csak megoldjuk Csiao testvérrel, bíró úr! – rikkantott vidáman Ma Dzsung. – Igazán nekünk való feladat! Legjobb, ha azonnal nekieredünk, és körülnézünk, mi újság arrafelé.

– Helyes – mondta Di bíró. – Írok egy levelet Csiang-pej járásfőnökének, hogy tudja, kik vagytok, és segítsen benneteket,

amiben kell.

Fölemelte az íróecsetet, és sebesen papírra vetett pár sort. Rányomta a bíróság nagy, kerek pecsétjét, átadta Ma Dzsungnak, azzal útnak indította őket.

– Sok szerencsét!

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

*Amelyben a törvénybiztos és Tao Gan
ellátogat egy fontos emberhez, valamint pecsét kerül
egy üzletszerző legutolsó megállapodására*

Miután Ma Dzsung és Csiao Tai elment, Di bíró másik két segédjével együtt sorra vette a további teendőket.

– Amíg két merész barátunk Csiang-peiben időz, mi sem maradunk tétlenek. Ebéd közben mindvégig Liu Fei-po és Han Jüng-han járt az eszemben. A kurtizán halála ügyében továbbra is ez a két nagyra becsült polgár az elsőrendű gyanúsított, én pedig nem fogom ölbe tett kézzel várni, mi lesz a következő húzásuk. Úgy döntöttem, hogy ma letartóztatom Liu Fei-pót!

– Ezt nem tehetjük meg, bíró úr! – kiáltott föl Hung döbbenten. – Ködös sejtéseink vannak csupán, milyen alapon...?

– Márpedig Liut letartóztathatom, és le is fogom! – vágott közbe a bíró. – Súlyosan megvádolta a bíróság előtt Dzsang professzort, és bebizonyosodott, hogy a vád hamis. Elismerem, senki nem róna meg, ha ejteném az ügyet, főleg mert Liu egészen nyilvánvalóan magán kívül volt, amikor a vádat megfogalmazta, a professzor pedig nem emelt panaszt becsületsértésért. Mindenesetre a törvény úgy rendelkezik, hogy aki főben járó bűnnel mást hamisan megvádol, ugyanolyan büntetést érdemel, mintha ő maga követte volna el ezt a vétséget. Ennek a paragrafusnak az alkalmazásában a jog nagy teret biztosít a bírói mérlegelésnek, de most úgy döntöttem, hogy ragaszkodom a törvény betűjéhez.

Hung arcán továbbra is aggodalom tükröződött, de a bíró már emelte is az íróecsetet, és megírta az elfogatóparancsot. Aztán elővett

egy második úrlapot, és miközben azt is kitöltötte, tovább magyarázott.

– Ugyanakkor Van I-fant is őrizetbe vétetem, amiért hamisan vallott a lányával és Dzsang professzorral kapcsolatban. Ti ketten menjetek most négy poroszlóval Liu házához, és tartóztassátok le. Útközben szóljatok a főporoszlónak, hogy két emberével induljon Van I-fanért. Mindkét foglyot zárt gyaloghintóban hozzák be, és zárják őket egymástól távoli cellába, ne tudhassák, hogy a másik is a börtönünk vendégszeretetéét élvezi! Az esti ülésen kihallgatom őket, gyanítom, hogy ki fog derülni egy s más!

Az idős törvénybiztos még mindig bizonytalannak tűnt, de Tao Gan vigyorogva jegyezte meg:

– Ugyanolyan ez, mint a szerencsejáték. Ha ügyesen rázza az ember a kockákat, néha egész jó kombinációt sikerül kidobni.

Miután Hung és Tao Gan kilépett az irodából, Di bíró az egyik fiókból elővette a vei-csi-feladványt. Egyáltalán nem volt annyira biztos a döntése helyességében, mint amennyire igyekezett ezt segédeivel elhíttetni, ám úgy érezte, támadásba kell lendülnie, át kell vennie a kezdeményezést. És ennél a két letartóztatásnál jobb ötlete pillanatnyilag nem volt, hogy ezt a célt elérje. Megfordult a székében, és a hátulsó szekrényből kiemelt egy vei-csi-készletet. A fekete és fehér köveket a feladványnak megfelelő pozícióban elhelyezte a táblán. Biztosra vette, hogy ez a rejtvény ad kulcsot ahhoz az összeesküvéshez, amelynek Mandulavirág a nyomára bukkant. Több mint hetven év alatt a játék legnagyobbjainak sem sikerült megfejteniük a feladványt. A meggyilkolt táncosnő pedig nem szerette a vei-csit, tehát ezt a lapot nem a rejtvény miatt tarthatta magánál, hanem mert valami más, a játéktól független jelentést tulajdonított neki. Vajon miféle rébusz lehet itt? Di bíró összeráncolta a szemöldökét, és töprengve kezdte átrendezgetni a köveket, hátha rábukkan az elrejtett üzenetre.

Mindeközben Hung törvénybiztos kiadta a főporoszlónak, hogy tartóztassa le Van I-fant, ő maga pedig Tao Gannal elindult Liu Fei-

po háza felé. A négy poroszló, valamint egy zárt gyaloghintó diszkrét távolságból követte őket.

Hung kopogtatott a vörösre lakkozott magas kapun. Amikor a rácsos kukucskáló kinyílt, a törvénybiztos felmutatta megbízólevelét, és így szólt:

– A nagytiszteletű járásfőnök úr úgy rendelkezett, hogy keressük fel Liu urat.

Az őr kinyitotta a kaput, és betessékelte a két vendéget az őrház kicsiny várószobájába. Nemsokára idősebb férfi jelent meg, aki Liu Fei-po háznagyaként mutatkozott be.

– Bízom benne, hogy segítségükre lehetek – szólt udvariasan. – Gazdám éppen a kertben sziesztázik, ilyenkor nem lehet zavarni.

– Szigorú utasítást kaptunk, hogy személyesen beszéljünk Liu úrral – felelte a törvénybiztos. – Menj, és ébreszd fel!

– Az lehetetlen! – kiáltott fel rémülten a háznagy. – Az állásomba kerülne!

– Akkor vezess oda minket – szólt közbe Tao Gan ellentmondást nem tűrő hangon –, majd mi fölébresztjük. Indíts, barátom, ne gátolj bennünket hivatali kötelességünk teljesítésében!

A háznagy sarkon fordult. Ősz kecskeszakálla reszketett a haragtól. Hunggal és Tao Gannal a sarkában átvágott egy színezett lapokkal kövezett tágas udvaron. Négy kanyargós folyosón végighaladva egy fallal körülzárt nagy kertbe érkeztek. A széles teraszt ritka virágokkal pompázó porcelántartók szegélyezték. Azon túl gondosan tervezett tájkert terült el, a közepén lótuszvirágos mesterséges tóval. A háznagy a tavat megkerülve, egymáshoz tapasztott érdekes formájú és színű kövekből rakott mesterséges sziklakerthez vezette a két vendéget. Közvetlenül mellette árnyas lugas nyílt. A háznagy a borostyánnal sűrűn benőtt bambuszkeretre mutatott.

– Ott bent megtaláljátok a gazdámot – szólt mogorván. – Én majd itt várok.

Hung széthajtotta a húsos, zöld leveleket. A hűvös belső térben csupán egy nyugszéket és egy kis teázóasztalt látott. A két férfi

visszament a háznagyhoz, és Hung bosszúsan ráreccsent:

– Ne próbálj rászedni bennünket! Liu nincs itt!

A háznagy rémulten nézett rá. Gondolkozott egy pillanatig, aztán így szólt:

– Biztosan bement a könyvtárszobába.

– Akkor mi is követjük a példáját! – vágta rá Tao Gan. – Mutasd az utat!

A háznagy ismét hosszú folyosón vezette végig őket, majd megállt egy fémből kimunkált virágmintával díszített fekete ébenfa ajtó előtt. Többször kopogtatott, de válasz nem jött. Ezután megpróbált benyitni, de az ajtó nem engedett.

– Állj félre! – szólt rá türelmetlenül Tao Gan.

Feneketlen ruhaujjából fémszerszámokkal teli kis csomagot halászott elő, és munkához látott a zárnál. Hamarosan kis kattanas hallatszott, majd kinyílt az ajtó. Óriási, fényűzően berendezett könyvtárszobában találták magukat. A súlyos székek és asztalok, a magas könyvespolcok mind gazdagon faragott ébenfából készültek. De a helyiségben teremtett lélek sem volt.

Tao Gan egyenest az íróasztalhoz ment. Az összes fiókot kihúzták, a vastag, kék szőnyegen iratgyűjtők és levelek heverték szerteszét.

– Betörő járt itt! – kiáltott fel ijedten a háznagy.

– Betörő egy csodát! – intette le Tao Gan. – Ezeket a fiókokat senki nem feszítette föl, kulccsal nyitották ki mindet. Hol van a páncélszekrény?

A háznagy remegő kézzel mutatott egy értékes régi tekercképre, amely két könyvespolc között függött a falon. Tao Gan odalépett, és félrehúzta a képet. A négyszögletű fémajtó nem volt bezárva, de az értékszekrény üresen állt.

– Ezt a zárat sem feszítették föl – állapította meg Tao Gan. – Átkutatjuk a házat, de attól tartok, a madárka elrepült.

Miután Hung behívta a négy poroszlót, végigjárták az egész épülettömböt, beleértve a női részleget is, de Liu Fei-pónak híre-

hamva sem volt, és kiderült, hogy ebéd óta senki nem látta.

Hung és Tao Gan morcos hangulatban tért vissza a járásfőnökségre. Az udvaron talákoztak a főporoszlóval, aki beszámolt róla, hogy Van I-fant minden nehézség nélkül letartóztatták, és már a börtönben ül.

Di bírót az irodában találták, még mindig mélyen elmerülve a játékeladványban.

– Van I-fan lakat mögé került, bíró úr – jelentette Hung –, de Liu Fei-po nyomtalanul eltűnt!

– Eltűnt? – kérdezte a bíró meglepetten.

– És magával vitte minden pénzét és fontos iratát – tette hozzá Tao Gan. – Biztos a kertkapun át osont ki, és senkinek nem kötötte az orrára.

Di bíró öklével az asztalra csapott.

– Elkéstem! – kiáltotta bosszúsan.

Fölpattant, és sebes léptekkel járkálni kezdett a szobában. Kis idő múltán megállt, és dühösen így szólt:

– Az a meggondolatlan kétbalkezes ifjú Dzsang tehet mindenről! Ha előbb tudom, hogy a professzor vétlen...

Egy darabig dühösen tépkedte a szakállát, aztán hirtelen megszólalt.

– Tao Gan, menj, és azonnal hozd ide Liang tanácsos titkárát! Még éppen ki tudom kérdezni az esti meghallgatás előtt.

Miután Tao Gan elviharzott, a bíró Hunghoz fordult.

– Liu szökése nagyon kellemetlen fordulat! Egy gyilkosság súlyos ügy, de van, ami még annál is komolyabb, törvénybiztosom!

Hung szívesen hallott volna bővebb magyarázatot, de főnöke keményen összeszorított száját látva inkább nem kérdezett semmit. A bíró ismét járkálni kezdett, majd hátratett kézzel megállt az ablaknál.

Tao Gan meglepően hamar visszaért Liang Fennel. Utóbbi még feszültebbnek tűnt, mint a legutóbbi találkozás alkalmával. Di bíró nekítámasztotta hátát az íróasztalnak, és nem kínálta helytel a

fiatalembert. Karját a mellén összefonva átható tekintettel nézte, és szigorúan így szólt:

– Ezúttal nagyon világosan szeretnék fogalmazni, Liang úr. Közlöm, hogy aljas bűncselekményben való részességgel gyanúsítalak. Csak a tanácsos érzéseire való tekintettel hallgatlak meg itt és most, nem pedig a hamarosan kezdődő nyilvános ülésen.

Liang arca hamuszürke lett. Szólni szeretett volna, de a bíró fölemelte a kezét.

– Először is – folytatta –, a tanácsos meggondolatlan költekezéséről előadott megkapó történetedet úgy is értékelhetjük, hogy valójában ezzel próbálsz elfedni a tényt, miszerint a betegségéből hasznot húzva eltulajdonítod a pénzét. Másodszor: a meggyilkolt táncosnő, Mandulavirág szobájában a te kézírásoddal papírra vetett szerelmes leveleket találtam. A legkésőbbi keltezésűekből kiderül, hogy szakítani akartál vele, valószínűleg azért, mert beleszerettél Fűzbarkába, Han Jüing-han lányába.

– Ezt hogy derítetted ki? – szaladt ki Liang Fen száján. – Mi csak...
De a bíró ismét beléfojtotta a szót.

– Te nem lehetsz a táncosnő gyilkosa, hiszen nem voltál a virágos hajó fedélzetén. De viszonyt folytattál vele, és titkos találkáitok voltak a szobádban. Feltűnés nélkül beengedhetted a kis hátsó kert kapuján. Várj! Még nem fejeztem be! Biztosíthatlak, hogy a legkevesbé sem érdekel a magánéleted, felőlem a Fűzfa-negyed összes hölgyével elszórakozhatsz. De a meggyilkolt lányhoz fűződő viszonyodról most azonnal elmondasz mindent! Egy ostoba ifjú már súlyosan akadályozta a nyomozást, és nem hagyom, hogy egy másik megismételje ugyanezt a mutatványt. Na, halljam!

– Nem igaz, esküszöm, bíró úr, nem igaz! – siránkozott a fiatalember a kezét tördelve. – Nem ismertem azt a kurtizánt, és soha egyetlen garast sem tulajdonítottam el mesterem és gazdám pénzéből! Azt elismerem, büszkén és boldogan elismerem, hogy szerelemre lobbantam Fűzbarka iránt, és van okom hinni, hogy ő is viszonzza az érzéseimet. Soha nem beszéltem vele, de gyakran látom a templomkertben, és... De ha ezt, legrejtettebb titkomat

tudod, akkor azt is tudnod kell, bíró úr, hogy az összes többi nem igaz!

Di bíró a kezébe adta a meggyilkolt táncosnő egyik levelét.

– Te írtad ezt, vagy sem? – kérdezte.

Liang Fen alaposan megvizsgálta, aztán visszaadta, és nyugodtan így szólt:

– A kézírás hasonlít az enyémmre, sőt még néhány egyéni vonást is sikerült utánozni, de nem én írtam. Összesen annyit mondhatok, hogy aki ezt a hamisítványt készítette, sokszor láthatta az írásomat.

A bíró vészjósló tekintetet vetett rá.

– Van I-fant letartóztattuk, és rövidesen a bíróság elé idézem. Legyél jelen a meghallgatáson. Már mehetsz is a tanácsterembe.

Amikor az ifjú kiment a szobából, Hung megszólalt.

– Szerintem Liang igazat mondott, uram.

Di bíró nem válaszolt. Intett Hungnak, hogy segítse föl rá a súlyos hivatali köntöst.

A gong három ütése adta hírül, hogy kezdődik az esti meghallgatás. A bíró Hunggal és Tao Gannal a nyomában kilépett az irodából. Miután elhelyezkedett a nagy asztal mögött, megállapította, hogy a teremben alig tucatnyi kíváncsiskodó gyűlt össze. Úgy tűnt, Han-jüan lakói pillanatnyilag föladták a reményt, hogy szenzációs új híreket hallhatnak. De észrevette, hogy Han Jüng-han és Liang Fen az első sorban áll, mögöttük pedig ott van Szu céhmester is.

A formalításokat letudván a bíró kitöltött a börtönparancsnoknak egy úrlapot, átadta a főporoszlónak, és utasította, hogy vezesse a színe elé Van I-fant.

Úgy tűnt, Van I-fan nem zavartatja magát a letartóztatása miatt. Kihívó pillantást vetett a bíróra, aztán letérdelt, és közömbös hangon válaszolt a nevét és foglalkozását firtató szokványos kérdésre.

– Bebizonyosodott, hogy hazudtál a bíróság előtt – szegezte neki a bíró ezután. – Valójában te próbáltad rávenni Dzsang professzort,

hogy a lányodat megvásárolja. Kívánod hallani a részleteket, vagy bevallod?

– Jelentéktelen személyem – mondta most tisztelettudó hangnemben Van – beismeri, hogy megpróbált félrevezetni, bíró úr. Igen, túlzott buzgalmamban, hogy barátomat és pártfogómat, Liu Fei-po urat a professzor elleni vitás ügyben megsegítsem, valóban tévútra tértem. Miután a törvény szerint ilyen esetben az elkövető óvadék ellenében ideiglenesen szabadon bocsátható, kérem, szabd meg az összeget, nagytiszteletű bíró úr. Liu Fei-po pedig egészen biztosan kész lesz kezességet vállalni értem, és letenni a kiszabott óvadékat.

– Másodsor, a bíróságnak tudomására jutott a következő: kihasználván, hogy Liang tanácsos a második gyermekkor állapotába süllyedt, egyéni érdektől vezéreltetve meggondolatlan pénzügyi tranzakciókba vontad be.

Láthatóan ez a második vádpont sem rázta meg túlzottan Van I-fant.

– Határozottan cáfolom, hogy Liang tanácsosnak valaha pénzügyi veszteséget okoztam volna – mondta higgadtan. – Liu Fei-po barátom mutatott be neki, és Liu úr javaslatára ajánlottam a tanácsos úrnak bizonyos birtokok eladását, amelyek Liu úr szakértő véleménye szerint a közeljövőben jelentős értékvesztést szenvedtek volna. Kérem, hogy hallgasd meg ez ügyben Liu Fei-po tanúvallomását, bíró úr!

– Sajnos nem tehetem – mondta Di bíró kurtán. – Említett Liu Fei-po ugyanis minden előzetes figyelmeztetés nélkül eltávozott, és magával vitte teljes készpénzkészletét, valamint fontos papírjait.

Van I-fan föl pattant, és halálsápadt arccal kiáltotta:

– Hová ment? A fővárosba?

A főporoszló lépett, hogy visszanyomja a földre, de a bíró gyorsan megrázta a fejét.

– Liu úr eltűnt – mondta –, és a háziaknak fogalmuk sincs a hollétéről.

Van I-fan szempillantás alatt elveszítette az önuralmát. Homlokára verejtékcseppek ültek ki. Félig-meddig magában motyogta: „Liu elszökött...”, aztán fölpillantott a bíróra, és lassan így szólt:

– Ez esetben át kell értékelnem bizonyos korábbi kijelentéseimet... Bíró úr! – folytatta némi habozás után. – Kérlek, adj egy kis gondolkodási időt!

– Teljesítem a kérésedet – felelte Di teketória nélkül Van esdeklő tekintetének láttán.

Miután Vant visszakísérték a börtönbe, Di bíró emelte a kalapácsát, hogy bezárja az ülést, de ekkor előlépett Szu céhmester, szervezetének két tagjával együtt. Elmondták, hogy egyikük nefritfaragó mester, a másik féldrágakő viszonteladásával keresi kenyerét. Mint kiderült, utóbbi eladott egy nefrittömböt a mesterembernek, de az amikor kisebb darabokra hasította, fölfedezte, hogy hibás az alapanyag, ezért nem volt hajlandó kifizetni. Ám vissza sem adhatta a kereskedőnek, hiszen a hibát csak a feldarabolás után vette észre. Szu hasztalan igyekezett rávenni őket valamiféle kiegyezésre, rendre visszautasították.

Di bíró türelmesen végighallgatta mindkét fél hosszadalmas magyarázatát. Tekintetével eközben végigpásztázta a termet, és magában megállapította, hogy Han Jüng-han már elment. Miután Szu összefoglalta a tényállást, a bíró a kereskedőhöz és a kézműveshez fordult.

– A bíróság megállapítja, hogy mindketten hibáztatok. A kereskedő szakértő létére észrevehette volna, hogy a tömb tökéletlen, amikor beszerezte, a mesternek pedig, mint gyakorlott kézművesnek, szétdarabolás nélkül is föl kellett volna fedeznie az anyagszerkezet hibáját. A kereskedő tíz ezüstért vásárolta a tömböt, és tizenötért adta tovább a kézművesnek. A bíróság úgy rendelkezik, hogy a kereskedő fizessen tíz ezüstöt a kézművesnek, a keletkezett darabokat pedig egyenlően osszák el egymás között. Így a hozzáértés hiányából fakadó veszteségük egyformán öt ezüst.

Kalapácsával az asztalra ütött, ezzel bezárta az ülést.

Amikor a dolgozószobába visszaértek, Di bíró elégedetten fordult Tao Ganhoz és Hunghoz.

– Van I-fan el akar mondani valamit, amit nem mert a nyilvános meghallgatáson fölfedni. A szabályok tiltják a foglyok magánkihallgatását, de ebben az esetben indokoltnak érzem, hogy kivételt tegyek. Idehozatom most azonnal. Biztos nektek is feltűnt, azt mondta: Liu Fei-po elszökött. Most majd bővebben is hallunk arról, hogy...

Ekkor kivágódott az ajtó, és beviharzott a főporoszló, nyomában a börtönparancsnokkal.

– Bíró úr, Van I-fan végzett magával! – mondta zihálva a főporoszló.

Di bíró hatalmasat csapott az asztalra.

– Hát nem motoztad meg a foglyot, te ebfajzat?! – rivallt a börtönőrre.

Az halálra váltan hullott térdre.

– Esküszöm, bíró úr, hogy nem volt nála semmi, amikor bezártam a cellába – bizonygatta. – Valaki biztos becsempészte neki azt a mérgezett süteményt!

– Szóval látogatót engedél be hozzá! – kiabált a bíró.

– Senki nem jött be kintről a börtönbe, nagytiszteletű uram! – siránkozott a börtönőr. – Rejtély az egész!

Di bíró fölpattant, és az ajtóhoz indult. Huval és Tao Gannal a nyomában átvágott az udvaron, végigrobogott a törvényhivatal mögötti folyosón, és belépett a börtönbe. A börtönőr elől haladt égő lámpással a kezében.

Van I-fan a fapriccs előtt feküdt a földön. A lámpás rávetülő fényében jól kivehető volt eltorzult arca, szája körül a véres tajték. A börtönőr szó nélkül a földre mutatott. A halott jobb keze mellett a padlón hevert egy kis, kerek sütemény. Hiányzott belőle egy darab, Van láthatóan egyetlen falatot evett. Di bíró lehajolt, hogy jobban szemügyre vegye. Átlagos, babpürével töltött tészta volt, amelyet

minden pék árul a városban. De a tetején – a pék szokásos egyéni jele helyett – egy lótuszvirág mintájú lenyomat díszelgett.

A bíró kendőjébe csomagolta, és ruhaujjába süllyesztette. Sarkon fordult, majd egyetlen szó nélkül visszament az irodájába.

Hung és Tao Gan aggódva nézte a bírót, amint feszült arccal helyet foglal az íróasztala mögött. Di bíró tudta, hogy a lótusz jelét nem Vannak szánták, hiszen a cellában koromsötét volt, amikor a küldönc meghozta neki a halálos ajándékot. A lótusz jele neki, a járásfőnöknek címzett üzenet volt. Figyelmeztetés a Fehér Lótusztól.

– Vant azért ölték meg, hogy elhallgattassák – mondta fáradt hangon. – A mérgezett süteményt belső ember adta neki. Még itt, a járásfőnökségen is van áruló!

TIZENHATODIK FEJEZET

*Amelyben két vándor fölforgatja
Csiang-pej járást, és durva támadás ér
egy békés folyami hajót*

Ma Dzsung és Csiao Tai gondosan tanulmányozta a járás térképét a törvényhivatalban, és hozzávetőlegesen megtervezte a küldetést. Kiválasztottak két jó lovat, azzal keleti irányban elhagyták a várost. Miután leereszkedtek a sík terepre, jó fél órán át az országúton haladtak, majd Ma Dzsung megállította a lovát.

– Ha itt átvágunk jobbra a rizsföldeken, elég hamar elérjük a határfolyót, igaz? Szerintem a hídfőnél lévő állomáshelytől lefelé olyan huszonöt kilométerre. Mit gondolsz?– kérdezte.

– Nagyjából annyi lehet – bólintott Csiao Tai.

Lovukat a földeket átszelő szűk ösvényre irányították. Errefelé tikkasztó volt a hőség, örültek, amikor végre megpillantottak egy parasztházat. Nagyot ittak a vödörben felhúzott kútvízből, amit a gazda odakínált nekik. Megegyeztek vele, hogy egy maréknyi rézpénzért gondját viseli a lovaknak. Ahogy a paraszt elvezette a lovakat az istállóba, a két jó barát összeborzolta és egy rongydarabbal kötötte át a haját. Aztán a lovaglócsizma helyett fölvtették azt a szalmából font szandált, amit a nyeregtáskában hoztak magukkal. Miközben a ruhaujjukat túrték fel, Csiao Tai nagyot rikkantott:

– Hej, testvérem! Olyan, mint a régi szép időkben, amikor még együtt jártuk az erdőt-mezőt!

Ma Dzsung a vállára csapott, aztán mindketten kihúztak a kerítésből egy szál bambuszt, és a gyalogösvényen a folyó felé indultak. Egy öreg halász szárítgatta ott a hálóját. Két rézgarasért

vállalta, hogy átviszi őket a túlpartra. Odaát, amíg a pénz után kotorászott, Ma Dzsung megkérdezte:

– Ugye erre nincsenek katonák?

Az ősz szakállú öreg rémült pillantást vetett rájuk. Megrázta a fejét, és már iszkolt is vissza a csónakjához.

Átvágtak a magasra nőtt nád sűrűjén, és hamarosan kanyargós földúthoz értek.

– Eddig rendben. A térkép szerint ez bevezet a faluba – mondta Csiao Tai.

Vállukra vették bambuszbotjukat, és harsányan rázendítettek egy trágár nótára, úgy masíroztak tovább jókedvűen. Fél óra múltán megpillantották a falut. Ma Dzsung előrement, és belépett a kis piactéren álló fogadóba. Lehuppant egy deszkapadra, és nagy hangon bort rendelt. Aztán megjelent Csiao Tai. Helyet foglalt barátjával szemben.

– Körülnéztem kicsit, testvér. Itt biztonságban vagyunk.

A másik asztalnál ülő négy paraszt riadtan pislogott az újonnan érkezettek felé. Egyikük hüvelyk- és mutatóujját összegörbítve fölemelte a kezét, jelezvén: útonálló. A társai mindentudón bólogattak.

A fogadós futva érkezett két kancsó borral. Csiao Tai galléron ragadta.

– Mit akarsz ezzel, ebfajzat? – harsogta. – Vidd vissza ezeket a szájalmas kis kancsókat, és hozd ki az egész hordót!

A fogadós behúzott nyakkal kicsoszogott, majd fiával együtt becipelte egy jó méter magas hordót, hozzá két hosszú nyelű bambusz merítőedényt.

– Ez már más! – rikkantotta Ma Dzsung. – Nehogy itt kancsókkal meg holmi csészékkal kelljen vacakolni!

Megmerítették az edényeket a hordóban, és mohón kortyolták a bort, mert a gyaloglásban bizony alaposan megszomjaztak. A fogadós nagy tálon szózott zöldséget hozott. Csiao Tai a szájába tömött egy marékra valót, és megállapította, hogy bőségesen adagolták hozzá a

fokhagymát és az erős paprikát. Csettintett a nyelvével, és boldogan megcsóválta a fejét.

– Hát, testvérem, ez mennyivel jobb, mint azok a kényes falatok, amiket a városban kapni!

Ma Dzsung teli szájjal bólogatott. Miután félig kiürítették a hordót, befaltak egy hatalmas tál pirított tésztát, aztán leöblítették a kellemesen kesernyés helyi teával. Amikor felálltak, az övüknél kezdtek babrálni, hogy elővegyék a pénzt, de a fogadós sietve visszautasította, mondván, nagy megtiszteltetés a számára, hogy ellátogattak hozzá. De Ma Dzsung hajthatatlan volt, és bőséges borralalót nyomott vendéglátójuk kezébe.

A két barát kilépett, pár lépés után leheveredett egy nagy fenyő árnyékában, és csakhamar jóízűen hortyogott.

Ma Dzsung arra ébredt, hogy valaki belerúgott a lábába. Föliült, körülnézett, aztán oldalba bökte Csiao Tait. Őt, husáanggal felfegyverkezett férfi állta körül őket, mögöttük egy csapat falubéli tátotta a száját. A két utazó nehézkesen föltápáskodott.

– Mi Csiang-pej járásfőnökének poroszlói vagyunk – dörögte egy köpcös alak. – Kik vagytok, és honnan jöttök?

– Nincs szemed? – kérdezte Ma Dzsung fennhéjázón. – Nem látod, hogy én vagyok a tartomány kormányzója, és álruhában járom a vidéket?

Megjegyzését a tömeg hangos nevetéssel jutalmazta. A főporoszló fenyegetően fölemelte a husángját. Ma Dzsung villámgyorsan megragadta a zekéje gallérjánál, jó félméternyire fölemelte, és úgy megrázta, hogy összekoccantak a fogai. A poroszlók parancsnokuk segítségére siettek volna, de Csiao Tai beakasztotta bambuszrúdját a legmagasabbik lába közé, úgyhogy az hasra esett, ő pedig a rudat nagy lendülettel körbesuhogtatta épp csak hajszálnyival a többiek feje fölött. A poroszlók a tömeg gúnyos kiáltásaitól kísérvé szégyenszemre elszaladtak. Csiao Tai egy darabig nagyokat káromkodva üldözte őket.

Két merész fickó gúnyt űz Csiang-pej poroszlóiból

A főporoszló viszont nem volt gyáva fickó. Keményen küzdött, hogy megszabaduljon Ma Dzsung szorításából, és közben sikerült néhányszor csúnyán belerúgnia fogvatartója lábába. Ma Dzsung letette a földre – de olyan erővel, hogy nyekkent –, majd azonnal fölkapta a bambuszbotot. Még épp idejében, hogy kivédje a hatalmas ütést, amelyet a főporoszló a fejére készült mérni a husáanggal. Ugyanazzal a lendülettel Ma Dzsung nagyot csapott bambuszbotjával ellenfele karjára, mire az elejtette a husángot, és megpróbálta pusztá

kézzele lefogni Ma Dzsungot, de mindhiába. Ma Dzsung bambuszbotja a főporoszló fejéhez veszélyesen közel suhogott. Utóbbi – miután belátta, hogy ettől az egyenlőtlen küzdelemtől nem sok jót várhat – sebesen megfordult, és elrohant.

Kis idő múltán újra megjelent Csiao Tai is.

– Elmenekültek a rohadékok! – lihegte.

– Jól megleckéztettétek őket! – örvendezett egy öreg paraszt.

A fogadós eddig biztonságos távolságból figyelte az eseményeket. Most odalépett Csiao Tai mellé, és izgatottan a fülébe súgta.

– Jó lesz, ha gyorsan eltűntök! Az itteni járásfőnököknek katonái is vannak, hamar itt lesznek, és elfognak.

Csiao Tai megvakarta a fejét.

– Ezt nem tudtam! – mondta gyászos képpel.

– Ne aggódjatok! – suttogta a fogadós. – A fiam elvezet titeket a földeken át a Nagy Folyóhoz. Van ott egy csónak. Egy-két óra alatt átértetek a Három Tölgy szigetére. Ott majd segítenek nektek, csak mondjátok, hogy az öreg Sao küldött!

Gyorsan köszönetét mondtak, és elköszöntek. Néhány pillanat múlva már a rizsültetvényeken át surrantak egy fiatal fiú nyomában. Hosszan gyalogoltak a sáros földeken, míg végül a fiatalember megállt. Kicsit távolabb egy sor fa állt. A fiú arrafelé mutatott.

– Ott egy kis öbölben elrejtve megtaláljátok a csónakot. Izgalomra semmi ok, a sodrás épp jó felé visz, csak az örvényekre figyeljete!

A ladikra könnyen rábukkantak a bozotos mögött. Beszálltak, és Ma Dzsung bambuszrúdjával ügyesen kitolta a csónakot a mélyen lelógó ágak alól. Szempillantás múlva kint találták magukat a folyón. Ma Dzsung letette a botot, és kézbe vette az evezőt. A sodrás is elkapta őket, a sárszínű víz felett visszatekintve a part egyre távolabbinak tűnt.

– Nem túl kicsi ez a csónak egy ilyen nagy folyóhoz? – kérdezte Csiao Tai riadt tekintettel, miközben erősen szorongatta a deszkaperemet.

– Ne félj, amíg engem látsz! – nevetett teli szájjal Ma Dzsung. – Tudod, hogy Kiangszuból jövök, én hajón nevelkedtem!

Vadul lapátolt az evezővel, hogy egy örvényt elkerüljön. Nemsokára a folyó közepén jártak, a parti nádas már csupán távoli keskeny csík volt, aztán az is eltűnt, és körös-körül csak a széles, barna víztükör látszott.

– Ennek a rengeteg víznek a látványa elálmosít – morogta Csiao Tai, azzal hanyatt feküdt a csónakban.

Több mint egy órán át egyetlen szó sem hangzott el. Csiao Tai aludt, Ma Dzsung pedig minden idegszálával a kormányzásra összpontosított. Egyszer csak felkiáltott:

– Nézd, ott valami zöldet látok!

Csiao Tai felült. Gyommal sűrűn benőtt kis zöld foltok emelkedtek alig fél méterrel a vízszint fölé. Fél órával később bozót borította nagyobb szigetek közé értek. Beállt az esti szürkület, körös-körül vízimadarak hátborzongató hangja hallatszott. Csiao Tai feszülten figyelt, aztán így szólt:

– Ezek nem rendes madárhangok! Titkos jelek, amilyeneket a hadseregben használnak a felderítők!

Ma Dzsung erre csak morgott valamit. Egy kanyargós csatornán lavírozott éppen, és nem volt könnyű dolga. Egyszer csak láthatatlan erő rántotta ki kezéből az evezőt. A csónak erősen megbillent. A farnál egy csuromvizes fej bukkant föl, majd mögötte még kettő.

– Maradjatok a helyeteken, vagy fölborítjuk a csónakot! – szólalt meg az első. – Kik vagytok?

A kérdező fölhúzódkodott a csónak peremére. A sáros víztől csatakos hajával úgy nézett ki, mint valami különös vízi manó.

– Az öreg Sao küldött, aki följebb lakik a faluban – felelte Ma Dzsung. – Volt egy kis vitánk a helyi poroszlókkal, Sao mondta aztán, hogy ide jöjjünk.

– Majd a kapitánynak előadod a történetedet – mondta a másik, azzal visszaadta az evezőt, és így folytatta: – Egyenest előre evezz, odáig, ahol azt a fényt látod.

Hat fölfegyverzett férfi várt rájuk egy durván összerótt kikötőhídon. Vezetőjük lámpást tartott a kezében, annak fényénél Csiao Tai meglátta, hogy katonai egyenruhát viselnek, de rangjelzés nélkül. Sűrű erdőben haladtak, majd hamarosan pislákoló fényeket pillantottak meg a fák között. Széles tisztásra értek. Vagy száz állig fölfegyverzett férfi ücsörgött a tábortüzek körül, pléhedényekben rizst főztek. A két újonnan érkezőt a tisztás másik végébe kísérték, ahol négyen ültek kisszékeken három nagyon öreg tölgy alatt.

– Ez az a kettő, akiről az őrszemek beszéltek, kapitány! – jelentette tiszteletteljes hangon a kísérők vezetője.

A kapitánynak titulált széles vállú férfi testhezálló páncélinget és buggyos fekete bőrnadrágot viselt, haját piros kendővel kötötte föl. Gonoszán csillogó, apró szemével tetőtől talpig végigmérte a jövevényeket, aztán keményen rájuk rivallt:

– Halljam, kutyák! Nevetek? Honnan? Miért? Hogyan? Részletesen!

Szaggatottan köpködte egymás után a szavakat, ahogyan katonatisztek szokták. Csiao Tai megállapította magában, hogy valószínűleg katonaszökevény.

– A nevem Jung Bao, kapitány úr – kezdte Ma Dzsung behízeltgő modorban. – A barátommal egyszerű erdei testvérek vagyunk.

Ezután előadta, hogyan keveredtek közelharcba a poroszlókkal, és hogyan küldte őket a fogadás a Három Tölgy szigetére. Végül hozzátette, hogy nagy megtiszteltetésnek tekintenék, ha a kapitány szolgálatába fogadná őket.

– Először utánajárunk a meséteknek! – mondta a kapitány; aztán kiadta az utasítást a kísérőjüknek: – Vidd őket a többihez!

Mindketten kaptak egy fatálkát rizskásával, aztán az erdőn át egy másik, sokkal kisebb tisztásra vezették őket, ahol a fáklya fénye vastagabb ágakból épített kunyhót világított meg. A kunyhó előtt egy férfi guggolt, és buzgón falta a rizst. A tisztás szélén a parasztasszonyok kék nadrágját és zubbonyát viselő fiatal lány térdelt, az ő kezében is sebesen járt az evőpálcika.

– Ezt a helyet nem hagyhatjátok el! – figyelmeztette az őr a két barátot, majd odébbállt.

Ma Dzsung és Csiao Tai törökülésben elhelyezkedett a guggoló férfival szemben. Az mogorva pillantást vetett rájuk.

– Az én nevem Jung Bao – szólította meg barátságosan Ma Dzsung. – Hát a tiéd?

– Mao Lu – felelte a másik kurtán, majd üres tálkáját odahajította a lánynak, és ráförmedt: – Mosd el!

A lány egyetlen szó nélkül fölállt, és fölvette a tálkát. Megvárta, amíg Csiao Tai és Ma Dzsung is végez, majd tőlük is elvette az edényt. Ma Dzsung kedvtelve méregette. A lány szomorúnak tűnt, és láthatóan kicsit nehezeire esett a járás, de így is könnyű volt észrevenni, hogy igen csinos lány. Mao Lu homlokráncolva követte Ma Dzsung tekintetét, majd gorombán rászólt.

– Ne bámuld! Az én feleségem!

– Csinos kis veréb – jegyezte meg Ma Dzsung közömbös hangon. – Mondd, miért tartanak minket elkülönítve? Az ember még azt képzelné, bűnözők vagyunk!

Mao Lu kiköpött. Gyorsan végighordozta tekintetét a tisztást szegélyező árnyakon, majd halkán így szólt:

– Egyáltalán nem barátságos népek ezek itt, testvér! Nemrég jöttem ide egy barátommal, igazán jó ember. Azt mondtuk, csatlakoznánk hozzájuk. A kapitány mindenféle kérdéseket tett föl. A barátom kicsit fölmérgesedett, és odamondott neki ezt-azt. És tudod, mi történt?

Ma Dzsung és Csiao Tai egyszerre rázta a fejét. Mao Lu elhúzta a mutatóujját a torka előtt.

– Csak így, se szó, se beszéd! – mondta keserűen. – Engem meg itt tartanak, mint valami börtönben! Tegnap éjjel két fickó átsurran, hogy elrángassa magával a feleségemet, úgy kell pusztá kézzel verekedni velük, amíg az őrök ide nem érnek, és nyakon nem csípi őket. Nagy a fegyelem, az biztos, de máskülönben piszkos egy társaság, már bánom, hogy idejöttem!

– De mit akarnak ezek? – kérdezte Csiao Tai értetlenül. – Azt hittem, tisztességes rablók, akik tárt karokkal várják a magunkfaját!

– Menj, és kérdezd meg tőlük! – mondta csúfondáros mosollyal Mao Lu.

A lány visszaért a tisztásra, és letette a tálkákat egy fa alá. Mao Lu rámordult:

– Talán beszélgetnél velem!

– Szórakoztasd saját magadat! – felelte nyugodtan a lány, és belépett a kunyhóba. Mao Lu arca a dühtől bíborvörösre váltott, de nem ment be a lány után. Nagyon káromkodott, aztán azt mondta:

– Pedig én mentettem meg a kis cafat életét! És mi a köszönet? Csak vágja a pofákat rám! Rendesen elvertem a kötéllel, ahogy kell, de tudod mit segített az is!

– Sok kilométer kötelet kell elkoptatni egy nő hátsó felén, mire egy kicsit észre tér! – jegyezte meg Ma Dzsung filozofikusan.

Mao Lu fölkel, egy nagyobb fa tövében összerugdalt egy halom levelet, aztán lefeküdt. Ma Dzsung és Csiao Tai a tisztás másik oldalán talált magának helyet az avarban. Nemsokára már mélyen aludtak.

Csiao Tai arra ébredt, hogy valaki az arcába fújja a levegőt. Ma Dzsung sugdosott a fülébe.

– Felderítő úton voltam, testvér. Két nagy dzsunka áll kikötve a nagyobbik öbölben, reggeli indulásra fölkészítve. Őrszemet nem láttam. Ha kupán csapnánk Mao barátunkat, a lánnyal együtt föltehetnénk az egyik hajóra. Csak az a baj, hogy ketten ezt a nehéz dzsunkát nem tudjuk kivinni az öbölből a nyílt vízre. Arról az apróságról nem beszélve, hogy nem tudjuk, merre van a hajózható út.

– Bújjunk el a hajófenéken! – suttogta Csiao Tai. – Amikor a rohadékok kieveztek a nyílt vízre, rajtuk ütünk.

– Tökéletes! – bólintott Ma Dzsung. – Vagy legyőzzük őket, vagy ők győznek le minket. Én az ilyen egyszerű felállást szeretem. Általában hajnal előtt nem indulnak, alhatunk még egyet.

És már hortyogtak is tovább.

Ma Dzsung egy órával napfelkelte előtt ébredt. Megrázta Mao Lu vállát. Amikor az felült, a halántékára mért ütéssel leterítette. Leoldotta a derekán hordott vékony kötelet, szorosán összekötözte az eszméletlen férfi kezét és lábát, száját pedig a zekéjéből letépett ronggyal tömte be. Aztán fölébresztette Csiao Tait, és együtt beléptek a kunyhóba.

Csiao Tai tűzszerszámot vett elő, és meggyújtotta, miközben Ma Dzsung a lányt ébresztgette.

– Han-jüan járásfőnökségétől jöttünk, Dzsang asszony – mondta.
– Utasítást kaptunk, hogy visszavigyünk a városba.

Holdtündér gyanakodva méregette őket a gyenge világításban.

– Tőlem összehordhattok bármit – szólt keményen összeszorítva a száját de ha egy ujjal hozzám értek, kiabálok!

Ma Dzsung nagyot sóhajtott, és elővette Di bíró levelét, amelyet a hajába kötött rongyba rejtett. A lány elolvasta, bólintott, és megkérdezte:

– Hogy jutunk ki innen?

Miután Ma Dzsung előadta a tervüket, Holdtündér megjegyezte:

– Az örök rögtön napfelkelte után hozzák a reggeli rizsadagot. Azonnal riadót fújnak, ha meglátják, hogy eltűntünk.

– Éjszaka egy egész órát töltöttem azzal, hogy hamis nyomokat hagyjak az ellenkező irányban – felelte Ma Dzsung. – Nem most tanultuk a szakmát, bízz bennünk, kiscsillag!

– Azért csak vigyázz a nyelvedre! – szólt rá a lány szigorúan.

– Talpraesett kis nő – fordult barátjához vigyorogva Ma Dzsung.

Kimentek a kunyhóból. Ma Dzsung a vállára kapta Mao Lut. Az erdők kiváló ismerője lévén tévedhetetlenül vezette társait a fák sötét sűrűjén át az öbölhöz. A két nagy hajótest tömörszerű árnya feketén sejlett fel előttük.

Fölmásztak az első dzsunka fedélzetére. Ma Dzsung egyenest a fenékbe vezető ajtóhoz lépett. Lecsúsztatta Mao Lut a meredek

lépcsőn, aztán leugrott utána. Csiao Tai és Holdtündér követte. Kis konyharészben találták magukat, azontúl a hajófenék padlótól a mennyezetig vastag kötéllel átkötött nagy faládákkal volt tele.

– Mássz föl a tetejére! – mondta Ma Dzsung a barátjának –, és próbáld meg a második oszlopban odébb tolni a legfelső ládát. Az ott jó búvóhely lesz. Mindjárt visszajövök.

Fölkapott egy szerszámos ládát a sarokból, és fölmászott a lépcsőn. Mialatt a lány a konyhát vette alaposan szemügyre, Csiao Tai fölhúzódkodott a ládákra, és bekúszott a rakomány teteje és a mennyezet közötti szűk részbe. Nekilátott, hogy odébb taszigálja a felső ládát, de közben dörögött az orra alatt.

– Hú, de nehezek ezek a ládák. Mi a csodát pakoltak bele a fiúk? Köveket?

Mire elegendő helyet csinált négyüknek, Ma Dzsung is visszaért.

– Kicsit megfurkáltam a másik dzsunkát – vigyorgott elégedetten.
– Mire észreveszik, hogy a hajófenék megtelt vízzel, már nem lesz olyan könnyű megtalálni a lyukakat.

Segített fölvontatni a dobozrengeteg tetejére Mao Lut, aki időközben visszanyerte az eszméletét, és vadul forgatta a szemét.

– Ne fulladj meg, ha kérhetem – intette Csiao Tai. – Ne felejtsd el, hogy a járásfőnök úr szeretne kihallgatni, mielőtt elpatkolsz.

Miután Mao Lut gondosan elhelyezték két láda között, Ma Dzsung visszamászott az első oszlophoz, és lenyújtotta a kezét.

– Gyere föl te is! – mondta Holdtündérnek. – Segítek.

De a lány nem válaszolt, ajkát beharapva töprengett, aztán megkérdezte:

– Általában mekkora egy ilyen dzsunka legénysége?

– Hat-hét fő – felelte Ma Dzsung türelmetlenül. – Gyere már!

– Én maradok itt, ahol vagyok – közölte a lány, és orrát fintorítva még hozzátette: – Eszem ágában sincs fölmászni azokra a szutykos ládákra!

Ma Dzsung még a tőle megszokottnál is cifrábbat káromkodott.

– Ha nem akarsz... – kezdte aztán.

De ekkor döngő lépteket és pattogó vezényszavakat hallottak odafentről.

Holdtündér félretolta a nyílásfedelelet a farban, és kikémlelt. Aztán föllépett a ládatoronyra és odasúgta a többieknek:

– Vagy negyven katona szállt föl a másik hajóra!

– Azonnal gyere föl ide, nem érted?! – sziszegte Ma Dzsung.

A lány gúnyosan nevetett. Levette a zubbonyát, és meztelen felsőtesttel nekiállt elmosni a lábasokat.

– Micsoda alakja van! – súgta oda a barátjának Ma Dzsung. – De mi a frászt művel, elment az esze?

Súlyos hajókötelek dobbantak a fedélzeten, és a hajó lassan megmozdult. A matrózok, akik a hosszú rudakkal mozgásba hozták, monoton dalt kezdtek kántálni.

Váratlanul megnyikordult a lépcső. Egy megtermett fickó, aki a hajófenékbe indult, megkövültén állt félúton, és tátott szájjal bámult a félmeztelen nőre. Az kihívóan a szemébe nézett, és közömbös hangon megkérdezte:

– Nem akarsz segíteni?

– Meg... meg kell vizsgálnom a rakományt – bökte ki nagy nehezen a behemót, miközben tekintetét egy pillanatra sem tudta levenni a lány gömbölyű kebléről.

– Hát csak tessék! – húzta föl az orrát Holdtündér. – Ha téged jobban érdekelnek azok a koszos ládák! Végső soron elboldogulok egyedül.

– Dögöljek meg, ha hagyom! – kiáltotta a férfi, és lesietett, egyenesen a lányhoz. – Formás egy darab vagy! – vigyorgott teli szájjal.

– Te sem panaszkodhatsz – felelte a lány; hagyta, hogy a férfi ölelgesse kicsit, aztán eltolta magától. – Előbb a munka, aztán a szórakozás. Kérek egy vödör vizet!

– Hol vagy már, Liu? – harsogta odaföntről egy borízú hang.

– A rakományt ellenőrzöm – kiabált vissza emez. – Jövök, ha végeztem, ne izgulj! Addig készítsd elő a vitorlát!

– Hány emberre főzzem a rizst? – kérdezte a lány. – Katonák is jönnek velünk?

– Nem, azok mögöttünk jönnek, a másik hajón – felelte a Liu nevű férfi, ahogy a lány kezébe adta a vízzel telt vödört. – Csak nekem főzzél valami finomat, kisaranyom, én vagyok az első tiszt, a főnök, minden én vagyok! A kormányos meg a négy matróz majd megkapja a maradékot!

A fedélzetről fegyvercsörgés hallatszott.

– Nem azt mondtad, hogy katonákat nem viszünk? – kérdezte Holdtündér.

– Ezek az utolsó előretolt állás őrszemei – felelte Liu. – Átvizsgálják a hajót, mielőtt kifutunk a nyílt vízre,

– Imádom a katonákat – mosolygott a lány. – Hozd le őket!

A férfi fölszaladt a lépcsőn. Kidugta a fejét a csapóajtón, és odakiáltott a katonáknak.

– Most néztem át az egész rakteret, és itt lent pokoli a hőség!

Némi indulatos vita foszlányai szűrődtek le, majd elégedett vigyorral a képén újra megjelent Liu, a természetes első tiszt.

– Na, ezeket leráztam! – kacsintott a lányra. – Én is katona voltam régen, kedveském, talán én is tudok annyit, mint ők!

Átkarolta Holdtündér derekát, és elkezdte bogozgatni a lány kék nadrágjának megkötőjét.

– Ne itt! – tolt el magától amaz. – Én tisztességes nő vagyok. Mássz föl oda, hátha találsz nekünk valami meghitt kis sarkot a ládák között.

Liu sebesen fölkapaszkodott a ládahalom tetejére. Ma Dzung torkon ragadta, fölhúzta maga mellé, és tovább szorította a nyakát, még erősebben, amíg csak a haramia el nem veszítette az eszméletét. Akkor Ma Dzung lehuppant a konyharészbe. Holdtündér gyorsan bezárta a nyílásfedelelet, és fölvette a zubbonyát.

– Ezt nagyon ügyesen csináltad, kislány! – suttogta izgatottan Ma Dzsung.

Aztán gyorsan bebújt a lépcső alá. Egy pár súlyos csizma jelent meg a lejáróban.

– Mi a frászt csinálsz már, Liu? – kérdezte egy dühös hang.

Ma Dzsung hátrarántotta a férfi lábát, az lezuhant a lépcsőn, feje nagyot csattant a padlón, többet nem is moccant. Akkor Csiao Tai lenyújtotta a kezét, és együttes erővel föltornázták az eszméletlen hajóst a ládahalom tetejére.

– Kötözd össze, aztán gyere le ide, Csiao testvér! – suttogta Ma Dzsung. – Én a kisablakon fölmászom a fedélzetre. Leküldöm a kis barátainkat, készülj a fogadásukra!

Kinyitotta a farban a nyílásfedelelet, kikászálódott rajta, a horgonykötelet markolva fölkapaszkodott a hajótesten, és nesztelenül föllépett a fedélzetre. Miután meggyőződött róla, hogy senki nem látta meg, kényelmesen odasétált a kormányoshoz, aki két kézzel markolta a nehéz kormánylapát rúdját.

– Hú, nagyon melegem lett a fenékben – mondta.

Látta, hogy kiértek a folyó közepére, és a másik hajó mögöttük halad. Hanyatt fekvé kényelmesen elnyújtózott a deszkákon. A kormányos ijedten pislogott rá, aztán éleset füttyentett. Három jól megtermett matróz jelent meg futva.

– Te meg ki az ördög vagy, és mit keresel itt? – kérdezte az első.

Ma Dzsung összekulcsolta a kezét a feje alatt, és nagyot ásított.

– Én vigyázok a szállítmányra. Most néztük végig az összes ládát a jó öreg Liuval.

– Nekünk sose mond el semmit az első tiszt! – morogta bosszúsan a matróz. – Nagyon nagyra van magával! Lemegyek, megkérdem, mennyi vitorlát akar fölvonni.

Elindult a lejáró felé. Ma Dzsung föltápászkodott, és utána ment, nyomában a másik két matrózzal.

Amikor az elöl haladó férfi a lejárathoz ért, Ma Dzsung hirtelen nagyot rúgott belé, mire az döngve repült le a lépcsőn. Ma Dzsung villámgyorsan hátrafordult. Még épp idejében, hogy a felé lendülő matrózt egy állra irányzott hatalmas ökölcsapással a korlát felé repítse. A szívtájékra mért újabb ütés aztán pontot tett az ügy végére: a matróz átzuhant a korláton, egyenest a vízbe. A harmadik hosszú késsel rohant rá Ma Dzsungra. Ma Dzsung jó tempóban hajolt le, a kés kevéssel a válla fölött kaszált el, amint alulról belefejtelt a támadó gyomrába. A férfi nagy nyekkenéssel rogyott Ma Dzsung hátára, ő pedig fölegyenesedett, és egyetlen lökéssel behajította a magatehetetlen embert a folyóba.

– A halaknak is kell valami reggelire! – kiáltott oda a kormányosnak. – Te csak törődj a kormányzással, ha nem akarsz utánuk menni!

Hátrakémlt a másik hajó irányába, amely mostanra jócskán leszakadva jelentősen a jobb oldalára dőlt, a lejtős fedélzeten pedig láthatóan nagy fejtelenség uralkodott.

– Ezeknek már biztos elázik a szép ruhájuk! – jegyezte meg vígan, aztán igazgatni kezdte a nagy fővitorlát.

Csiao Tai kidugta az orrát a feljáróból.

– Csak egyet küldtél – mondta csalódottan. – Hol a többi?

Ma Dzsung szó nélkül a víz felé mutatott. Minden figyelmét a vitorla kötötte le. Csiao Tai föllépett a fedélzetre.

– Dzsang asszony már ebédre főzi a rizst – közölte.

Fölerősödött a szél, jó tempóban haladtak. Csiao Tai a két távoli partot fürkészte.

– Mikor érjük el az első katonai állomáshelyet? – kérdezte a kormányost.

– Körülbelül két óra múlva – felelte az mogorva képpel.

– Hová indultatok, rohadék? – faggatta tovább Csiao Tai.

– Liu-csiangba. Négyórányi út lefelé a folyón. Az ottani barátainknak lesz egy kis verekednivalójuk.

– Látod, milyen szerencséd van, apám?! – állapította meg Csiao Tai. – Te kimaradsz belőle.

Amikor a vitorla árnyékában leültek ebédelni, Ma Dzsung elmesélte Holdtündérnek férje szomorú kalandjait. Mire a végére ért, a lány szeme megtelt könnyel.

– Szegény-szegény fiú – mondta szomorúan.

Ma Dzsung összenézett Csiao Taival.

– Te érted, mit eszik egy ilyen beleváló lány azon a mézes-mázos puhányon?

De Csiao Tai meg sem hallotta. A láthatárt kémlelte.

– Látod azokat a zászlókat?! – kiáltott fel. – Az már biztos a helyőrség!

Ma Dzsung fölpattant, és odakiáltott a kormányosnak, aztán szűkebbre vonta a vitorlát. Fél órával később a hajó már a partnál horgonyzott.

Ma Dzsung átadta a helyőrség káplárának Di bíró levelét, és jelentette, hogy elhoztak négy rablót a Három Tölgy szigetéről, valamint a banda egyik hajóját.

– Nem tudom, mi a rakomány, de elég súlyos, az biztos – tette hozzá.

Négy katona kíséretében lementek a hajófenékbe. A katonák – akárcsak a káplár – a páncéling fölött kar- és vállvédő lemezeket viseltek, sisakjukat erősen a fejükhöz szíjazták, a kard mellé súlyos harci szekercét tűztek az övükbe.

– Minek cipeltek ennyi fémkacatot? – érdeklődött Ma Dzsung.

A káplár gondterhelt képpel nézett rá.

– Felfegyverzett bandákkal való összetűzésekről jött hír. Összesen ez a négy emberem maradt, a többiek a kapitánnyal együtt elindultak Liu-csiangba.

Ezalatt a katonák feltörték az egyik ládát. Páncélsisakok, bőrzekék, kardok, számszeríjak, nyílvevesszők és egyéb hadieszközök kerültek elő belőle. A sisakok elején kis fehér lótuszvirág jele díszlett, egy zsákban

pedig több száz jelvényt találtak ugyanezzel a mintával. Csiao Tai egy maréknyit a ruhaujjába süllyesztett, aztán a káplár felé fordult.

– Ez a hajó Liu-csiang felé tartott, és egy másik is, negyven fegyveres banditával a fedélzetén. De ők elsüllyedtek még följebb.

– Hála az égnek! – kiáltotta a káplár. – Különben nagy bajba került volna a kapitányom Liu-csiangban. Összesen harminc katona van vele. És én mit tehetek értetek? A folyó túlpartján van egy helyőrség, Han-jüan déli csücskét őrzi.

– Vitess át minket a lehető leggyorsabban! – kérte Ma Dzsung.

Amint újra saját területen voltak, Ma Dzsung rekvirált négy lovat. A helyőrség ügyeletesét azt mondta, a tavat megkerülve két-három óra alatt eléri a várost.

Csiao Tai kivette Mao Lu szájából a rongyot. Mao Lu káromkodni szeretett volna, de megdagadt nyelvével épp csak néhány rekedt nyögésre futotta. Ma Dzsung a hevederhez kötözte Mao Lu lábát, és közben megkérdezte Holdtündért:

– Tudsz lovagolni?

– Ne aggódj, nem esem le! – vágta rá a lány. – De egy kicsit érzékeny a hátsóm, ideadnád a zubbonyodat?

A férfi zubbonyát összehajtogatva a nyeregbe fektette, aztán ő is lóra pattant.

A kis csapat útnak indult a város felé.

TIZENHETEDIK FEJEZET

*Amelyben egy szemtanú beszámol a templomban
elkövetett gyilkosságról, Di bíró pedig
megtalálja a megoldást egy réges-régi feladványra*

Mialatt Ma Dzsung és Csiao Tai a fogoly Maóval és az ifjú Dzsang asszonnyal Han-jüan felé ügetett, Di bíró a városban a délutáni meghallgatáson elnökölt.

Hőség tombolt, a bíró úgy érezte, szinte ragad az izzadságtól a vastag brokátöltözékben. Kimerült volt, és ingerlékeny, miután az előző estét és az egész délelőttöt azzal töltötte, hogy Hung törvénybiztossal és Tao Gannal együtt alaposan végigrágta a személyzet minden tagjának előéletét és életmódját, de mindhiába: semmilyen nyomra nem bukkantak. Egyik poroszló vagy írnok sem költött többet, mint amennyit megengedhet magának, egyik sem járt el feltűnően gyakran, vagy tűnt bármilyen más szempontból gyanúsnak. Van I-fan meggyilkolását a bíró hivatalosan öngyilkosságként hozta nyilvánosságra. A holttestet ideiglenes koporsóban az egyik börtöncellában helyezték el az orvosszakértői vizsgálatig.

A meghallgatás vontatottan haladt, csupa rutinügy került terítékre. Csupa olyan, ami külön-külön nem túl fontos, de ha nem járnak azonnal a végére, fölhalmozódva akadályozná az adminisztráció normális ügymenetét. A bírónak ezúttal csak Hung törvénybiztos segédkezett, mert Tao Gant délután leküldte a városba, hogy mérje föl a helyzetet.

Di megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor végre bezárhatta az ülést. Miközben az irodában Hung épp lesegítette róla a nehéz bírói köpönyeget, Tao Gan is visszaérkezett. Gondterhelten jelentette:

– Valami készül, bíró úr. Elücsörögtem kicsit néhány teaházban, az emberek zavargásra számítanak, de senki nem tud semmi közelebbit. Elterjedt, hogy a szomszédos járásban, Csiang-peiben rablóbandák gyülekeznek, hallani olyasmit is, hogy fegyveres rablók át akarnak kelni a folyón, és ide készülnek Han-jüanba. Ahogy jöttem visszafelé, a boltosok már csukták a redőnyöket. Ha korán bezárnak, az mindig rossz jel.

A bíró a bajuszát ráncigálta.

– Pár hete kezdődött – magyarázta lassan két segédjének. – Amint ideérkeztünk, rögtön megéreztem valamit, de mostanra kezd határozott formát ölteni.

– Észrevettem, hogy követnek – folytatta Tao Gan –, de ez egyáltalán nem meglepő. Sok ismerősöm van a városban, hogy ne volna beszédtéma, hogy közöm volt a szerzetes letartóztatásához?

– Azt is ismerted, aki követett? – kérdezte Di bíró.

– Nem, bíró úr. Nagy testű, erős, vörös képű fickó volt, körszakállal.

– Na és elfogattad az örökkel, amikor visszaértél a kapuhoz? – kérdezte a bíró izgatottan.

– Nem, uram – rázta búsan a fejét Tao Gan. – Erre sajnos nem nyílt alkalmam. Amikor a templom mögötti hátsó utcában mentem, mellé szegődött egy másik alak, és mindenképp azon igyekeztek, hogy elkapjanak. Kénytelen voltam megállni egy olajütő előtt, pont egy nagy teli dézsa mellett. Amikor a nagydarab közelebb jött, véletlenül pont úgy állt a lábam, hogy megbotlott benne, és estében fölborította a dézsát. Képzelheted, az egész olaj kiömlött az utcára. Rohantak is ki a boltból négyen egyszerre. A gálád meg képes volt azt állítani, hogy én tehetek róla, mert megtámadtam. De miután vetettek egy pillantást mind a kettőnkre, az olajosok úgy ítélték meg, hogy ez a behemót bolondot akar csinálni belőlük, és rávetették magukat. Amikor utoljára visszánéztem, annyit még láttam – zárta le az elbeszélést Tao Gan –, hogy a nagydarab fején épp darabokra törnek egy kőkorsót, a társa meg menekül, mint a nyúl.

Di bíró alaposan megnézte magának a vézna férfit. Eszébe jutott Ma Dzsung beszámolója, hogyan csalta Tao Gan a szerzetest a Vörös Potykához címzett fogadóba, és arra gondolt, hogy ez az ártatlan külsejű madárijesztő kegyetlen ellenfél tud lenni.

Nyílt az ajtó, belépett Ma Dzsung és Csiao Tai, köztük Holdtündér.

– Mao Lu börtönben csücsül, bíró úr! – jelentette be diadalmasan Ma Dzsung. – Ő pedig itt az elveszett fiatalasszony.

– Ez igen! – mosolygott szélesen a bíró, majd hellyel kínálta a lányt, és kedves hangon így szólt hozzá:

– Egészen biztosan alig várod, hogy hazatérhess, asszonyom. Ha eljön az ideje, tanúvallomást kell majd tenned a bíróság előtt. Most csak annyit kérek, foglalj össze, mi történt veled az után, hogy a buddhista templomba vittek. Szeretnék pontosabban tudni egy ott elkövetett gyilkosságról. Hogy miként kerültél ebbe a kellemetlen helyzetbe, az már ismeretes előttem.

Holdtündér skarlátvörös lett, kis idő múltán mégis sikerült uralkodnia magán, és belekezdett:

– Egy rettentő pillanatig azt hittem, a koporsót már el is földelték. Aztán megéreztem az egészen kis légfuvallatot, amely a réseken tört be. Teljes erőmből próbáltam fölfeszíteni a fedelet, de meg se mozdult. Segítségért kiabáltam, rúgtam-ütöttem a deszkákat, amíg kezem-lábam csupa vér nem lett. Egyre szűkebbnek éreztem a levegőt, attól féltem, megfulladok. Nem tudom, mennyi ideig lehettem ebben a borzalmas állapotban. Egyszer csak váratlanul nevetést hallottam. Olyan hangosan kiabáltam, ahogy a torkomon kifért, és újra rugdosni kezdtem a koporsó falát. Hirtelen abbamaradt a nevetés. „Valaki van itt bent – kiáltotta egy rekedt hang. – Szellem! Meneküljünk! – Kétségbeesetten kiabáltam: – Nem vagyok szellem! Élve koporsóba fektettek! Segítsetek!” Nemsokára már kalapács csattogott a deszkán. Fölemelték a koporsó fedelét, és végre újra friss levegőt szívhattam. Két munkáskülsejű férfit pillantottam meg. Az idősebbiknek megnyerő, ráncos arca volt, a másik mogorvának tűnt. Mindketten jól kivörösödtek, látszott, hogy sokat ittak már, de ez a nem várt fölfedezés kijózanította őket.

Kisegítettek a koporsóból, aztán kivittek a templomkertbe, és leültetek egy kőpadra a lótuszvirágos tó mellett. Az idősebbik vizet vett a tenyerébe, hogy meg tudjam nedvesíteni az arcomat, a fiatalabb a kulacsából megitatott valami erős szesszel. Miután kicsit magamhoz tértem, elmondtam nekik, ki vagyok, és mi történt velem. Az idősebbik erre elmesélte, hogy ácsmester, Mao Jüannak hívják, és délután még Dzsang professzor házában dolgozott, aztán találkozott az unokaöccsével, együtt vacsoráztak, és miután nagyon elment az idő, úgy döntöttek, hogy az elhagyott templomban töltik az éjszakát. „Hazakísérünk – mondta az ács –, aztán majd Dzsang professzortól mindent megtudsz.”

Itt Holdtündér kicsit habozott, aztán megkeményítette magát, és folytatta.

– Az unokaöccse mindvégig engem bámult szó nélkül. Ekkor megszólalt: „Hová rohanunk, nagybátyó! A sors úgy akarta, hogy ezt a nőt halottnak higgyék. Kik vagyunk mi, hogy beleavatkozzunk az égiek rendelésébe?” Láttam, hogy ez a férfi megkívánt, és minden rettegésem visszatért. Az idősebbikhez fordultam, kérleltem, hogy védjen meg és vigyen haza. Az ács nagyon komolyan megszidta az unokaöccsét, mire az dührohamot kapott, és durván összevitakoztak. Az unokaöcs egyszer csak előkapta a baltáját, és egy borzalmas ütést mért az öreg fejére.

A lány arcából egészen kifutott a vér, halálsápadt lett. Di bíró intett Hungnak, az pedig gyorsan töltött egy csésze forró teát. Holdtündér megitta, aztán kétségbeesetten tört ki:

– Ez a rémes látvány már túl sok volt nekem! Elájultam. Amikor magamhoz tértem, Mao Lu ott állt fölöttem, arcán ördögi vigyorral. „Velem jössz – förmedt rám –, és tartod a szádat! Ha egyetlen hangot szólsz, megöllek!” A hátsó kapun kimentünk a kertből, a templom mögötti erdőben aztán odakötözött egy fenyő törzséhez. Amikor visszatért, már nem volt nála a szerszámos láda és a balta. Sötét utcákon vezetett, végül elértünk egy ócska fogadóba. Egy undorító kinézetű asszony nyitott ajtót, és fölvitt minket egy apró, koszos szobába. „Itt töltjük a nászéjszakát! – közölte Mao Lu. Könyörögni kezdtem az asszonynak, hogy ne hagyjon magamra vele. Úgy látszott,

megérti egy kicsit a helyzetemet. Gorombán rászólt Mao Lura: – Hagyd békén a kis verebet – mondta neki –, én majd elintézem, hogy holnapra kezes legyen.” Mao el is ment egyetlen szó nélkül. A nő adott egy elnyútt ruhát, így végre eldobhattam azt a szörnyű halotti leplet. Hozott egy tál rizst is, aztán aludtam másnap délig. Amikor fölkeltem, sokkal jobban éreztem magam, és szerettem volna a lehető leghamarabb hátam mögött hagyni a helyet. De az ajtót zárva találtam. Rugdosni kezdtem, és kiabáltam, amíg az asszony meg nem jelent. Elmondtam neki, ki vagyok, hogy Mao Lu elrabolt, és követeltem, hogy engedjen haza. De ő csak nevetett, és rám rivallt: „Mind ezt mondják! Ma éjjel Mao Lu asszonya lesz!” Rettentő dühös lettem, megfenyegettem, hogy bejelentést teszek a bíróságon ellene és Mao Lu ellen. Erre nagyon csúnyákat mondott rám. Leszaggatta a ruhámat, ott álltam meztelenül. Elég erős vagyok, amikor megláttam, hogy a ruhaujjából kötelet vesz elő, ellöktem. Megpróbáltam eljutni az ajtóig, de nem voltam neki komoly ellenfél, hatalmas erővel gyomorszájon vágott. Összegörnyedtem, levegő után kapkodtam, ő pedig ezalatt kicsavarta a kezemet, és szempillantás alatt hátrakötözte. A hajamnál fogva a földre kényszerített, úgy, hogy a fejem a padlót érte.

A lány nagyot nyelt, arcát sötétvörösre színezte a harag, ahogy tovább mesélte a történetet.

– A kötél végével durván végigvágott a hátsó felemen. Felüvöltöttem a fájdalomtól és a dühtől, szerettem volna odébb mászni, de ez a borzalmas boszorkány a csontos könyökét a hátamba mélyesztette, a bal kezével a fejemet feszítette föl, a másikkal a kötelet szorongatta, és kegyetlenül verni kezdett. Kétségbeesetten könyörögtem kegyelemért, de hiába, ezt a megalázó büntetést addig kellett elszenvednem, amíg már vér csorgott a combomon. Akkor abbahagyta. Hevesen zihálva fölállított, aljasul az ágypóznához kötözte, aztán magamra hagyott, és bezárta maga mögött az ajtót. Szenvedtem, nyöszörögtem, egy örökkévalóságnak tűnt, amíg ott álltam megkötözve, sajgó sebekkel, mire belépett Mao Lu és nyomában az asszony. Úgy látszott, Mao Lu megszánt, valamit dörmögött a bajsza alatt, és elvágta a köteleimet. Földagadt lábam

nem tartott meg, neki kellett az ágyig elsegítenie. Adott egy nedves törülközőt, aztán rám dobta a ruhámat. „Aludj!” – mondta. – Holnap elmegyünk innen.” Miután kimentek, a kimerültségtől hamar mély álomba zuhantam. Amikor reggel fölkeltem, minden mozdulatra éles fájdalom hasított belém. Újra bejött az asszony, nagyon megrémültem, de most barátságos kedvében volt. „El kell ismernem, alattomos gazember létére Mao barátunk nagyon tisztességesen fizetett!” Kaptam tőle egy csésze teát, és valami kenőccsel a sebeimet is bekente. Aztán megjött Mao Lu, nadrágot és zubbonyt adott, hogy húzzam föl. Lent egy félszemű férfi várt ránk. Ahogy kivittek az utcára, minden lépés fájdalmat okozott, de nem állhattam meg, mert ezek ketten egyfolytában szörnyű fenyegetéseket sziszegtek a fülembé. Nem mertem megszólítani az embereket az utcán. Rémes út következett aztán: egy paraszt szekeren végigzötykölődtünk a síkságon, majd csónakon áteveztünk a szigetre. Mao Lu szeretett volna magáévá tenni az első éjszakán, de azt mondtam neki, beteg vagyok. Aztán két rabló akart elhurcolni, de Mao Lu nekik esett, és küzdött velük, amíg az örök le nem fogták és el nem vitték őket. Másnap megérkezett a két segéded, és...

Egy lánnyal kegyetlenül bánnak a bordélyban

– Köszönöm, asszonyom! A többit majd ők elmesélik – szakította félbe Di bíró, és jelzett Hungnak, hogy töltsön a lánynak még egy csészével, majd komoly arccal folytatta. – Komoly szilárdságról és lelkierőről tettél tanúbizonyságot ilyen embert próbáló körülmények között, Dzsang asszony! Neked és férjednek rövid néhány nap leforgása alatt a legborzalmasabb testi és lelki gyötrelmeket kellett kiállnotok. De mindketten bátor lélekkel, rendíthetetlenül viseltétek. Most mindez véget ért. Minthogy ezt a kegyetlen vizsgát kiálltátok,

biztosra veszem, hogy hosszú, boldog közös jövőnek néztek elébe. Azt még el kell mondanom, hogy apád, Liu Fei-po gyanús körülmények között váratlanul eltűnt. Van-e bármilyen elképzelésed, mi lehet az oka hirtelen távozásának?

Holdtündér arcán aggodalom tükröződött.

– Apám soha nem beszélt nekem az ügyeiről, bíró úr – mondta lassan. – Mindig úgy tudtam, hogy jól megy az üzlet, soha nem voltak anyagi gondjaink. Ő meglehetősen büszke és akaratos ember, bíró úr, nem könnyű kijönni vele. Tudom, hogy sem anyám, sem apám többi asszonya nem boldog, azt látom rajtuk, hogy... De apa velem mindig nagyon kedves volt. El sem tudom képzelni...

– Hát jó – szakította félbe a bíró –, idővel kiderül majd. Hung! – fordult aztán a törvénybiztoshoz. – Kísérd el Dzsang asszonyt a kapuig, és rendelj neki egy zárt gyaloghintót. A főporoszló pedig siessen előre lovon, értesítse a professzort és a fiát, hogy föl tudjanak készülni az érkezésére.

Holdtündér letérdelt, és köszönetét mondott a bírónak, aztán Hung kíséretében távozott.

Di bíró hátradőlt a székben, úgy várta, hogy Ma Dzsung és Csiao Tai jelentést tegyen.

Ma Dzsung részletesen beszámolt a kalandjaikról, külön kiemelve az ifjú Dzsang asszony bátorságát és talpraesettségét. Amikor a fegyvereseket szállító második hajóról, illetve a fegyverrakományról beszélt, a bíró feszülten fölegyenesedett a székében. Ma Dzsung aztán idézte, amit a káplártól hallott a liu-csiang-beli mozgolódásról. A sisakokon lévő lótusz-emblémát nem említette – azon egyszerű oknál fogva, hogy teljesen elfelejtette. De amikor Ma Dzsung a történet végére ért, Csiao Tai kitett az asztalra néhány lótuszjelvényt.

– A rakományból előkerült sisakokon ugyanez a jel volt, bíró úr – mondta gondterhelt arccal. – Hallottam, hogy sok éve létezett egy veszélyes politikai szervezet, amelyik Fehér Lótusznak nevezte magát. Úgy látszik, a rablók Csiang-peiben ezt a régi, rettegett jelet használják, hogy megfélemlítsék a lakosságot.

Di bíró csak egyetlen pillantást vetett a jelvényekre, aztán föl pattant, és dühösen mormogva le-föl járkált a szobában. Segédei ijedten néztek össze. Ilyen állapotban még sosem látták. A bíró egyszeriben erőt vett magán, megállt előttük, és arcán sápadt kis mosollyal így szólt:

– Valamit nyugodtan végig kell gondolnom. Ti menjetek, keressetek magatoknak valami kellemes elfoglaltságot, mindannyiótokra ráfér egy kis pihenés.

Ma Dzsung, Csiao Tai és Tao Gan egyetlen szó nélkül az ajtó felé indult. Hung elbizonytalanodva állt egy darabig, de gazdája elkínzott arcát látván úgy döntött, jobb, ha ő is megy. A kétnapos küldetés sikere fölött érzett nagy öröm és izgatottság egy pillanat alatt elpárolgott belőlük. Megérezték, hogy további – és az eddigieknél is súlyosabb – bajokra van kilátás.

Amikor mindannyian elmentek, Di bíró lassan visszaült. Karját összefonta, állát leengedte a mellére. Legszörnyűbb félelme beigazolódott tehát. A Fehér Lótusz Szövetsége újra életre kelt, és akcióra készül. Ráadásul egyik központja éppen itt, Han-jüanban van – abban a járásban, ahová a császár őt kinevezte –, ő pedig, lám, nem volt képes a nyomára bukkanni. Véres polgárháború küszöbén áll az ország, ártatlan emberek hálnak majd meg, virágzó városok dőlnek romba. Az országos katasztrófát természetesen nem áll hatalmában megakadályozni – a társaságnak nyilván birodalomszerte vannak elágazásai, és Han-jüan csak egyike lehet a számtalan gócpontnak. De nagyon közel esik a fővároshoz, és minden stratégiai pontot, amely a lázadóknak fontos lehet, a császári hadsereg ellenőrizz. Ám ő még csak nem is figyelmeztette a kormányt, mi folyik Han-jüanban. Kudarcot vallott, kudarcot vallott, amikor pályája legfontosabb feladatával találta szemben magát. Kétségbeesetten takarta el az arcát.

Hamarosan mégis úrrá lett az elkeseredésén. Talán még van idő. A Liu-csiangban elindult zavargás talán csak a lázadók első próbálkozása, hogy fölmérjék a birodalmi haderő reakcióját. Ma Dzsung és Csiao Tai kiválóan végrehajtott akciójának köszönhetően azonban nem érkezett meg az ottani lázadó sejt utánpótlása, és egy-

két napba beletelhet, amíg az összeesküvők valahol másutt megszerveznek egy hasonló erőfelmérő támadást. Ugyanakkor a Liu-csiangban állomásozó katonai parancsnok értesíteni fogja feljebbvalóit, és vizsgálat indul. De ez mind túl sok időt vesz igénybe! Neki, Han-jüan járásfőnökének kell arra figyelmeztetnie a kormányt, hogy a Liu-csiangban kitört lázongás nem helyi ügy, hanem egy nagyobb hadjárat, egy országos méretű összeesküvés része, amelynek középpontjában az újjáélesztett Fehér Lótusz áll. Az ő dolga ezt bebizonyítani a felsőbb hatóságoknak, méghozzá még ezen az éjszakán és cáfolhatatlan bizonyítékokkal! Csakhogy ezek a bizonyítékok nem állnak rendelkezésére.

Liu Fei-po eltűnt, de itt van még Han Jüng-han. Elfogatja Hant, és kínvallatásnak veti alá. Nincs bizonyíték a kezében, amely ilyen drasztikus intézkedést indokolna, de most az állam biztonsága forog kockán. És a vei-csi-feladvány mindenképp Hanra tereli a gyanút. Őse, a néhai Remete Han annak idején nyilván fontos felfedezésre jutott, fortélyos megoldást eszelt ki, és annak kulcsát a feladványban rejtette el. Ezt a felfedezést aztán a remete romlott utóda most saját aljas terve szolgálatába állítja. De vajon mi lehetett az a felfedezés? Remete Han nemcsak filozófus és vei-csi-szakértő volt, de jó építész is. A buddhista kápolna az ő személyes felügyelete mellett épült. Ráadásul remek kézügyessége volt: az oltáron díszelgő nefrittábla feliratát maga véste a kőbe.

A bíró hirtelen fölegyenesedett a széken, és erősen megszorította az asztal lapját. Lehunyt szemmel idézte maga elé a buddhista kápolnában az éjszaka közepén lezajlott beszélgetést. Lelki szeme előtt megjelent a szépséges fiatal lány, ahogy ott áll vele szemközt, és karcsú kezével az oltár feliratára mutat. A tábla szabályos négyzet alakú volt, erre tisztán emlékszik. És Fűzbarka azt mondta, minden szó egy külön nefritdarab. Vagyis az egész felirat egy kisebb négyzetekből összerakott négyzet. Az öreg remetétől fennmaradt másik emlék, a vei-csi-feladvány szintén egy kis négyzetekre osztott nagyobb négyzet...

Kihúzott egy fiókot, semmivel sem törődve a földre szórta belőle az összes papírt, miközben lázasan kereste a felirat kis másolatát,

amelyet Fűzbarkától kapott.

Végül a fiók legmélyén megtalálta a kis tekercset. Sebesen kigöngyölytette, és mindkét végére papírnehezéket tett. Aztán elővette a nyomtatásban megjelent vei-csi-feladványt, és mellé helyezte. Aprólékosan összehasonlította a kettőt.

A buddhista szöveg pontosan hatvannégy szóból állt, nyolc sorba és nyolc oszlopba rendezve. Jól emlékezett, valóban szabályos négyzetet alkottak. Di bíró összeráncolt szemöldökkel meredt az asztalra. A feladvány is négyzet alakú volt, de tizennyolc sorra és tizennyolc oszlopra osztva. És ha volna is valami különleges jelentése a két ábra szerkezeti hasonlóságának, mi köze lehet vajon egy buddhista idézetnek egy játékeladványhoz?

A bíró kényszerítette magát, hogy higgadtan gondolkozzon. A szöveget szó szerint vették egy régi híres buddhista könyvből, tehát aligha lehetne titkos üzenetet elrejtteni benne a szavak jelentős megváltoztatása nélkül. Vagyis ha van egyáltalán összefüggés a két négyzet között, azt nyilvánvalóan a vei-csi-feladványból kell valahogy kihámozni.

Lassan húzgálta az oldalszakállát. Az elég egyértelműen kiderült, hogy a feladvány valójában nem is igazi feladvány. Csiao Tai megjegyezte, hogy a fehér és fekete kövek elhelyezkedése véletlenszerűnek tűnik, de a fekete kövek pozíciója végképp teljesen értelmetlen. Di bíró összehúzta a szemét. Mi van, ha az üzenet épp a feketék elhelyezésében rejlik, a fehér köveket csak utólag adták hozzá álcázás gyanánt?

Gyorsan számba vette a feketék által elfoglalt pontokat. Egy nyolcszor nyolcas négyzetben helyezkedtek el. Éppen mint a buddhista szöveg hatvannégy szava!

A bíró fölkapta az íróecsetjét. A szöveg fölé hajolt, és a vei-csi-feladványban szereplő fekete köveknek megfelelő helyen álló tizenhét szót gondosan bekarikázta. Nagyot sóhajtott. A tizenhét szó összeolvasva olyan mondatot adott ki, amely csak egyetlen dolgot jelenthetett. Sikerült megoldani a feladványt!

Ledobta az ecsetet, homlokáról letörölte a verítéket. Végre tudta, hol van a Fehér Lótusz szektájának főhadiszállása.

Fölkelt, és lendületesen az ajtóhoz lépett. Négy segédje boldogtalan képpel kuporgott a folyosó egyik sarkában, és suttogva tárgyalta a bíró kétségbeesésének lehetséges okait. Di intett nekik, hogy jöjjenek be.

Ahogy beléptek az irodába, azonnal látták, hogy túljutott a válságon. Di bíró szálfegyenesen állt az asztal előtt, karját összefonta köntöse bő ujjában, és lángoló szemmel nézett rájuk.

– Ma éjjel tisztázom a vízbe ölt kurtizán ügyét. Végre megértettem a rám hagyott üzenetet.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

*Amelyben egy különös baleset
komoly kárt tesz egy nagy udvarházban, és a bíró
végre rábukkan egy régóta keresett szobára*

Di bíró maga köré gyűjtötte négy segédjét, és halk hangon sietve előadta tervét.

– Legyetek nagyon óvatosak! – mondta befejezésül. – Ide, a járásfőnökségre is befurakodtak az árulók. A falnak is füle van.

Miután Ma Dzsung és Csiao Tai elviharzott, a bíró Hunghoz fordult:

– Menj az őrházba, és tartsd rajta a szemedet a poroszlókon és az örökön. Ha azt látod, hogy bármelyikükhöz valaki érkezik kívülről, azonnal tartóztasd le mind a kettőt!

Ezután a bíró kilépett a dolgozószobájából, és Tao Gan kíséretében fölment a járásfőnökség második szintjére. Kiléptek a tágas márványteraszra.

Di bíró némi aggodalommal nézett föl az égre.

A hold fényesen ragyogott, meleg volt, szellő sem rezdült. A bíró mégis fölemelte a kezét, hogy meggyőződjön róla, valóban áll a levegő. Megkönnyebbült sóhajjal ült le a mellvéd közelében.

Állát kezével föltámasztva tekintett körbe a sötét városra. Az első őrjárat már elment, az emberek lassan lámpát oltottak. Tao Gan állva maradt Di bíró széke mögött. Az arcából kilógó hosszú szőrszálakat csavargatva nézett maga elé a távolba. Sokáig csöndben maradtak. Lentről, az utcáról kereplő hangja hallatszott. Az éjszakai őrszem járta szokásos köreit.

Di bíró egyszer csak fölpattant.

– Késő van – jegyezte meg.

– Nem könnyű a feladat, bíró úr! – nyugtatta Tao Gan. – Tovább eltarthat, mint gondoltuk.

A bíró ekkor megragadta Tao Gan ruhaujját.

– Odanézz! – kiáltott föl. – Kezdődik!

Kelet felé szürke füstoszlop emelkedett a háztetők fölé, és karcsú lángnyelvek csaptak az égre.

– Gyere! – szólt Di bíró, azzal lerobogott a lépcsőn.

Mire az udvarra leértek, a járásfőnökség kapujánál felfüggesztett nagy gong már jócskán kieresztette öblös bronzhangját. Két szálfatermetű őr kongatta súlyos faütőkkel. Az őrsem tehát azonnal észlelte a tüzet.

Poroszlók és őrök rajzottak ki az épületből; menet közben erősítették meg sisakjukon a szíjat.

– Mindenki induljon tüzet oltani! – rendelkezett Di bíró. – Két őr hátramarad a kapunál!

Aztán ő is kiszaladt az utcára, nyomában Tao Gannal. Amikor odaértek, a Han-udvarházhoz, a nagy kapu tárva-nyitva állt, az utolsó szolgák siettek kifelé, sebtében összekészített batyuban hozták magukkal kevés személyes holmijukat. A lángok az épületegyüttes hátuljában álló raktár tetejét nyaldosták. Kint az utcán jó néhány polgár összegyűlt. A negyed előljárójának utasításait követve láncot alkottak, és adogatták a vízzel teli vödöröket a kerítés tetején álló poroszlóknak.

Di bíró beállt a kapu elé, és dörgedelmes hangon így szólt:

– Két poroszló itt marad őrködni! Vigyáztok, hogy tolvajok, fosztogatók be ne surranhassanak! Én bemegyek, megnézem, nem maradt-e bent valaki.

Azzal Tao Gan kíséretében besietett az elnéptelenedett udvarházba. Útjukat egyenest a buddhista kápolna felé vették. Odaérvén Di bíró megállt az oltár előtt, ruhája ujjából elővette a buddhista idézet másolatát, és sorban rámutatott a tizenhét szóra, amelyet íróecsetjével korábban megjelölt.

– Ide nézz! – mutatta. – Ez a mondat a kulcs a nefrittábla betűzár-kombinációjához: „Ki itt felfogja majd üzenetemet, csak nyomja meg jól szavait sorban; szűk kapun belépve örök nyugalmat lel.” Ez egyetlen dolgot jelenthet csak: hogy a nefrittábla egy titkos helyiségbe vezető ajtó. Tartsd azt a lapot!

A bíró mutatóujjával megnyomta azt a négyzetet az első sorban, amelyen a „ki” szó szerepelt. A négyzet kicsit besüllyedt. A bíró most erősebben megnyomta, egyszerre mindkét hüvelykujjával. A négyzet most vagy másfél centit süllyedt be, de tovább nem engedett. A bíró továbblépett a következő sorban álló „itt” szóra. Az a négyzet is engedett. Amikor végül az utolsó sorban benyomta a „lel” szót, halk kattanást hallott. Ahogy megtolta a táblát, az lassan megnyílt befelé, és egy fél négyzetméteres sötét nyílás tűnt elő.

Di bíró elvette Tao Gan kezéből a lámpást, és bemászott. Tao Gan követte a példáját, de amikor már ő is bent volt, észrevette, hogy az ajtó lassan becsukódik mögötte. Gyorsan elkapta a belső fogantyút, és elfordította. Legnagyobb megkönnyebbülésére azt tapasztalta, hogy így ismét ki tudja nyitni.

A bíró előreindult a szűk alagútban, amely körülbelül tíz lépés után magasabb lett, annyira, hogy ott már föl lehetett egyenesedni. A lámpás fénye egy mélybe vezető meredek lépcsősort világított meg. A bíró elindult lefelé. Húsz lépcsőfokot számlált meg, míg végül a kemény sziklába vájt jó másfél négyzetméteres kriptában találta magát. A jobb oldali fal mentén egy sor nagy cserépkorsó állt vastag pergamennel lezárva. Az egyik pergamen sérült volt. Di bíró benyúlt az edénybe. Ahogy a kezét visszahúzta, a marka szárított rizzsel volt tele. Baloldalt egy vasajtót láttak, előttük sötét boltív nyílt egy másik alagút felé. Di bíró elfordította a kilincset. Az olajozott sarokvasakon nesztelenül nyílt ki az ajtó. A bíró lába a földbe gyökerezett.

Kis, hatszögletű helyiség tárult fel, amelyet csupán a falon égő egyetlen szál gyertya világított meg. A szoba közepét elfoglaló négyzet alakú asztalnál egy férfi ült, és mélyen belemerült egy irattekercs olvasásába. Az ajtóból csak széles vállát és görnyedt hátát lehetett kivenni. Ahogy a bíró – sarkában Tao Gannal – lábujjhegyen osont befelé, a férfi fölkapta a fejét, és körülnézett. Vang céhmester volt az.

Vang föl pattant, és székét hátrahajította, egyenest a bíró lábára. Amíg a bíró fölegyenesedett, Vang futva megkerülte az asztalt, és fölkapott egy hosszú kardot. Miközben Di bíró a céhmester eltorzult arcát nézte, valami elsüvített a válla mellett. Vang testalkatát meghazudtoló fürgeséggel hajolt le, így aztán a kés pengve állt bele a hátsó falnál álló szekrény ajtajába.

Di bíró ekkor felvett az asztról egy súlyos márvány levélnehezéket. Féloldalt fordult, hogy elkerülje a döfést, amelyet Vang a mellkasára célzott, majd nagy lökéssel fölborította az asztalt. Vang gyorsan hátralépett, ám az asztal sarka így is eltalálta a térdét. Előrebukott, de közben ismét a bíró felé szúrt a karddal. Épp amikor az éles penge belehasított ruhája ujjába, Di bíró a papírnehezékekkel lesújtott ellenfele koponyájára. Vang azonnal a feldőlt asztrra zuhant, fejéből patakzott a vér.

– Hajszál híján eltaláltam a késsel – bosszankodott Tao Gan.

– Psszt! – sziszegte Di bíró. – Lehet, hogy más is van itt!

Lehajolt, hogy megvizsgálja Vang fejsebét.

– Meghalt – csóválta a fejét. – Ez a nehezék súlyosabb, mint gondoltam.

Amikor fölegyenesedett, az ajtó két oldalán, a falnál egymásra tornyozott fekete bőrládikákra lett figyelmes. Összesen legalább huszonöt volt belőlük, mindegyiken rézlakat, és a szállítást megkönnyítő bőrheveder.

– Ilyenekben tartották elődeink az aranyrudakat! – bólogatott meglepetten. – De úgy látszik, ez mind üres.

Alaposan körbepillantott a helyiségben, aztán folytatta:

– Han Jüng-han tudja, hogy az hazudik a legügyesebben, aki a kitalált történetekbe a lehető legtöbb igazségelemet keveri. Amikor állítólagos elrablásáról mesélt, a Fehér Lótusznak ezt a főhadiszállását írta le. Azt, ami éppenséggel a saját háza alatt van! E szerint Han a főnök, ő küldte el Liu Fei-pót, hogy utolsó utasításait továbbítsa az összeesküvés helyi vezetőinek. Biztos Vang is fontos pozíciót töltött be a szervezetben. Nagyon erősen vérzik! Töröld fel a

vért a sáladdal, aztán kösd be vele szorosán a fejét. Mindjárt elrejtjük valahová a holttestét, nem maradhat nyoma annak, hogy itt jártunk!

Fölemelte az asztalról az irattekercset, amelyet Vang tanulmányozott az imént. Közel emelte a gyertyához. Apró betűs szép, szabályos kézírás volt.

Tao Gan letörölte a vért az asztalról és a levélnehezékről, aztán a kendőt a halott feje köré tekerte, majd óvatosan a földre fektette a holttestet. Amikor az asztalt igazította vissza eredeti helyzetébe, Di bíró így szólt:

– Itt áll a Fehér Lótusz lázadásának teljes terve! De sajnós a helyek és a személyek nevét kódolt karakterekkel írták. Valahol meg kell hogy legyen hozzá a kulcs is. Nézd át azt a szekrényt a falnál!

Tao Gan kihúzta kését az ajtóból, és benézett a szekrénybe. Az alsó polcon jó néhány nagy pecsétkő sorakozott, mindegyikbe a Fehér Lótusz jelmondatait vésték. A felső polcról szantálfából faragott kis irattartó dobozt emelt ki, és átadta a bírónak. Üres volt, de láthatóan két kis irattekercsnek készült. Di bíró föltekerte a papírt, amit az imént a földről vett föl. A lila brokát védőborítójú tekercs tökéletesen beleillett a dobozba, épp annyi hely maradt mellette, ahová még egy ugyanilyen elfér.

– Meg kell találnunk a hiányzó második tekercset! – mondta Di bíró izgatottan. – Abban lehet a kódok megfejtése! Nézz körül, nincse valahol egy rejtett páncélszekrény a falban!

Mialatt a bíró a szőnyeget fölemelve a kőpadlót vette szemügyre, Tao Gan félrehúzta a foszlott falikárpitot, és a falat vizslatta.

– Semmi, csak a kő! – jelentette. – Ott följebb van néhány rés, érzem, hogy bejön a levegő.

– Azok csak szellőzőnyílások – mondta a bíró türelmetlenül –, biztos valahová a ház tetőréséhez vezetnek. Nézzük meg a bőrládákat!

Egyenként megrázták őket, de üresnek bizonyult mind.

– Akkor most irány a másik alagút! – rendelkezett Di bíró.

Tao Gan fogta a lámpását, és visszaléptek a kriptába. Tao Gan lemutatott a sötét boltív oldalánál a földön látható négyszög alakú lyukra.

– Az egy kút lesz – jegyezte meg.

Di bíró csak futó pillantást vetett rá, és bólintott.

– Igen, Remete Han mindenre gondolt! Ezt a kriptát nyilvánvalóan rejtekhelynek építette a családja számára, ha nehéz idők jönnének. Itt halmozta fel teljes aranykészletét, gondoskodott rizsről és ivóvízről. Világíts ide!

Tao Gan magasra emelte a lámpást, így hosszan bevilágította a boltíves folyosót.

– Ezt a második alagutat sokkal később fúrták, bíró úr! – állapította meg. – Innen nincs tovább kikövezve, agyag a fala, a támfák pedig egészen újnak látszanak.

Di bíró kivette a lámpát Tao Gan kezéből, és az alagút falának tövében fekvő keskeny, hosszúkás ládára világított.

– Nyisd ki azt a ládát! – rendelkezett.

Tao Gan leguggolt, és kését befeszítette a fedőlap alá. Felnyitotta, de azonnal félre is fordította az arcát. A ládából gyomorforgató szag tört elő. Di bíró a szája és az orra elé kapta a kendőjét. A láda mélyén egy férfi oszlásnak induló hullája volt kiterítve. A fejéből már csak egy vigyorgó koponya maradt, a rothadó tetemen lógó foszladozó köntösön megriadt rovarok szaladgáltak.

– Tedd vissza a fedelet! – rendelte a bíró. – Később majd megvizsgáljuk a holttestet. Most nincs időnk ilyesmire!

Tovább indult. Tíz lépcsőfokot ment lefelé, majd újabb húsz méter után magas, keskeny vasajtó állta útját. Lenyomta a kilincset, és kinyitotta az ajtót. Holdsütötte kert tárult elé. Közvetlenül az ajtó mellett borostyánnal sűrűn benőtt lugast pillantott meg.

– Ez Liu Fei-po kertje! – suttogta Tao Gan a bíró háta mögött, majd kidugta a fejét, körbepillantott, és így folytatta: – Az ajtót kívülről ráragasztott kődarabokkal álcázták, és az egész egy nagy

mesterséges szikla része. Ott, abban a lugasban szokott állítólag sziesztázni Liu.

– Ez a rejtekajtó megmagyarázza Liu eltűnéseit – jegyezte meg Di bíró. – Menjünk vissza!

De Tao Gannak láthatóan nem akaródzott indulnia, leplezetlen csodálattal vizsgálta az ajtót. Távolról idehallatszottak a Hanudvarházat pusztító tűz oltásán fáradozók kiáltásai.

– Csukd már be azt az ajtót! – sziszegte Di bíró.

– Tökéletes mestermunka! – mondta Tao Gan, ahogy nagy nehezen elbúcsúzott az ajtótól.

Csendben lépdelt visszafelé a bíró nyomában, amikor lámpása fénye egyszerre csak egy üreget világított meg a falban. Megragadta Di bíró köntösét, és szó nélkül a kiszáradt csontokra bökött. Négy koponyát találtak. A bíró megvizsgálta őket, majd így szólt:

– Úgy látszik, a Fehér Lótusz gyilkosságait a kriptában követték el. Ezek a csontok már jó ideje itt lehetnek, akit a ládában láttunk, nyilván a legfrissebb áldozat.

Fölsietett a lépcsősoron, és belépett a hatszögletű helyiségbe.

– Segíts, dobjuk a kútba Vang tetemét! – mondta.

A kriptába cipelték a súlyos, petyhüdt testet, és beleengedték a sötét lyukba. Kis idő múltán letről a mélyből nagy csobbanás hallatszott.

Di bíró visszament a helyiségbe, elfújta a gyertyát, aztán kintről behúzta az ajtót. Átmentek a kriptán, majd föl a meredek lépcsősoron, aztán végig az oltárhoz vezető szűk alagúton. Amikor ismét a kápolnában álltak, a nefrittábla nesztelenül visszazáródott. Tao Gan véletlenszerűen megpróbálkozott a felirat néhány szavával. De ha az egyik négyzetet benyomta, amint egy másodikkal is próbálkozott, az első visszatért eredeti helyzetébe, és újra a többivel egy síkban állt.

– Páratlan mester volt ez a Remete Han! – sóhajtott föl Tao Gan. – Ha valaki nem tudja a kulcsmondatot, nyomogathatja a feliratot, amíg beleőszül.

– Ezt majd később! – suttogta Di bíró, és ruhaujjánál fogva a kápolna ajtajához vonszolta Tao Gant.

Az első udvaron csapatnyi szolgálival találkoztak, akik már jöttek visszafelé a városból.

– Eloltották a tüzet! – kiáltozták boldogan.

Kint az utcán Han Jüing-han ácsorgott háziköntösben.

– Az embereid haladéktalan beavatkozásának köszönhetően a tűz nem okozott komolyabb károkat, bíró úr! – hálálkodott. – A raktár tetejének nagy része leégett, a bálázott rizs pedig alaposan elázott az oltáskor, de ez minden. Valószínűleg a padlásra hordott széna melegedett föl és kapott lángra. Két segéded meglepő gyorsasággal megjelent a tetőn, így aztán meg tudták akadályozni, hogy a tűz tovább terjedjen. Szerencsére a szél sem fújt! Attól tartottam a leginkább!

– Én is! – vágta rá teljes meggyőződéssel a bíró.

Még váltottak néhány udvarias mondatot, aztán Di bíró és Tao Gan elindult vissza a járásfőnökségre.

Irodájában két ijesztő külsejű figura várta a bírót. Ruhájuk cafatokban lógott, arcuk csupa korom volt.

– Az a legrosszabb – csóválta a fejét Ma Dzsung morcosan –, hogy az az átkozott füst teljesen szétmarta az orromat és a torkomat! És most már azt is tudjuk, mennyivel könnyebb meggyújtani egy tüzet, mint eloltani.

Di bíró sötéten mosolygott. Leült az asztalához.

– Megint remekül végeztétek a dolgokat! – dicsérte két segédjét.
– Nagyon is megérdemelnétek, hogy végre egy jót pihenjete, de sajnos nem engedhetem. A legnagyobb feladat még hátravan!

– Fő a változatosság! – rikkantotta Ma Dzsung vígan.

– Menjete, mosakodjatok meg – mondta a bíró –, és kapjatok be valamit gyorsan. Aztán vegyetek páncélinget, sisakot, és gyertek vissza hozzám! Te pedig hívd ide Hung törvénybiztost! – fordult Tao Gan felé.

Miután egyedül maradt, megnedvesítette íróecsetjét, és kiválasztott egy jó hosszú, üres papírtekercset. Ruhaujjából elővette a kriptában talált iratot, és belemerült az olvasásába.

Amikor Hung és Tao Gan belépett, a bíró felpillantott.

– A halott táncosnő ügyével kapcsolatos összes iratot tegyétek ki az asztalra, hogy föl tudjátok nekem olvasni azt a passzust, amelyiket kérem! – rendelkezett.

Amíg két segédje nekikészülődött, Di bíró belefogott az írásba. A rá jellemző lendületes, apró kézírással sebesen töltötte meg a tekercset, az ecset szinte szárnyalt a papír felett. Csak néha-néha állt meg, hogy a feljegyzésekből fölolvastasson magának bizonyos részleteket, amelyeket jelentésében szó szerint akart idézni.

Végül nagy sóhaj kíséretében tette le az ecsetet. Levelét a kriptában talált irattal együtt szorosán összetekerte, zsírpapírba csomagolta, és megkérte Hungot, hogy zárja le az egészet a járásfőnökség nagy pecsétjével.

Ma Dzsung és Csiao Tai lépett be. Vállvédő lemezzel megerősített súlyos páncélingükben, csúcsos sisakkal a fejükön magasabbnak látszottak, mint valaha. Di bíró mindkettőnek a kezébe nyomott harminc ezüstöt, és mélyen a szemükbe nézve így szólt:

– Ti ketten most azonnal elvágattok a fővárosba. Útközben gyakran váltsatok lovat, ha a postaállomáson nem találtok, béreljétek máshol, ennyi pénz elég lesz rá. Ha semmi nem jön közbe, még hajnal előtt odaértek. Menjétek egyenest a császári főbíró palotájához! A kapunál egy ezüstgong van kifüggesztve. A birodalom minden polgárának jogában áll a napkelte utáni első órában megkongatni azt a gongot, és bármely sérelmét előadni a főbíró előtt. Megszólaltatjátok a gongot. A palota kamarásának elmondjátok, hogy messziről jöttetek, a rajtatok esett súlyos sérelemről akartok beszámolni. Amikor a főbíró előtt térdeltek, átnyújtjátok neki ezt a tekercset. További magyarázatra nem lesz szükség.

Ahogy Di bíró átnyújtotta a lepecsételt tekercset, Ma Dzsung mosolyogva jegyezte meg:

– Ez elég egyszerű. Nem volna jobb, ha könnyű vadászruhát húznánk? A lovak nem fognak örülni ennek a rengeteg vasnak.

Di bíró nagyon komolyan nézett a két bátor fickóra.

– Lehet, hogy egyszerű lesz a feladat, de az is lehet, hogy nagyon nehéz. Nem kizárt, hogy megpróbálnak majd feltartóztatni benneteket vagy orvul megtámadnak. Ezért jobb, ha így mentek, ahogy vagytok. Ne kérjetek segítséget, hivatalnoktól sem, csak önmagatokra számíthattok. Aki megpróbálja utatokat állni, azt kaszaboljátok le. Ha valamelyiktek meghal vagy megsebesül, a másik folytassa az útját a fővárosba a tekerescsel. Személyesen a főbíró kezébe tegyétek le, senki másnak ne adjátok oda!

Csiao Tai húzott egyet a kardtartó övén.

– Nagyon fontos irat lehet ez, bíró úr – jegyezte meg halkán.

Di bíró összefonta karját a köntöse ujjában, és feszült arccal mondta:

– Az égi megbízatást érinti.

Csiao Tai azonnal megértette. Kihúzta magát, és érces hangon kiáltotta:

– Tízezer évig tündököljön az uralkodóház!

Ma Dzsung meghökkenve nézte a barátját, de önkéntelenül befejezte a réges-régi jelmondatot:

– És soká éljen a császár!

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

*Amelyben egy rettegett személy tesz
látogatást Di bírónál, valamint végre lelepleződik
egy veszélyes bűnöző*

A reggel kivételesen szép nyári napot ígért. Az éjszaka során hűvös köd gomolygott le a hegyekből, frissessége még ott lebegett a verőfényes délelőtti levegőjében.

Hung arra számított, hogy a teraszon találja Di bírót, de ahogy indult volna fölfelé a lépcsőn, találkozott egy irodaszolgával, aki közölte, hogy a bíró a dolgozószobájában van.

Hung megrémült, amikor a gazdáját megpillantotta, ahogy asztala fölé görnyedve, kivörösödött szemmel mered maga elé. Az áporodott levegő és Di bíró gyűrött ruhája azonnal elárulta, hogy a járásfőnök le sem feküdt, az egész éjszakát íróasztalánál töltötte. Öreg barátja és törvénybiztosa rémült tekintetét látva fáradt mosollyal magyarázni kezdte:

– Az éjjel, miután két hősnöket útnak indítottam a fővárosba, éreztem, hogy nem jönne álom a szememre, ezért itt maradtam az íróasztalnál, hogy újra végiggondoljam, hol tartunk. A titkos főhadiszállás Han Jüng-han házában és rejtett föld alatti összeköttetése Liu Fei-po kertjével bebizonyította, hogy mindketten fontos szerepet töltenek be a bűnös szervezkedésben, amelyről most már elárulhatom, Hung, hogy az uralkodóház ellen szőtt és az egész birodalmat behálózó összeesküvés. A helyzet nagyon súlyos, de a baj – amiként van okom feltételezni – nem orvosolhatatlan. Ha minden jól megy, jelentésem mostanra a császári főbíró kezében van, és a kormány nyilvánvalóan meg fog tenni minden szükséges lépést.

Kortyolt a teájából, aztán folytatta.

– Este egy láncszem még mindig hiányzott. Homályosan fölrémlett, hogy valamikor az elmúlt napok során föltűnt valami apróság, ami nem illett a képbe. Az adott pillanatban szemet szúrt, de aztán tökéletesen megfeledkeztem róla. Jelentéktelen dolog volt, tegnap éjjel hirtelen mégis úgy éreztem, nagyon fontos lehet, sőt talán épp ez volna az utolsó mozaikkocka a rejtély megoldásához, ha vissza tudnék rá emlékezni!

– És sikerült megtalálni? – kérdezte Hung reménykedve.

– Igen – felelte a bíró. – Sikerült. Közvetlenül napfelkelte előtt egyszerre eszembe ötlött, de csak akkor, amikor már kukorékolt a kakas. Elgondolkoztál már azon valaha, hogy a kakas megszólal, mielőtt még a legelső hajnalsugár áttörné a sötétséget? Az állatok érzékszervei nagyon kifinomultak, Hung! Bizony. Nyiss ablakot, légy szíves, és add ki a szolgának, hogy hozzon nekem egy tál rizst, meg hozzá savanyú paprikát és sózott halat, igazán ennék valami finomat. És készíts nekem egy nagy kanna teát!

– Tartunk reggeli meghallgatást, bíró úr? – kérdezte Hung.

– Nem – rázta fejét a bíró. – Amint Ma Dzsung és Csiao Tai visszaért, meglátogatjuk Han Jüng-hant és Liang tanácsost; legszívesebben már most indulnék, mert sürget az idő. De minthogy a kurtizán meggyilkolása országos jelentőségű ügyé vált, egyszerű kis járásfőnök lévén nem járhatok el saját belátásom szerint. Nem tehetek további lépéseket, amíg nem kapok útmutatást a fővárosból. Csak reménykedhetünk, hogy Ma Dzsung és Csiao Tai hamarosan visszaér.

Miután befejezte a reggelit, elküldte segédjét a törvényhivatalba, hogy Tao Gannal együtt felügyeljék a napi ügymenetet, ő maga pedig fölment a teraszra.

Egy darabig a márvány mellvédnél ácsorgott, és szemlélte az odalenti békés életképet. Számtalan kis halászbárka sorakozott a rakpart mentén, az ólomszürke tó partján kanyargó út pedig a városba húst és zöldséget szállító parasztokkal volt tele. A vidék szorgos népe szokás szerint nyugodtan végezte a dolgát, még egy

küszöbönálló felkelés sem akadályozhatta meg, hogy folytassák verejtékes küzdelmüket a mindennapi betevőért.

A bíró egy karosszéket húzott a terasz egyik árnyékos csücskébe, és leült. Az álmatlanul töltött éjszaka meghozta a hatását: hamarosan elszenderült. Csak arra ébredt föl, hogy Hung egy tálcán meghozta az ebédjét. Di bíró fölpattant, a mellvédhez lépett, legyezőjét a szeme fölé tartva a távolba meredt. De Ma Dzsungnak és Csiao Tainak nyoma sem volt.

– Már vissza kellett volna érniük! – mondta csalódottan.

– Talán a hatóságok alaposabban ki akarták őket faggatni, bíró úr – próbálta megnyugtatni Hung.

Di bíró gondterhelt arccal rázta a fejét. Gyorsan elfogyasztotta az ebédjét, aztán lement a dolgozószobájába. Hung és Tao Gan leült vele szemben, és sorra vették a délelőtt beérkezett iratokat.

Fél órája dolgozhattak, amikor a folyosóról döngő léptek hallatszottak. Ma Dzsung és Csiao Tai lépett be csapzottan, kimerültén.

– Hála az égnek, hogy visszaértetek! – kiáltott fel a bíró. – Találkoztatok a főbíróval?

– Találkoztunk, bíró úr – válaszolt Ma Dzsung rekedten. – Átadtuk neki az irattekerceset, és még a jelenlétünkben át is futotta.

– Na és mit mondott? – kérdezte feszült izgalommal a bíró.

Ma Dzsung vállat vont.

– Visszatekerte, aztán a köntöse ujjába süllyesztette az iratokat, végül azt mondta, adjuk át a bíró úrnak, hogy idővel alaposan tanulmányozni fog minden dokumentumot.

Di bírónak megnyúlt az arca. Ez rossz hír. Nem várta, persze, hogy a főbíró részletesen megtárgyalja az ügyet két segédjével, de ilyen közömbös reakcióra semmiképp sem számított. Eltöprengett kicsit, aztán így szólt:

– Hát, örülök, hogy legalább nem történt veletek semmi.

Ma Dzsung föltolta izzadt homlokán a súlyos acélsisakot, és csüggedten így szólt:

– Nem, tényleg nem történt semmi nagy dolog, de azért azt hiszem, nem túl rózsás a helyzet, bíró úr! Reggel, amikor kilovagoltunk a főváros nyugati kapuján, ketten mellénk szegődtek. Mindketten idősebbek voltak. Azt mondták, teakereskedők, a nyugati tartományok felé indulnak, és megkérdezték, jöhetnének-e velünk Han-jüanig. Elég kulturáltan beszéltek, és nem viseltek fegyvert, úgyhogy nem mondhattunk nemet, de az öregebbiknek olyan rettentő alattomos képe volt, hogy beleborsózott a hátam, ahányszor összeakadt a tekintetünk. Ettől függetlenül nem csináltak semmi rosszat, bár egész úton feltűnően hallgattak.

– Kimerültek vagytok – állapította meg Di bíró –, talán ezért találtátok őket gyanúsnak.

– Ez nem minden, bíró úr! – vette most át a szót Csiao Tai. – Fél órával később vagy harminc lovas bukkant elő egy mellékút felől. Az ő vezetőjük is azt mondta, hogy kereskedők, és véletlenül ők is a nyugati tartományok felé tartottak. Hát, ha azok kereskedők voltak, akkor én meg szoptatós dajka! Ritkán láttam életemben ennyi válogatott haramiát együtt, és biztosra veszem, hogy a köpenyük alatt kardot is hordtak. De miután megelőztek minket, és folyamatosan előttünk haladtak, nem látszott annyira vészesnek a helyzet. Mikor aztán újabb fél óra után még harminc állítólagos kereskedő csatlakozott és állt be mögénk hátvédnek, azt gondoltuk Ma testvérrel, itt bizony baj lesz.

A bíró mereven ült a székén, és feszülten figyelt.

– Miután az iratokat már átadtuk, nem aggódtunk nagyon – folytatta Csiao Tai. – Azt gondoltuk, ha elkezdődik a tánc, legalább egyikünk ki tudja majd verekedni magát az út széléig, aztán átvág a földeken, és segítséget hoz valamelyik helyőrségtől. De igazán azért fest nagyon cifrán a dolog, mert eszük ágában nem volt ránk támadni, nagyon magabiztosak voltak, nyilvánvalóan sokkal komolyabb dolgokra készültek, mint hogy két kis futárt megöljenek! Úgy látszik, az volt az egyetlen céljuk, hogy ne tudjunk riadót fűjni.

Amúgy aligha tudtunk volna bármiféle riadót fújni, mert kihalt volt az összes őrállítás, amely mellett elhaladtunk. Egész úton egyetlenegy árva katonát sem láttunk! Amikor már a tavat kerültük, a csapat kezdett ötösével-hatosával leszakadozni, és mire beértünk a városba, már csak az a két idős fickó maradt mellettünk. Közöltük velük, hogy le vannak tartóztatva, és idehoztuk őket. De úgy tűnt, ez őket egyáltalán nem zavarja, azt mondták az alávalók, hogy veled szeretnének beszélni, bíró úr!

– Az a hatvan gazfickó, aki ilyen szépen fölvezetett minket, csak a lázadók egyik zászlóalja, bíró úr! – vette át a szót Ma Dzsung. – Ahogy közeledtünk, a távolban láttam két hosszú lovasoszlopot, a hegyeken át hömpölyögtek a város felé. Biztos azt hiszik, hogy váratlanul rajtunk üthetnek! De ezt a járásfőnökséget szilárdan építették meg, és hadászati szempontból kiváló helyen, úgyhogy könnyen meg tudjuk védeni.

Di bíró keményen az asztalra csapott.

– Csak a jó ég tudja, miért nem lépett akcióba a kormány rögtön, ahogy a levelem megérkezett! – kiáltotta dühösen. – De bármi történjék, ezek a hitvány árulók nem fogják olyan könnyen bevenni a városomat! Faltörő kosokat nem hoztak, és jó harminc alkalmas férfit biztos ki tudunk állítani. Hogy áll a fegyverkészletünk, Csiao Tai?

– A fegyverraktárban bőven van nyílvevessző! – mondta Csiao Tai lelkesen. – Szerintem legalább egy napig föl tudjuk őket tartóztatni, de úgy ám, hogy nem köszönik meg!

– Vezesd ide azokat a nyomorult árulókat! – utasította a bíró Ma Dzsungot. – Azt képzelik, alkut köthetnek velem! Han-jüan a főhadiszállásuk, és abban bíznak, hogy küzdelem nélkül átadom nekik a várost. Majd meglátják, mekkorát tévedtek! De először kiszedjük a gazemberekből, mekkora csapatot gyűjtöttek össze a lázadók, és merre vannak az állomáshelyeik. Hozd be őket!

Ma Dzsung boldogan vigyorogva lépett ki a szobából.

A két úr, akit bevezetett, hosszú, kék köntöst és kis fekete fejfedőt viselt. Az idősebbik magas volt, és szikár; hűvös, kifejezéstelen arcát

ritkás, göndör körszakáll szegélyezte. Súlyos szemhéját félig lehunyta. A másik köpcös kis alak volt, markáns arcán gúnyos kifejezés ült. Bajusza szénfekete, szakálla rövid és egyenes volt. Élénken csillogó tekintettel, éberén vizslatta Di bírót és négy segédjét.

De a bíró nem tudta levenni a szemét az idősebbikről, és a döbbenettől szóhoz sem jutott. Néhány évvel korábban, amikor a kormány levéltárában dolgozott, távolról látta egyszer ezt a rettegett figurát. Akkor valaki reszkető hangon a nevét is megsúgta.

A magas férfi fölemelte a tekintetét, és különös, palaszínű szemével hosszan nézte a bírót. Aztán fejével kis mozdulatot tett a segédek irányába. Di bíró határozott intéssel utasította négy emberét, hogy hagyják őket magukra.

Ma Dzsung és Csiao Tai néma döbbenettel meredt a bíróra, de miután az türelmetlenül biccentett, másik két társukkal együtt az ajtóhoz léptek.

A jövevények helyet foglaltak az oldalfalnál álló két magas támlájú széken, amelyet fontos látogatók számára tartottak fenn. Di bíró letérdelt, és homlokával háromszor megérintette a padlót. Az idősebbik legyezőt vett elő a köntöse ujjából, és kényelmesen legyezgetni kezdte magát.

– Ez az a bizonyos Di nevű járásfőnök – magyarázta különös, fakó hangon a társának. – Két hónapba telt, amíg fölfedezte, hogy itt, Han-jüanban, a saját járásában, a tulajdon városában egy hazaáruló összeesküvés központja működik. Úgy látszik, nincs tisztában azzal, hogy egy járásfőnök köteles tudni, mi folyik a járásában.

– Hiszen még azt sem tudja, hogy a járásfőnökségen mi folyik, uram! – kontrázott rá a másik. – Naivan megemlíti a jelentésében, hogy a lázadók egyik kéme a bíróság alkalmazottja. Micsoda bűnös tájékozatlanság!

A magasabbik lemondóan sóhajtott.

– Hiába! Ezek a fiatal hivatalnokok, ha a fővároson kívüli kinevezést kapnak, rögtön félvállról vesznek mindent – jegyezte meg szárazon. – Nem ellenőrzi őket a közvetlen felettesük, ez lehet az oka.

Emlékeztess majd, hogy idézzem be a megyefőnökét, kénytelen leszek elbeszélgetni vele erről a csúfos esetről.

Szünetet tartott. Di bíró nem szólalt meg. Mert ehhez a magas rangú személyiséghez közönséges halandó csak akkor szólhat, ha erre külön felszólítást kap. Neki pedig épp az a dolga, hogy kritizáljon és szemrehányást tegyen. Mert ez az idős úr – noha hivatalos besorolása szerint csupán császári cenzor – nem más, mint a legfőbb perzekutor, a császári titkosszolgálat félelmetes vezére. A neve Meng Ki, s e név hallatán a legmagasabb rangú fővárosi hivatalnokok is reszketni kezdenek aranyhímzéses köntösükben. Tökéletesen megvesztegethetetlen, hűsége az uralkodóhoz kikezdhetetlen, engesztelhetetlenül és embertelenül kegyetlen, hatalma gyakorlatilag korlátlan. Ő egy személyben a birodalom hatalmas közigazgatási és katonai szervezetének legfelsőbb ellenőre és irányítója.

– Szerencsére te ugyanolyan éber voltál, és ugyanolyan gondosan jártál el, mint mindig, uram! – szólt a szakállas. – Amikor ügynökeink tíz napja jelentették, hogy a szállongó hírek szerint a tartományokban új életre kelt a Fehér Lótusz, a főparancsnok rögtön értesítést kapott, és megtette a szükséges intézkedéseket. És amikor ez a Di nevű járásfőnök végre fölébredt békés kis álmából, és jelentette, hogy itt, Han-jüanban működik a főhadiszállás, a császári testőrség azonnal elfoglalta helyét a környező hegyekben és a tó körül. Téged, uram, soha nem érnek készületlenül!

– Megtesszük azt a keveset, ami tőlünk telik – felelte a cenzor. – A közigazgatás gyenge láncszemei a helyi hivatalnokok. A lázadást persze elfojtjuk, de jelentős vérontásra kell számítani. Ha ez a Di kicsit éberebben végzi a feladatát, rögtön elfoghattuk volna a főkolomposokat, és csírájában fojthattuk volna el a felkelést.

Hangja most zengett mint az acél, elevenbe hasított, mint az éles penge:

– Legalább négy megbocsáthatatlan hibát elkövettél, Di! Először is hagyod elmenekülni Liu Fei-pót, noha te magad írod, hogy gyanúsítottad! Másodszor: engeded, hogy az egyik lázadót meggyilkolják a tulajdon börtönödben, mielőtt kiszednéd belőle a

lehető legtöbb információt. Három: megölnöd Vangot, ahelyett, hogy élve elfognád, és kivallatnád. És végül négy: küldesz egy csonka jelentést, amelyből hiányzik a rejtjeles listához való kulcs. Halljam, Di, hol van az a bizonyos dokumentum?

– Alázatos szolgád beismeri vétkét! – szólalt meg Di bíró. – Nincs nálam az irat, de feltételezem, hogy...

– Kímélj meg a feltételezéseidtól, Di! – fojtotta belé a szót a perzekutor. – Ismétlem: hol van a dokumentum?!

– Liang tanácsos úr házában, uram! – felelte Di bíró.

A cenzor fölpattant a székből.

– Elment az eszed, Di? – kérdezte dühösen. – Hogy merészeled megkérdőjelezni Liang tanácsos feddhetetlenségét?

– Alázatos szolgád beismeri vétkét – ismételte a szabályok előírta formulát a bíró. – A tanácsos úrnak fogalma sem volt arról, mi folyik a házában.

– Csak időt akar nyerni, uram! – mondta undorral a szakállas. – Tartóztassuk le, és vessük a saját börtönébe!

A cenzor nem felelt. Köntöse ujját dühösen lobogtatva le-föl járkált a szobában. Aztán megállt a földön térdeplő bíró előtt.

– Hogy kerülhetett az az irat a tanácsos úr házába? – kérdezte szigorúan.

– Az összeesküvés vezetője vitte át oda a nagyobb biztonság kedvéért, nagytiszteletű uram – felelte Di bíró. – Szerény szolgád alázattal azt javasolja, nagytiszteletű uram, hogy embereid szállják meg a tanácsos úr udvarházát, majd a tanácsos úr és a kívülállók tudta nélkül tartóztassanak le mindenkit, aki ott tartózkodik. Ezután a tanácsos úr nevében küldöncöt menesztenék Han Jüng-hanhoz és Kang Csunghoz azzal, hogy a tanácsos úr sürgős ügyben azonnal látni szeretné őket. Alázattal javaslom, hogy ezután magad is jelenj ott meg, nagytiszteletű uram, és engedd, hogy segéded gyanánt eljárjak.

– Minek ez a fölösleges fölhajtás? – kérdezte a cenzor. – A város az embereim kezén van, teketória nélkül lefogatom Han Jüng-hant és

Kang Csungot, aztán együtt elmegyünk a tanácsos úrhoz, én mindent elmagyarázok neki, te pedig megmutatod, hol az irat!

– Alázatos szolgád azt szeretné, hogy a Fehér Lótusz feje semmiképp se menekülhessen el – magyarázta Di bíró. – Han Jüng-hant, Liu Fei-pót és Kang Csungot gyanúsítom, de nem tudom pontosan, milyen szerepet játszanak az összeesküvésben. Lehet, hogy a vezető egészen más, olyasvalaki, akiről egyelőre nem tudunk, és a többiek letartóztatásának hírére esetleg megszökne.

A cenzor elgondolkozott egy percig, közben lassan húzogatta az állát keretező keskeny szakállcsíkot, aztán odaszólt a társának:

– Vigyék az embereink Hant és Kangot a tanácsos házába. Történjen minden a legnagyobb titokban!

A szakállas köpcös összehúzta a szemöldökét, láthatóan nem értett egyet, de miután főnöke türelmetlenül intett, fölpattant, és szó nélkül kiment a szobából.

– Fölkelhetsz, Di! – mondta a cenzor, visszaült a helyére, elővett a ruhája ujjából egy irattekercset, és olvasni kezdte.

Di bíró apró gesztussal a teázóasztal felé mutatott, és bátortalanul megkérdezte:

– Részesülhetek abban a kegyben, nagytiszteletű uram, hogy megkínálhatlak egy csésze teával?

A perzekutor bosszúsan pillantott fel papírjából, és fennhéjázón így szólt:

– Nem részesülhetsz. Csak azt eszem és iszom, amit a saját embereim készítenek.

Azzal újra belemerült az olvasásba. A bíró állva maradt, kinyújtott karját az udvari szabályzat előírásának megfelelően feszesen az oldalánál tartva. Fogalma sem volt, meddig állhatott így. Kezdeti megkönnyebbülése, hogy a kormány haladéktalanul megtette a szükséges intézkedéseket a lázadás megakadályozására, most fokozatosan átadta helyét az elhatalmasodó kételynek, hogy vajon helytálló-e a teóriája. Lázás igyekezettel próbált minden lehetőséget újra sorra venni, hátha felbukkan valami részlet, amely fölött

elsiklott, feltűnik egy következtetés, amelyet nem sikerül teljesen alátámasztania.

Gondolataiból száraz köhögés térítette magához. A cenzor visszahelyezte köntöse ujjába az iratot, felállt, és így szólt.

- Ideje mennünk, Di. Milyen messze van innen a Liang-udvarház?
- Rövid kis séta, nagytiszteletű uram.
- Akkor gyalog megyünk, hogy ne keltsünk feltűnést – határozta el a cenzor.

Kint a folyosón Ma Dzung és Csiao Tai búsan pislogott a bíróra. Az biztatóan mosolygott rájuk, és gyorsan kiadta az utasítást:

- Én most elmegyek, ti ketten álljatok őrt a főkapunál, Hung és Tao Gan pedig tartsa a szemét a hátsó bejáraton. Senkit ne engedjete bejönni, vagy kimenni, amíg vissza nem érek!

Az utcán a szokásos nyüzsgés fogadta őket, megannyi ember sietett a dolgára. Di bírót ez egyáltalán nem lepte meg. Tudta, milyen elképesztő hatékonysággal és észrevétlenül működik a titkosszolgálat – az, hogy az egész várost ellenőrzésük alá vonták, egy léleknek sem tűnik föl. Gyors léptekkel haladt, nyomában a cenzorral. Az utca népe ügyet sem vetett a két kék ruhás járóelőre.

A Liang-udvarház kapuját szenttelen arcú, sovány férfi nyitotta ki előttük. A bíró soha nem találkozott még vele, a perzekutor emberei nyilvánvalóan megszállták a házat. A férfi tiszteletteljesen így szólt a cenzorhoz:

- A ház teljes népét őrizetbe vettük, uram. A két vendég megérkezett, a tanácsos úrral együtt a könyvtárszobában várakoznak.

Azzal végigvezette őket a félhomályos folyosókon. Amikor Di bíró belépett a gyengén megvilágított könyvtárszobába, az idős tanácsost szokott helyén találta: az ablaknál álló, vörösre lakkozott íróasztal mögött ült. A szemközti fal melletti két karosszékben Han Jüng-han és Kang Csung foglalt helyet, feltűnően merev tartással.

A tanácsos fölemelte súlyos fejét. Szeméről kicsit feltolta az ellenzőt, és az ajtó irányába pillantott.

- Újabb látogatók! – motyogta.

Di bíró odalépett az íróasztalhoz, és mélyen meghajolt. A cenzor megállt az ajtóban.

– A járásfőnök vagyok, nagytiszteletű uram – szólt a bíró. – Bocsásd meg váratlan látogatásomat. Nagytiszteletű uram engedélyével csak szeretném...

– Röviden, Di – szakította félbe fáradt hangon az öreg. – Ideje visszavonulnom, hogy beszédjem a gyógyszeremet.

Azzal súlyos feje ismét a mellére billent. A bíró keze addigra már az akváriumban volt. A víz alatt most sebesen kitapogatta a kis szobor talapzatát. Az aranyhalak izgatottan cikáztak körbe-körbe, apró, hideg testük súrolta a bíró kezét. Megérezte, hogy a talapzat felső része elfordítható: ez a fedél, és rajta a Virágtündér szobra a fogantyú. Fölemelte a fedelet, alóla kis rézhenger tűnt elő, pereme épp csak a vízfelszín fölé ért. A bíró belenyúlt, és kivett belőle egy irattekereszt, amelynek külső védőborítója lila brokátból készült.

Elfognak egy veszélyes bűnözőt

A tanácsos, Han és Kang Csung szobormereven, némán ült. – Ülj le! – reccsent váratlanul a rikácsoló hang az ezüstkalickában.

Di bíró az ajtóhoz ment, és átadta a tekercset a cenzornak.

– Ez a kulcsdokumentum! – suttogta.

A magas, szikár alak kitekerte, és sebesen átolvasta az irat elejét. Di bíró megfordult, és végigpásztázta a helyiséget. Az idős tanácsos úgy ült az akváriumra meredve, mint akit kőbe faragtak. Han és Kang az ajtóban álló alakot bámulta.

A cenzor intett, mire a folyosót egy pillanat alatt ellepték a császári testőrség aranyvértes katonái. Han Jüng-hanra és Kang Csungra mutatott.

– Fogjátok el azt a két embert! – rendelte, és ahogy a fegyveresek beözönlöttek a szobába, Di bíróhoz fordult: – Han Jüng-han neve nem szerepel a listán, de őt is letartóztatjuk. Kövess, elnézést kérek a tanácsos úrtól.

A bíró azonban visszatartotta, és maga sietett oda az íróasztalhoz. Áthajolt az asztalon, és letépte a tanácsos homlokáról a szemellenzőt, majd dörgő hangon így szólt:

– Állj fel, Liu Fei-po! Vádollak, hogy aljas módon megölted Liang Meng-kuang császári tanácsost!

Az íróasztal mögött ülő férfi lassan fölállt. Kihúzta magát, vállát kiegyenesítette. Az álszakáll, a ragasztott oldalszakáll és az arcfestés dacára könnyű volt felismerni Liu Fei-po dölyfös arcát. Nem nézett vádlójára, lángoló tekintete Han Jüng-hanra szegeződött, akit a katonák éppen ekkor vertek láncra.

– Megöltem a szeretődöt, Han! – kiáltott oda neki csúfondárosan.

Bal kezével fölemelte álszakállát, arckifejezése még gúnyosabb lett.

– Tartóztassátok le! – parancsolta a cenzor.

Di bíró odébb lépett, négy katona az íróasztalhoz sietett, a legelöl haladó kötelet lóbált a kezében. Liu összefont karral lépett eléjük. Jobb keze váratlan sebességgel bukkant elő a ruhaujjából, kés villant, és Liu torkából ömleni kezdett a vér. A megtermett férfi megingott, majd a földre zuhant.

A Fehér Lótusz feje, a Sárkánytrónra áhítózó összeesküvő így vetett véget az életének.

HUSZADIK FEJEZET

*Amelyben Di bíró
horgászni megy a segédeivel,
és megfejtí a tó titkát*

A következő napok során a császár vasökle keményen lesújtott a Fehér Lótusz Szövetségére.

A fővárosban és a tartományokban számtalan alacsonyabb vagy magasabb rangú hivatalnokot, illetve gazdag polgárt őrizetbe vettek, kihallgattak, majd végül kivégeztek. A központi és helyi vezetők gyors letartóztatásával a szervezkedés gerince megroppant, nagyszabású, szervezett felkelést sehol nem kíséreltek meg. Néhány távolabbi járásban előfordultak kisebb lázongások, de azokat a helyi fegyveresek könnyűszerrel és viszonylag kis áldozatok árán leverték.

Han-jüan igazgatását időlegesen a perzekutor emberei vették át Di bírótól. Maga a cenzor Liu Fei-po öngyilkossága után azonnal visszasietett a fővárosba. Szakállas, köpcös segéde lett élet és halál ura, aki Di bírót amolyan mindenesnek és tanácsadónak használta. A járást teljesen megtisztították a felforgató elemektől. Kang Csung beismerő vallomást tett, tőle tudták meg azt is, hogy az irodaszolga volt a Fehér Lótusz beépített kéme a járásfőnökségen. Elfogták Vang bérenceit és azt a jó tucatnyi haramiát, akire Liu Fei-po rendszeresen rábízta a piszkos munkát. A bűnösöket a fővárosba szállították.

Miután Di bírót felfüggesztették, legnagyobb megkönnyebbülésére nem kellett jelen lennie Mao Lu kivégzésénél. A felsőbb hatóság eredetileg úgy döntött, hogy Maót halálra kell korbácsolni. A bírónak azonban sikerült kieszközölnie, hogy az ítéletet egyszerű lefejezésre változtassák; rámutatott, hogy Mao Lu nem erőszakolta meg az ifjú Dzsang asszonyt, sőt amikor a Három Tölgy szigetén a két martalóc

meg akarta gyalázni, ő védte meg a nőt. A szerzetest az északi határszélen letöltendő tíz év kényszermunkára ítélték.

Azon a délelőttön, amikor Mao Lut lefejezték, hatalmas zivatar zúdult a városra. Han-jüan lakói azt mondták, gondviselő istenük így akarta lemosni a rengeteg vért, ami a fennhatósága alá tartozó területen kiontatott. Az eső ugyanolyan gyorsan elállt, ahogy eleredt, a délután kellemesen hűvös és napos volt.

Tudni való volt, hogy ezen az estén Di bíró hivatalosan visszacapja teljes jogkörét és végrehajtó hatalmát. Ez lesz tehát az utolsó szabad délutánja. Úgy döntött, kimegy a tóra horgászni.

Ma Dzsung és Csiao lement a kikötőbe, és bérelt egy kis lapos fenekű ladikot. A parthoz eveztek, ahová aztán Di bíró is megérkezett gyalog, széles karimájú kerek szalmakalapban. Vele volt Hung és Tao Gan, utóbbi hozta a horgászfelszerelést.

Miután mindannyian beszálltak, Ma Dzsung beállt a farba, és megragadta a kormánylapátot. A csónak lassan elindult a hullámokon. Egy darabig csendben élvezték a friss fuvallatot a víz felett.

Di bíró egyszer csak megszólalt:

– Nagyon érdekes volt ezen a héten figyelni, hogyan dolgoznak a titkosszolgálat emberei. Az a köpcös ember a rövid szakállával – még mindig nem tudom, kicsoda-micsoda lehet valójában – eleinte nagyon zárkózott volt, de később kicsit fölengedett, és hagyta, hogy belepillantsak a fontosabb iratokba. Kiváló nyomozó, rendszeres és alapos. Sokat tanultam tőle. De annyit dolgoztatott, hogy most először tudok egy jót beszélgetni veletek.

Belógatta kezét a hűvös vízbe, úgy folytatta:

– Tegnap meglátogattam Han Jüng-hant, még mindig feldúlt volt a szigorú vallatás miatt, amin keresztül kellett mennie, de még sokkal inkább amiatt, hogy szeretett városa, Han-jüan volt a felségáruló összeesküvés központja. Semmit nem tudott arról a kriptáról, amelyet felmenője, Remete Han a ház alá épített, de szakállas barátunk ezt sehogy sem akarta elhinni neki. Két napon át hallgatta ki Han Jüng-hant, és nem bánt vele kesztyűs kézzel. Végül mégis

szabadon engedte, mert elmeséltem, hogy Han a halálos fenyegetés ellenére azonnal értesített, miután a Fehér Lótusz elrabolta. Han ezért nagyon hálás volt nekem, így hát vettem a bátorságot, és elárultam neki, hogy Fűzbarka és Liang Fen szerelmesek egymásba. Han először ingerülten közölte, hogy Liang Fen nem méltó a lányához, de aztán beadta a derekát, és azt mondta, nem fog útjába állni az eljegyzésnek. Liang Fen jellemes és komoly fiatalember, Fűzbarka pedig elbűvölő lány, úgyhogy szerintem jól sikerült házasság lesz az övék.

– De Hannak viszonya volt Mandulavirággal, nem? – kérdezte Hung.

– Őszintén meg kell vallanom, hogy mindvégig rosszul ítélt meg Hant – mosolygott szomorúan Di bíró. – Nagyon régimódi, kicsit bigott és elég szűklátókörű; a szíve a helyén van, de az esze nem vág olyan jól. Tulajdonképpen nem túl érdekes egyéniség. Nem, soha nem volt viszonya a táncosnővel. Aki vele ellentétben elsőpró erejű egyéniség volt. Elsőpró erejű volt a szeretete – és a gyűlölete is. Látjátok ott messze azokat a fehér márványoszlopokat a Fűzfanegyed zöld ágai között? Őfelsége kegyes parancsára építik azt az emlékművet. Az áll majd rajta: „Az államhoz és a családhoz való hűség mintapéldája”.

Di bíró horgászni megy segédeivel

Közben jócskán eltávolodtak már a parttól. A bíró kidobta a horgot, de azonnal vissza is húzta. Ma Dzsung pedig nagyot káromkodott. Ő is látta a zöld víz mélyén a csónak alatt elúszó nagy, sötét árnyat, és a két apró szem villanását.

– Itt biztos nem fogunk semmit! – jegyezte meg Di bíró bosszúsan.
– Ezek a hatalmas dögök biztos elűzték az összes halat. Nézzétek! Ott megy még egy! – kiáltotta, majd miután észrevette segédei rémült arckifejezését, magyarázni kezdett: – Elejétől fogva gyanítottam,

hogy a vízbe fulladt szerencsétlenek holttestét ezek az óriásteknősök tüntethették el. Ha az ilyen egyszer rákap az emberhúsra... De ne féljete, élő emberre sosem támadnak. Menjünk még egy kicsit, Ma Dzsung, beljebb talán több esélyünk lesz.

Ma Dzsung vadul evezni kezdett. A bíró összefonta karját a ruhaujjában, és elgondolkozva nézte a várost a távoli parton.

– Mikor jöttél rá, hogy Liu Fei-po meggyilkolta a tanácsost, és átvette a szerepét, bíró úr? – kérdezte Hung.

– Csak a legutolsó pillanatban – felelte Di bíró. – Azon az éjszakán, amikor egyáltalán nem tudtam lehunyni a szemem, miután Ma Dzsungot és Csiao Tait elküldtem a fővárosba. A pazarló tanácsos esetét mindvégig csak mellékszálak tekintettem, a központi probléma a táncosnő halála volt. Ez a történet pedig hosszú-hosszú évekkel ezelőtt, Liu Fei-po megghiúsult vágyaival kezdődött. De ebben a legutolsó szakaszban, amelynek itt, Han-jüanban már mi is tanúi voltunk, Liu politikai ambícióit háttérbe szorította szoros érzelmi kötődése két számára nagyon fontos nőhöz. Az egyik a lánya, Holdtündér volt, a másik a szeretője, Mandulavirág. Ez a bonyolult kötődés áll az egész ügy középpontjában; amint ezt megértettem, azonnal kristálytisztá lett minden. Liu Fei-po különleges tehetségű ember volt: merész, leleményes, energikus – született vezető. Ám hogy a hivatalnokvizsgán megbukott, az olyan nagy sebet ütött a büszkeségén, amit soha nem tudtak begyógyítani az üzleti életben elért sikerei. A seb egyre csak fekélyesedett, végül a kormány elleni izzó gyűlöletté érett. Egy véletlennek köszönhetően ébredt föl benne a vágy, hogy újraélessze a Fehér Lótusz mozgalmát, hogy megdöntse az uralkodóházat, és maga alapítson új dinasztiát. A főváros egyik régiségboltjában egy nap poros kéziratra bukkant, amelyben szerepelt Remete Han titkos kriptájának terve. A perzekutor megtalálta a kéziratot Liu fővárosi házában a papírjai közt. Remete Han leírja, hogy leszármazottai számára biztonságos menedéket szándékozik építeni vészterhes időkre. Elmondja, hogy a tervek szerint a föld alatti kriptában rejti el minden vagyonát – húsz ládára való aranyrudat –, és egy kutat, és szárított élelmiszert halmoz fel. A szöveg a buddhista kápolna oltárfelirata mögött található titkos ajtó

zárkombinációjának ismertetésével végződik. A remete egy megjegyzésben azt is meghagyta, hogy a titok a családban az apáról a legidősebb fiúra szálljon nemzedékről nemzedékre. Amikor Liu ezt elolvasta, valószínűleg azt gondolta, csak egy idős ember kósza elmeszüleményével van dolga. De úgy döntött, talán érdemes ellátogatnia Han-jüanba, és ellenőrizni, vajon nem kivitelezte-e mégis vad terveit a bogaras Remete Han. Sikerült elérnie, hogy Han Jüing-han egy hétre vendégségbe hívja. Akkor aztán rájött, hogy Hannak fogalma sincs mindarról, amit az elődje tervezett, mindössze annyit tud, hogy Remete Han rendelkezésének megfelelően a buddhista kápolna ajtaját sosem szabad becsukni, és a lámpásnak mindig égnie kell odabent. Han azt hitte, ez csak híres őse vallási buzgalmának a jele, de a remete valódi szándéka persze az volt, hogy leszármazottai a nap és az éjszaka bármely órájában, akármilyen vészhelyzetben elérjék a titkos lejárót. Egy éjjel Liu bizonyára titokban elment a kápolnába. Ott aztán látta, hogy a kripta és minden egyéb valóban létezik, úgy, ahogyan az a remete leírásában szerepel. Valószínűleg arra is rájött, hogy váratlan halála megakadályozta a remetét abban, hogy továbbadja a titkot legidősebb fiának, Han Jüing-han nagyapjának. De a vei-csi-kézikönyvet a kiadó pontosan Remete Han eredeti szándékainak megfelelően nyomtatta ki, az utolsó lapon szereplő rejtélyes feladványt is beleértve. Liu Fei-po és talán a meggyilkolt táncosnő kivételével senki nem tudta, hogy ez a feladvány nem más, mint a zárkombináció rejtett kulcsa.

– Hallatlanul okos ember volt ez a remete! – csóválta a fejét elismerően Tao Gan. – Az, hogy a feladvány megjelent a könyvben, biztosítja, hogy a kulcs soha ne veszessen el, beavatatlan ugyanakkor az idők végezetéig sem jöhet rá a valódi jelentésére.

– Úgy van! – helyeselt Di bíró. – Remete Han bölcs és rendkívüli műveltségű ember volt; olyan, akivel igazán szívesen megismerkedtem volna. De térjünk vissza a történethez! Liu Fei-po a Han-vagyonnak köszönhetően hozzájutott ahhoz a hatalmas tőkéhez, amire szüksége volt, hogy országos méretű összeesküvést szervezzen; ugyanakkor talált egy ideális helyszínt, amely a mozgalom titkos főhadiszállásául és tanácstermül szolgálhat. A Han-udvarház és a

Liang-rezidencia közötti üres telekre fölépített egy villát, és négy munkással föld alatti átjárót alakíttatott ki a kertje és a kriptá között. Valószínűleg amint elkészültek, Liu saját kezűleg végzett a négy szerencsétlennel. A titkos átjáró egyik nyiladékában négy csontvázat fedeztük fel. Csakhogy a szervezkedés előrehaladtával Liu kiadásai egyre nőttek. Komoly összegekre volt szüksége a korrump hivatalnokok megvesztegetéséhez, haramiavezéreket kellett pénzelnie, ellátnia őket és embereiket fegyverrel, és így tovább. Saját tőkéje és a remete kincse lassan elolvadt, úgyhogy más bevételi forrás után kellett néznie. Akkor fogant meg az agyában a terv, hogy ráteszi a kezét Liang tanácsos vagyonára. Korábban rendszeresen együtt sétálgattak a kertben, így aztán Liu könnyűszerrel kiismerhette a tanácsos és kisszámú háznépe szokásait. Körülbelül fél éve történhetett, hogy valamilyen módon a titkos átjáróba csalta, és meggyilkolta az öregembert. Ott be is tette a holttestet egy koporsóba, azt találtuk meg Tao Gannal, amikor arra jártunk. Ettől a naptól kezdve a „tanácsos” betegeskedett, a szeme egyre romlott, feledékeny lett, és napjai legnagyobb részét a szobájában töltötte. Így Liu Fei-po könnyen eljátszhatta kettős szerepét. Valószínűleg a kriptában öltötte föl az álruhát, aztán a saját kertjéből átosont a tanácsos házába. Az ifjú titkár, Liang Fen lakrésze az épület-együttes másik végében van, a tanácsosnál szolgáló idős pár meg már egészen szenilis, így aztán minden a kezére játszott ehhez a szerepjátékhoz. Néha azonban előre nem látható körülmények arra kényszerítették, hogy a tervezettnél hosszabban játssza a szerepét. Az ilyen esetek, valamint a Fehér Lótusz tanácsának a kriptában tartott megbeszélései magyarázzák Liu azon „rejtélyes eltűnéseit”, amelyek egy idő után elkezdtek feltűnni a személyzetnek – ahogyan az a gyaloghintóhordozó Hung törvénybiztosnak is előadta. Liu Fei-po hű csatlósával, Van I-fannal együtt áttekintette a tanácsos vagyoni helyzetét, majd kezdte lassan eladogatni a birtokait. Ily módon Liu hozzájutott azokhoz az anyagi eszközökhöz, amelyekre szüksége volt, hogy a felkelés előkészületeit befejezze. Minden a legjobban alakult. Szövetségeseivel már az akció optimális időzítéséről kezdett egyeztetni. Ám ekkor zavar keletkezett. Méghozzá Liu

magánéletében. És itt érkezünk el Mandulavirág, a kurtizán – vagy hogy valódi nevén nevezzük: Fan Ho-i kisasszony – történetéhez.

A csónak nyugodtan ringatózott a tavon. Ma Dzsung törökülésben letelepedett a farban. Vele együtt a másik három is feszült figyelemmel hallgatta az elbeszélést. Di bíró kicsit hátratólta homlokából a szalmakalapot, és folytatta:

– A szervezkedés Sanszi tartományra is kiterjedt. Egy ping-jangi földbirtokos, bizonyos Fan is belépett a mozgalomba, de később megbánta, és elhatározta, hogy felfedi az összeesküvést a hatóságok előtt. Terve azonban a Fehér Lótusz tudomására jutott. Öngyilkosságra kényszerítették, de előbb még aláírtak vele egy hamis dokumentumot, amelyben elismeri, hogy államellenes bűncselekményt követett el. Minden vagyona a Fehér Lótusz kezébe került; özvegye, lánya és kisfia koldusbotra jutott. Nagyobbik gyermeke, Ho-i ezért elhatározta, hogy eladja magát kurtizánnak. Az így szerzett pénzből anyja megvásárolhatott egy csöpp kis birtokot Ping-jangban, Mandulavirág pedig jövedelme nagyobb részét a későbbiekben is rendszeresen hazaküldte kisöccse taníttatására. Mindez abból a jelentésből derül ki, amelyet a titkos ügynökök tegnap küldtek Ping-jangból, miután elfogták és kivallatták a Fehér Lótusz helyi vezetőit. A történet folytatását könnyű rekonstruálni. Halála előtt az apa biztosan elárult valamennyit lányának az összeesküvésről, többek között azt, hogy Han-jüanban van a főhadiszállás, és hogy Liu Fei-po a vezére. A bátor és hűséges szívű lány ezután elhatározta, hogy megbosszulja apját, és fölfedi az árulást. Nyilvánvalóan ezért ragaszkodott hozzá, hogy Han-jüanban adják el, majd ezért fogadta el Liu Fei-po szerelmét. Az volt a célja, hogy kiszedi belőle a Fehér Lótusz titkait, aztán följelenti őt és cinkosait a hatóságoknál. Különös, kísérteties szépségű nő volt, és rendkívül erős személyiség. Gyanítom, hogy az övé is azon családok közé tartozik, amelyekről híres az a vidék. Ahol állítólag a természetfölötti képességek és praktikák homályos titkai anyáról lányra szállnak. Mégis kétlem, hogy sikerült volna ilyen végtelenül önző és becsvágyó férfit magához kötnie, mint Liu, ha nem hasonlított volna ilyen döbbenetes mértékben Liu saját lányára,

Holdtündérre. Nem akarok úgy tenni, barátaim, mintha képes volnék megérteni az emberi szenvedély sötét szeszélyeit. Hadd szorítkozzam annak megállapítására, hogy Liu lánya iránti szeretetében olyan érzések vegyültek, amelyeket szent társadalmi rendünk szabályai szerint férfi csak olyan nő iránt táplálhat, akivel nincs vérségi kapcsolatban. Egyetlen sebezhető pont volt csupán Liu kegyetlen, hideg lelkében: a lánya iránt érzett szenvedélyes szeretet. Bizonyára emberfeletti küzdelmet vívott bűnös szenvedélyével, hisz lányának fogalma sem volt róla. Nem tudom, milyen mértékig befolyásolta ez a hevület Liu kapcsolatát a feleségével, de nem lepődnek meg, ha az derülne ki, hogy feszültségterhes és boldogtalan volt a családi élete. Bárhogy is, viszonya a kurtizánnal menekülést jelenthetett a lelkében dúló konfliktustól, és ez olyan szenvedélyes dimenziót kölcsönözhetett a kapcsolatnak, amelyet más asszonnyal Liu valószínűleg sosem élhetett volna meg. Titkos találkáik során – amelyek helyszíne, mint kiderült, Vang céhmester kerti pavilonja volt – Mandulavirág sok titkot megtudott a Fehér Lótuszról, többek között a vei-csi-feladvány jelentését is. Liu szerelmes leveleket írogatott a lánynak, mert elsőpró szenvedélyét írásban is szabadjára kellett engednie. De volt annyi esze, hogy ne saját kézírásával vesse papírra a mondandóját, ezért Liang Fen betűvetését utánozta, amelyet alaposan megismert, amikor a tanácsos számviteli könyvét tanulmányozta. Csak az ég tudja, micsoda fonák szeszélynek engedve használta e levelekben lánya szerelmének, az ifjú Dzsangnak írói álnevét. Ismétlem, az efféle sötét ösztönök megértése meghaladja a képességeimet. Liu nem szerette volna, hogy a lánya valaha is megházasodjon. A gondolatát sem tudta elviselni, hogy Holdtündér egyszer csak elhagyja, és valaki másé lesz. Amikor a lány beleszeretett az ifjú Dzsangba, Liu hevesen ellenezte a frigyet, és meghagyta csatlósának, Van I-fannak, hogy keverje hírbe a professzort, ami neki elegendő okot szolgáltat arra, hogy megtagadja a hozzájárulását. De Holdtündér ebbe belebetegedett, és miután Liu nem tudta elviselni, hogy boldogtalannak lássa, hatalmas lelki tusa árán legyőzte önmagát, és mégis beleegyezett az esküvőbe. Van okunk feltételezni, hogy a küszöbönálló kényszerű elválás a lányától erősen megviselte. Ráadásul a Mandulavirághoz írt szerelmes

levelekből kiderül, hogy ez idő tájt kezdte megsejteni a táncosnő valódi szándékait, mert az túlon túl nagy érdeklődést mutatott a Fehér Lótusz iránt. Liu úgy döntött, véget vet ennek a viszonyoknak. Miután ott tartott, hogy hamarosan elveszíti mindkét nőt, akit szeret, el tudjuk képzelni, milyen feldúlt lelki állapotban volt. Mindennek tetejébe napról napra jobban nyomasztották a pénzügyek. A „tanácsos” szerepében addigra eladta a Liang-birtok legnagyobb részét, és közeledett a nap, amikor ki kell törnie a lázadásnak. Pénzre volt szüksége, nagyon sok pénzre, még hozzá gyorsan. Ezért aztán elvette szövetségese, Vang tőkéjét, és utasította Kang Csungot, vegye rá a bátyját, hogy nyújtson jelentős kölcsönt Van I-fannak. Azt hiszem, ezzel nagyjából sikerült összefoglalni, hogyan álltak a dolgok két hónapja, akkortájt, amikor megérkeztünk ide, Han-jüanba.

Di bíró itt tartott egy kis szünetet. Tao Gan ezt kihasználva megkérdezte:

– Miből jöttél rá, bíró úr, hogy Kang Csung a Fehér Lótusz tagja?

– Túl nagy erőfeszítéseket tett, hogy ezt a kölcsönt tető alá hozza. Rögtön szemet szúrt, vajon egy olyan tapasztalt üzletember, mint Kang Csung, miért tanácsolhatja bárkinek is, hogy komolyabb kölcsönt folyósítson egy Van I-fan-féle kétes alaknak. Amint világossá vált előttem, hogy Van I-fan a titkos társaság tagja, azonnal tudtam, hogy Kang Csung is benne van. Liu Fei-po utolsó kétségbeesett próbálkozásai, hogy készpénzhez jusson, valamint rejtélyes „eltűnései” és hozzá Liang tanácsos váratlan megbetegedése: mindez együtt vezetett nyomra, így jöttem rá a szerepjátékra. Az öreg tanácsos különös és hirtelen támadt pénzhéségét összekötöttem azzal, hogy az összeesküvésben részt vevő Vangnak pénzre van szüksége. És miután az idős tanácsos – már csak kora miatt is – minden gyanú fölött állt, csupán egyetlen lehetséges megoldás adódott.

Tao Gan bólintott. Lassan huzigálta a bal pofacsontjánál kilógó három hosszú szőrszálat. Di bíró folytatta:

– Most elérkeztünk a kurtizán meggyilkolásához; ezt a bonyolult ügyet csak a legutolsó pillanatban sikerült kibogoznom. Holdtündér

feleségül ment az ifjú Dzsanghoz, a virágos hajón pedig másnap rendezték a díszvacsorát. Miután Liu gyanakodott a táncosnőre, egész este árgus szemekkel figyelte. Amikor Mandulavirág kettőnk között állva megemlítette nekem az összeesküvést, Liu leolvasta az ajkáról, amit mond, de azt hitte, Hanhoz beszél.

– De azt már tisztáztuk, hogy ez a hiba kizárt – vágott közbe Hung –, hiszen a lány azt mondta neked: jó uram!

– Erre korábban is rájöhettem volna! – felelte a bíró halvány mosollyal. – Ne felejtsd el, hogy Mandulavirág nem nézett rám, amikor hozzám szólt, és gyorsan beszélt. Így aztán Liu Fei-po könnyen félreérthette. „Jó uram” helyett úgy értette, a lány „Jüng-han”-t mond. Ettől dührohamot kaphatott: nem elég, hogy a szeretője el akarja árulni, de ráadásul egy titkos riválisnak! Hiszen hogyan is szólíthatná Hant ilyen bizalmasan a lány, ha nem volna köztük bensőséges, intim viszony? Ez a féltékeny düh magyarázhatja, miért választotta másnap ilyen durva módját annak, hogy elhallgattassa Hant: elraboltatta, és halálosan megfenyegette. De ez magyarázhatja azt is, miért a feltételezett szerelmi vetélytársnak címezte utolsó, gúnyosnak szánt szavait, mielőtt a tört saját torkába döfte. Szerencsére a vei-csi-feladványra utaló megjegyzést nem tudta leolvasni Mandulavirág szájáról, mert Szellőrózsa éppen akkor tért vissza az asztalunkhoz, és eltakarta őt Liu elől. Ha ez a második mondat is elér Liuhoz, biztos azonnal kiűrtette volna a föld alatti főhadiszállást, amint partot érünk. Miután Mandulavirág el akarta árulni, azonnal meg kellett ölnie. Mindent kiolvashattam volna a tekintetéből, ahogy a lányt nézte tánc közben. Meg kell ölnie, tudja, hogy most látja utoljára káprázatos, lélegzetelállító szépsége teljében. Igen: gyűlölet égett Liu szemében, az elárult szerelmes gyűlölete, de ugyanakkor elkeseredés is, annak a férfinak a mélységes elkeseredése, aki elveszíti a szeretett nőt. Peng céhmester rosszullete jó ürügy Liunak, hogy elhagyja az étkezdét. Kikíséri Penget a jobb oldali fedélzetre. Amíg Peng kábán áll a korlátnál, Liu átmegy a bal oldalra, az ablakból intve kicsalja Mandulavirágot, és bevezeti a kabinba. Fejbe veri, a bronz füstölőedényt beteszi a ruhaujjába, és óvatosan beleengedi a lányt a vízbe. Aztán visszamegy Penghez, aki

ekkorra már jobban érzi magát, ezért együtt besétálnak az étkezdébe. El tudjátok képzelni Liu lelkiállapotát, amikor szembesül vele, hogy a holttest nem süllyedt le a tó fenekére, és a gyilkosságra fény derült. De a legrosszabb még csak ezután várt rá. Másnap reggel megtudja, hogy imádott lányát, Holdtündért holtan találták a nászi ágyon. Egyszerre veszítette el a két nőt, aki a lelkét uralta. Mániákus gyűlölete nem az ifjú Dzsang, hanem az apja ellen fordul. Saját vétkes szenvedélyéből kiindulva a magáéhoz hasonló bűnnel gyanúsítja meg a professzort. Amennyire én látom, csak ez magyarázhatja a professzorra szórt képtelen vádakát. Holdtündér halála borzalmas megrázkódtatás Liunak. És amikor a holttest nyomtalanul eltűnik, végképp teljesen elveszti az önuralmát. Onnan kezdve olyan, mint egy megszállott, nem képes felelni a tetteiért. Csatlósa, Kang Csung elmondta a vallomásában, hogy Liu az összes emberét azonnal elküldte a lány holttestének felkutatására. Azután olyan furcsán viselkedett, hogy Kang Csung, Vang és Van I-fan komolyan aggódni kezdett miatta. Határozottan ellenezték Han Jüing-han elrablását, közölték vezérükkel, hogy az akció túl kockázatos, és a táncosnő meggyilkolása épp elég figyelmeztetés Hannak, hogy jobb, ha tartja a száját arról, amit a lánytól hallott. De Liu nem hederített rájuk, mindenáron ki akarta tölteni a bosszúját szerelmi vetélytársán. Így aztán bérencei Hant zárt gyaloghintóba tuszkolták, körbehordozták Liu kertjében, aztán bevitték a saját háza alatti titkos szobába! Han pontosan írta le nekem a hatszögletű helyiséget, és arra is jól emlékezett, hogy tíz lépcsőn vitték fel: ez a lépcsősor vezet Liu rejtett átjárójától a kriptába. A fehér maszkos férfi nem más volt, mint Liu, aki a világ minden kincséért sem mondott volna le arról, hogy megalázza és bántalmazza azt, akivel hite szerint Mandulavirág megcsalta. Lassan végéhez közeledik ez a szomorú történet. Holdtündér holttestét nem találják, Liu pénzsűkében van, és attól is tart, hogy gyanakodni kezdek rá. Szorongatott helyzetében úgy dönt, hogy eltűnik mint Liu Fei-po, és az összeesküvés utolsó fázisát Liang tanácsos szerepében vezényli le. Letartóztatom Van I-fant, mielőtt még Liu értesíthette volna tervezett eltűnéséről. Amikor közlöm Vannal, hogy Liu megszökött, Van azt képzei, hogy Liu lemondott nagyra törő tervéről, ezért elhatározza, mindenről tájékoztat, hogy

mentse a bőrét. De az irodaszolga, Liu beépített ügynöke, figyelmezteti Liut, az pedig utasítja, hogy adjon mérgezett süteményt Vannak. A sütemény tetejére nyomott lótuszjelet nem Vannak szánták – hisz’ emlékeztek, a cellájában sötét volt –, hanem nekem. Rám akartak ijeszteni és meg akartak zavarni, nehogy megpróbáljak útjukba állni a fölkelés előtti utolsó napokban. Ugyanazon az éjszakán Liu tudatja Vanggal és Kang Csunggal, hogy onnan kezdve a tanácsos rezidenciáján érintkezhetnek vele. Vang és Kang leül tanácskozni, és megállapítja, hogy Liu beszámíthatatlan lett, ezért Vang kénytelen lesz átvenni a vezetést. Vang be is megy a kriptába, hogy magához vegye a kulcsdokumentumot, amelynek birtokában az egész szervezetet a hatalmába kaparintja. Csakhogy a legfontosabb iratot Liu addigra már rég biztonságba helyezte az akváriumban. Vangot meglepjük a hatszögű teremben Tao Gannal, és Vang meghal.

– Honnan tudtad, hogy a dokumentum az aranyhalas edényben van? – kérdezte Csiao Tai kíváncsian.

Di bíró elmosolyodott.

– Amikor meglátogattam az állítólagos tanácsost, és a könyvtárszobában kellett várakoznom, az aranyhalak először teljesen normálisan viselkedtek. Amint meglátták, hogy megállók fölöttük, a felszínre úsztak, mert azt hitték, etetni akarom őket. De amikor a szobor felé nyúltam, hirtelen nagyon izgatottak lettek. Ez meglepett, de az okán nem gondolkoztam el. Viszont amikor odáig eljutottam, hogy Liu játssza az öreg tanácsos szerepét, hirtelen ez az epizód is újra eszembe ötlött. Tudtam, hogy ezek a halak rendkívül érzékenyek – mint minden túltenyésztett állat –, és nem szeretik, ha az ember belenyúl a vízbe. Arra jutottam, hogy biztosan történt már velük hasonló: egy kéz művelt valamit ott a víz alatt, és ezzel megzavarta csöndes kis világukat. Ebből arra következtettem, hogy a szobor talpzata rejtekhely. És miután Liu számára semmi nem volt a kis tekercsnél fontosabb, föltételeztem, hogy oda rejtette.

Di bíró fölemelte a horgászbotját, és kezdte eligazgatni a zsineget.

– Ez a fontos ügy biztosan gyors előléptetést hoz majd neked, bíró úr – jegyezte meg elégedetten Hung.

– Előléptetést? Nekem? – csodálkozott a bíró. – Te jó ég, dehogy! Örülök, hogy nem távolítottak el fegyelmi úton! A cenzor szigorúan megrótt, amiért későn fedeztem föl az összeesküvést, és a hivatalos dokumentum, amellyel visszahelyeznek járásfőnöki pozíciómba, feketén-fehéren megismételte ezt a kitételt, még hozzá egyáltalán nem félreérthető szavakkal. A személyzeti felügyelet csatolt mellé egy feljegyzést, miszerint csakis annak köszönhetem a hatóságok megbocsátó engedékenységét, hogy az utolsó pillanatban sikerült megtalálnom a kulcsdokumentumot. Egy járásfőnöknek, barátaim, tudnia kell, mi folyik a rá bízott járásban!

– Hát mindenesetre ezzel lezárult a meggyilkolt kurtizán esete – foglalta össze Hung.

Di bíró nem felelt. Letette a horgászbotot, és egy darabig elgondolkodva nézte a vizet. Aztán lassan megrázta a fejét.

– Nem, nekem valami azt súgja, hogy ennek az ügynek még nincs vége, Hung. Nincs még egészen vége. A kurtizánt olyan engesztelhetetlen gyűlölet tartotta hatalmában, hogy azt, félek, Liu öngyilkossága sem csillapíthatta. Léteznek olyan heves, olyan embertelenül vad szenvedélyek, amelyek mintegy önálló életre kelnek, és megőrzik a rontásra való képességüket jóval azután is, hogy a személy, akiben kicsíráztak, meghalt. Sőt, mondják, hogy ezek a sötét erők néha hatalmukba kerítenek egy holttestet, és felhasználják a maguk rémséges céljaira.

Miután észrevette a négy társa arcára kiült mély döbbenetet, sietve hozzátette:

– Mindazonáltal bármilyen félelmetesek legyenek is, ezek a kísérteties erők csak abban tehetnek kárt, aki saját sötét cselekedeteivel életre kelti őket.

A bíró áthajolt a csónak peremén, és belebámult a vízbe. Csak nem? Mintha a tó mélyén ismét megpillantotta volna azt az üveges tekintettel rámeredő mozdulatlan arcot, ugyanúgy, mint azon a szörnyű éjszakán a virágos hajón. Megborzongott. Fölnézett, és félig-meddig önmagának mondta:

– Azt hiszem, akinek vaj van a fején, jobb, ha éjszaka nem kószál egyedül ennek a tónak a partján.

UTÓSZÓ

A regény központi figurája, Di bíró – ahogy ez a hagyományos kínai detektívtörténetekben szokás – járásfőnökként szolgál. A hozzá hasonló hivatalnokok ősidőktől fogva, egészen a Kínai Köztársaság 1912-es kikiáltásáig, egyszerre töltötték be a bíró, az esküdtek, az ügyész és a nyomozó szerepét.

Az ő irányításuk alá tartozó terület volt a bonyolult kínai közigazgatási rendszer legkisebb egysége. Általában egy fallal körülvett, viszonylag nagy város és a falon túl száz-százhusz kilométerre terjedő vidék alkotta a járást. Ennek az egységnek az irányítása, közigazgatása – minden hivatalos ügye – a járásfőnök hatáskörébe tartozott. Feladata, felelőssége nagyon sokrétű és széles körű volt: az adók behajtása; a születések, halálozások, házasságkötések bejegyzése; a városi és vidéki ingatlan- és földtulajdonok naprakész nyilvántartása; ugyanakkor az ő kötelességei közé tartozott a béke és törvényes rend fenntartása járásszerte. Miután az emberek hétköznapijainak gyakorlatilag minden fázisát felügyelte, széles körben emlegették „a járás apja és anyja” néven. Csakis előljáróinak, vagyis a megyefőnöknek, illetve a tartományi kormányzónak tartozott felelősséggel.

Detektívtehetségét bírói minőségében csillanthatta meg, így aztán a kínai krimiirodalomban a talányos bűneseteket megoldó éles eszű hőst mindig bíróként és nem detektívként emlegetik.

Amint a sorozat többi darabjában, itt is igyekeztem bemutatni, milyen sokrétű a járásfőnök feladata. A bűneseteket közvetlenül neki jelentették, neki kellett minden bűnjelet, nyomot, bizonyítékot felkutatnia, begyűjtenie, rendszereznie. Az ő dolga volt a bűnöst megtalálni, elfogatni, vallomásra bírni, ügyében ítéletet hozni, és az igazságos büntetést végrehajtatni.

E terhes kötelességek teljesítésében a bíróság állandó személyzetétől vajmi kevés segítséget kapott. Az alacsonyabb rangú beosztottak – a poroszlók, az írnokok, a börtönfelügyelő, az örök, az irodaszolgák – csakis a rutinfeladatokat látták el, a nyomozás ingoványos területén rájuk nem számíthatott.

Ezért aztán minden bíró három-négy gondosan kiválasztott, megbízható segédet vett maga mellé pályája kezdetén, akik aztán minden állomáshelyére elkísérték, amíg csak megyefőnökként vagy tartományi kormányzóként be nem fejezte a közszolgálatot. Ezek a segítők a bírótól kapták pozíciójukat és a járásfőnökségen dolgozó minden más alkalmazotténál magasabb rangjukat, a bíró pedig rájuk támaszkodhatott a bűnfelderítésben.

A kínai detektívtörténetekben ezek a segédek kivétel nélkül mindig rettenthetetlen, hatalmas erejű férfiak, akik a kínai ökölvívás és más harcművészetek mesterei. Szükség is van erre, hisz a kínai detektív ugyanahhoz a nemes hagyományhoz tartozik, mint későbbi angol kollégái: nem visel fegyvert, pusztá kézzel győzi le ellenfelét.

Mint legtöbb társa, Di bíró is „az erdők testvériségéből” – magyarul a Robin Hood-típusú útonálló köréből – válogatta segédeit. Ezek a jeles férfiak általában hamis, nemtelen vádak előtt menekültek, esetleg megölték kegyetlenkedő feljebbvalójukat, vagy más hasonló okból váltak törvényen kívülivé. Az *elhagyatott templom titka* című könyvben olvasható, hogyan találkozott Di bíró pályája legelején Ma Dzsunggal és Csiao Taival, jelen könyvből pedig kiderül, hogyan egészült ki a csapat az agyafúrt Tao Gannal.

Ezek a segédek hajtották végre mindazokat a lépéseket, amelyeket a bíró az ügyben szükségesnek ítélt. Utasításai értelmében információkat gyűjtöttek, tanúkat hallgattak meg, felkutatták a gyanúsítottat, kinyomozták a rejtekhelyét, és letartóztatták. Ez nem azt jelenti, hogy maga a bíró ki sem mozdult kényelmes zugából. Az előírások értelmében valahányszor hivatalos ügyben elhagyta a járásfőnökséget, ehhez kötelezően járt a hivatalát megillető összes külsőség és pompa. Ám inkognitóban is útnak indulhatott, és ezt gyakran meg is tette. Álruhát öltött, és titokban hagyta el az épületet.

Ebben a regényben tanúi lehetünk Di bíró első ilyen magányos felderítőakciójának.

Ezzel együtt a bíró cselekvésének legfőbb helyszíne a tanácsterem. A dobogón, magas pulpitus mögött elhelyezkedve furfangos kérdéseivel összezavarja a gyanúsítottat, kemény fellépésével megfélemlíti és vallomásra bírja a kérges szívű bűnözőt, vagy ügyesen előcsalogatja az igazságot a félénk tanúból. A tanácsterem a járásfőnökség – vagy ahogy mi mondanánk, a városháza – egyik kitüntetett helyisége volt. Más irodákkal és egyéb épületekkel együtt nagy, fallal körülkerített tömböt alkotott. Ezeket az épületeket udvarok és teraszok választották el egymástól. A főkapun – az őrszemélyzet kvartélyaitól szegélyezett díszes boltíven – túl nyíló első udvar végében állt a tanácsterem. A kapuban nagy gong függött fakereten. Három gongütés jelezte, hogy hamarosan kezdődik a bíróság ülése. Ugyanakkor bármely polgárnak bármikor jogában állt a gongot megszólaltatnia, és ezáltal tudatni, hogy ügyét a járásfőnök elé vinné.

A tanácsterem teljesen üres, tágas csarnok volt, csak a falon függött néhány – a törvény fenségét magasztaló – felirat. A terem hátuljában, dobogón állt a bírói pulpitus. A pulpitus mögött jókora karosszék, amelyben az ülések alatt a járásfőnök foglalt helyet. Kétoldalt kisebb asztaloknál ültek az írások, akik mindent híven lejegyeztek. A pulpitus mögött ajtó nyílt a járásfőnök dolgozószobájába. Az ajtót drapéria takarta el, rajta unikornis, a tisztánlátás ősi kínai szimbóluma. A bírósági üléseken kívül ebben a hátsó irodában végezte mindennapi tevékenységét a járásfőnök. Általában napi három meghallgatást tartottak: kora reggel, délben, illetve késő délután, vagy kora este. Vasárnap nem létezett, az egyedüli hivatalos ünnepnap az újév volt.

A bíró dolgozószobája a második udvarra nyílt, amely köré egyéb irodák épültek: itt végezték munkájukat az irodaszolgák, az irattárosok, az iratmásolók, valamint a bíróság és a járási adminisztráció személyzetének egyéb tagjai. A törvényhivatal mögötti kert és a végében álló tágas díszterem különféle társadalmi

események helyszíne volt, illetve fontos vendégek fogadására szolgált.

Végül a járásfőnök magánrezidenciája – a maga, feleségei, gyermekei és saját szolgálói lakhelyéül szolgáló részlegek összessége – külön kis tömböt alkotott a járásfőnökségen belül.

Ami a bünfelderítés módszereit illeti, a régi kor bírójának természetesen nem álltak még rendelkezésére a modern tudomány kínálta nyomozati eszközök. Nem tartották nyilván az ujjlenyomatokat, nem álltak rendelkezésre bonyolult vegyelemző eljárások, nem találták még fel a fényképezést. Megkönnyítette ugyanakkor a munkáját, hogy a törvény rendelkezései széles körű hatalommal ruházták fel. Bárki ellen írásbeli elfogatási parancsot adhatott ki különösebb indoklás nélkül, kínvallatásnak vethette alá a gyanúsítottat, az ellenszegülő tanút helyben megverethette a poroszlókkal, bizonyítékként fogadhatott el másodkézből származó értesülést, megtehetette, hogy viselkedésével hazugságra ösztönzi, majd diadalmasan ellentmondásba keveri a vádlottat; egyszerűen és törvényesen használhatott olyan eszközöket amelyekről a mai bírók hideglelést kapnának. Hozzá kell azonban tenni, hogy a korabeli Kínában a bíró többnyire nem kínvallatás vagy más erőszakos módszerek bevetésével érte el sikereit, hanem a mélyreható emberismeret, a logikus gondolkodás és mindenekelőtt a józan ész révén. A Di bíróhoz hasonló járásfőnököket nagy erkölcsi tartás jellemezte és komoly szellemi kapacitás; műveltségük széles körű volt: tanulmányaikra támaszkodva bármilyen művészeti és irodalmi témában kiválóan eligazodtak. A csiszolt kínai elmék a klasszikus oktatás során sok mindent megtanultak az emberről – valamelyest még az orvostudomány és a gyógyszerészet titkaiba is beleszagoltak –, másrészt az érzelmeket és a lélek működését mélyrehatóan boncolgató buddhista elmélkedések tanulmányozásából eredően a pszichológiában is jártasságot szereztek. Így aztán Di bírónak a Liu Fei-po természetellenes szerelmi életével kapcsolatos eszmefuttatása egyáltalán nem olyan anakronisztikus, mint első ránézésre tűnhet.

A régi korokban számos módon ellenőrizték és korlátozták a bírói hatalommal való estleges visszaéléseket. Először is, a járásfőnök mindössze kis csavar volt a császári közigazgatás hatalmas gépezetében. Közvetlen felettesének tartozott beszámolni minden intézkedéséről, és rendelkezésére bocsátani az ügyhöz tartozó összes dokumentumokat. Miután rangra való tekintet nélkül minden tisztviselő felelős volt beosztottai döntéseiért, ezeket az adatokat több hivatali szinten gondosan ellenőrizték, és ha bármilyen kétség felmerült, elrendelték az eset újratárgyalását. Ha pedig hibát találtak az eljárásban, a vétkes bíró súlyos fegyelmi büntetés kapott. Felsőbbrendűsége, a bírói széke előtt megjelenők fölötti szinte korlátlan hatalma csak kölcsönbe kapott, múlékony dicsőség volt: nem személyes rangjából fakadt, hanem azon rendszer tekintélyéből, amelynek képviselőjét időlegesen rábízták. A törvény sérthetetlen volt – de nem úgy a bíró, aki azt beteljesítette. Az igazságszolgáltatás egyetlen képviselőjének pozíciójával sem járt együtt mentelmi jog, vagy bármi egyéb kiváltság. Ha a feljebbvalók hibát találtak egy bíróban, rövid úton megfosztották minden hatalmától, és azonnal alantas fogollyá minősült vissza: a puszta kőre kellett térdepelnie a pulpitus előtt, a poroszlók megalázták, gyalázták, ütötték-verték, amíg csak igazolni nem tudta a cselekedeteit.

Ám a bírói visszaélések legerősebb kontrollja és fékje a közvélemény volt, és ez azt a demokratikus lelkületet dicséri, amely a kínai népet mindig – a legautokratikusabb kormányzás idején is – jellemezte. A könyvben ábrázolt korszak kezdete előtt született fontos dokumentum, a *Lü-hszing* írja: „a bírók tartoznak a közvéleménnyel összhangban eljárni”. A bíróság minden ülése nyilvános volt, a fejleményekről városszerte tudtak és beszéltek. Minden ügy tárgyalása – az előzetes kihallgatásokat is beleértve – nyilvánosan zajlott, ebben a tekintetben a régi kínai rendszer a miénknél előbbre járt. A lakosság nyüzsgő tömegében magas fokra jutott az önszerveződés, az emberek képesek voltak erőteljesen hallatni a hangjukat. A családok és nemzetségek összetartó kis sejtjei mellett ott voltak a széles szakmai érdekvédelmi szövetségek, a céhek, valamint a vallási közösségek. Ha a népesség úgy döntött, hogy

szabotálja egy kegyetlen vagy önkényeskedő bíró működését, onnan kezdve nem érkeztek be idejében az adók, a nyilvántartás kaotikussá vált, késett a közmunkák elvégzése. És ilyenkor záros határidőn belül megjelent a helyszínen egy császári cenzor, és vizsgálandó kezdett. Ezek a rettegett cenzorok szigorúan inkognitóban utazták be a birodalmat, teljhatalommal voltak felruházva, és csakis a trónnak feleltek. Hatalmukban állt bármely hivatalnokot azonnal megfosztani pozíciójától, letartóztatni, és tárgyalásra a fővárosba vitetni.

Az egész rendszer legkomolyabb fogyatékosága talán az volt, hogy túl sok múlt a hatalmi piramis csúcsán állókon. Ha a főhivatalnokok körében elindult a romlás, az villámgyorsan átterjedt az alsóbb szintekre. A Mandzsu-uralom utolsó évszázadában egészen nyilvánvalóvá vált az igazságszolgáltatás rendszerének romlottsága. Nincs mit csodálkozni azon, hogy a XIX. században Kínába látogató külföldi megfigyelők nem nyilatkoztak túl kedvezően a császárság jogrendjéről.

A másik fogyatékoság az volt, hogy ez a rendszer túlon túl sok feladatot rótt a járásfőnökre, aki így folyamatosan túlterhelt volt. Ha nem szentelte gyakorlatilag minden ébren töltött óráját a munkának, kénytelen volt az ügyek jelentős részét beosztottaira hagyni. A Di bíróhoz hasonló jeles férfiak talán meg tudtak birkózni ezzel a nehéz feladattal, de elképzelhetjük, hogy a nála szerényebb képességű társai egyre jobban rászorultak a járásfőnökség állandó alkalmazottaira: a vezető írnokra, a főporoszlóra és a többiekre. Márpedig ezek a kishalak különösen hajlamosak voltak a hatalommal való visszaélésre.

Érdemes hozzátenni, hogy a járásfőnöki beosztás ugródeszka volt a magasabb pozíciókhoz. Miután az előléptetés kizárólag a teljesítménytől függött és miután a hivatali idő csak ritkán haladta meg a három évet, még a közepes képességűek is mindent megtettek, hogy „a járás apja és anyja” szerepében jól megfeleljenek – remélvén, hogy idővel kényelmesebb tisztséget tölthetnek be.

Mindent egybevetve a rendszer jól működött. Érdemes idézni Sir George Stauntonnak, a kínai büntető törvénykönyv kiváló fordítójának szavait; a régi kínai igazságszolgáltatás dicsérete az ő

szájából annál is hitelesebben hangzik, mert amikor mindezt a XVIII. század végén leírta, a Mandzsu hódítók központi szervei már bomlásnak indultak, ennek következtében egyre több volt a hivatali visszaélés az igazságszolgáltatás rendszerében. „Van alapunk azt feltételezni – állítja ez a gondos elemző –, hogy végső soron semmilyen szinten, rangban vagy pozícióban elkövetett kirívó, vagy ismétlődő igazságtalan cselekmény nem kerülheti el a büntetést.”

Ebben a regényemben is követtem a kínai krimik hagyományait: a bíró három ügy megoldásán dolgozik párhuzamosan. Úgy szerkesztettem meg a történetet – amelynek középpontjában a Tang-kor jól ismert államhivatalnoka, „Di bíró” áll –, hogy a három eset végül egybefüggő cselekményt alkosson. „Di bíró” – teljes nevén Di Dzszen-csie – 630 és 700 között élt. Ifjabb korában, amikor különböző vidékeken járásfőnökként szolgált, nagy hírnévre tett szert, miután sok bonyolult bűnesetet sikerült felgöngyölítenie. Később igazságügy-miniszter lett, és bölcs tanácsaival jótékonyan befolyásolta az állam működését.

Egy 1920-ban Sanghajban *Különös és hátborzongató esetek* címen megjelent könyv hatodik fejezetében jegyezték fel egy tetszhalott lány esetét – ez szolgált az eltűnt ara cselekményszálának alapjául. A szerző állítása szerint 1880 körül (Kuang-hszü császár uralkodásának kezdetén) történt esetből csak a leglényegesebb tényeket vettem át, minden mást úgy alakítottam, hogy a vízbe fojtott kurtizán történetéhez illeszkedjen.

A vízbe fojtott kurtizán történetével fogtam keretbe a három esetet. Kínai detektív- és rémregényekben néha előfordul a virágos hajón elkövetett gyilkosság, illetve felbukkan titkos politikai szervezetek ügyködése. Illendő megjegyezni azonban, hogy a Fehér Lótusz Szövetségének működése „Di bíró” koránál későbbre datálódik. A XIII. században, a mongol hódítók uralma ellen irányuló nemzeti mozgalomként indult, majd 1600 körül virágzott újra, amikor a Ming-dinasztia kora a végéhez közeledett. Jelen regényben a Fehér Lótusz önző, csak a maguk hasznát néző árulók összeesküvéseként tűnik fel, és ilyenre valóban akadt példa Kína történetében. Meg kell

azonban jegyezni, hogy ugyanígy az is előfordult, hogy a szervezkedés középpontjában hűséges és önzetlen hazafiak álltak, akik az idegen vagy zsarnoki uralom ellen lázadtak.

Az áthatolhatatlan mocsárban megbúvó rablótanya motívumát a *Sui-hu-csuan* című híres kínai pikareszk-regényből vettem át. Ami pedig a betűkódos zárat illeti, ilyen elven működő szerkezeteket sok évszázada is készítettek, és a mai napig széles körben használnak.

Kínában két változatát játsszák a sakkhoz hasonló táblajátékoknak. Az egyik a kínai sakk néven is ismert *hsziang-csi*, a másik a *vei-csi*. Az elsőt különböző rangú figurákkal játsszák, és a cél – akárcsak a mi sakkjátékunkban: mattot adni az ellenfél királyának. A kínai sakk minden réteg körében népszerű játék. A regényünkben szereplő *vei-csit* sokkal régebb óta játsszák, de szinte kizárólag a műveltebb körökben. A VIII. században Japánban is elterjedt, és a mai napig népszerű. Japán neve *go*. Ennek az izgalmas és bonyolult táblajátéknak kiterjedt irodalma is van, számos kézikönyv jelent meg, ezekben feladványok is szerepelnek.

Végül érdemes megemlíteni, hogy a nyugati társadalmakban érvényesülő tendenciával ellentétben Kínában a felső középosztályba tartozó családok tagjai amennyire lehet, igyekeznek egy helyen, ugyanabban az épülettömbben lakni. Amikor egy fiú megházasodik, az egyik udvart és a hozzá tartozó épületrészt – saját konyhával, saját személyzettel – átadják neki. Ez hagyományosan azért alakult így, mert a gyerek köteles volt szolgálni és gondozni a szüleit, ezért velük kellett maradnia. Így ráadásul a családtagok szorosabban tudtak együttműködni, és jobban segíthették egymást céljaik megvalósításában. A régi kínai család ideálja: „öt nemzedék egy fedél alatt”. Ezért aztán a felső középosztály jellemző lakóépülete valójában több különálló háztartás együttesét jelentette, amelyeket belső udvarok, folyosók, kertek kötöttek össze. Ezért van, hogy ebben és a többi „Di bíró”-regényben számos udvart emlegetek a házak leírásában.

Dr. R. H. van Gulik

Sorozat Könyvek Könyvkiadó, Budapest
Felelős kiadó Szurdi András
Felelős szerkesztő Borus Judit

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Megjegyzések

[1] Han-jüan a bíró második állomáshelye volt járásfőnöki minőségében. A kinevezést harminchat éves korában kapta. Ezt megelőzően Peng-laiban szolgált. Han-jüanban két évig maradt, majd áthelyezték a Kiangszu tartománybeli virágzó városba, Pu-jangba.